

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

bearbejdet efter det Tyske af Fanny Tuxen.

Brudt Overmod : Fortælling

Kjøbenhavn : H. Hagerup, 1898

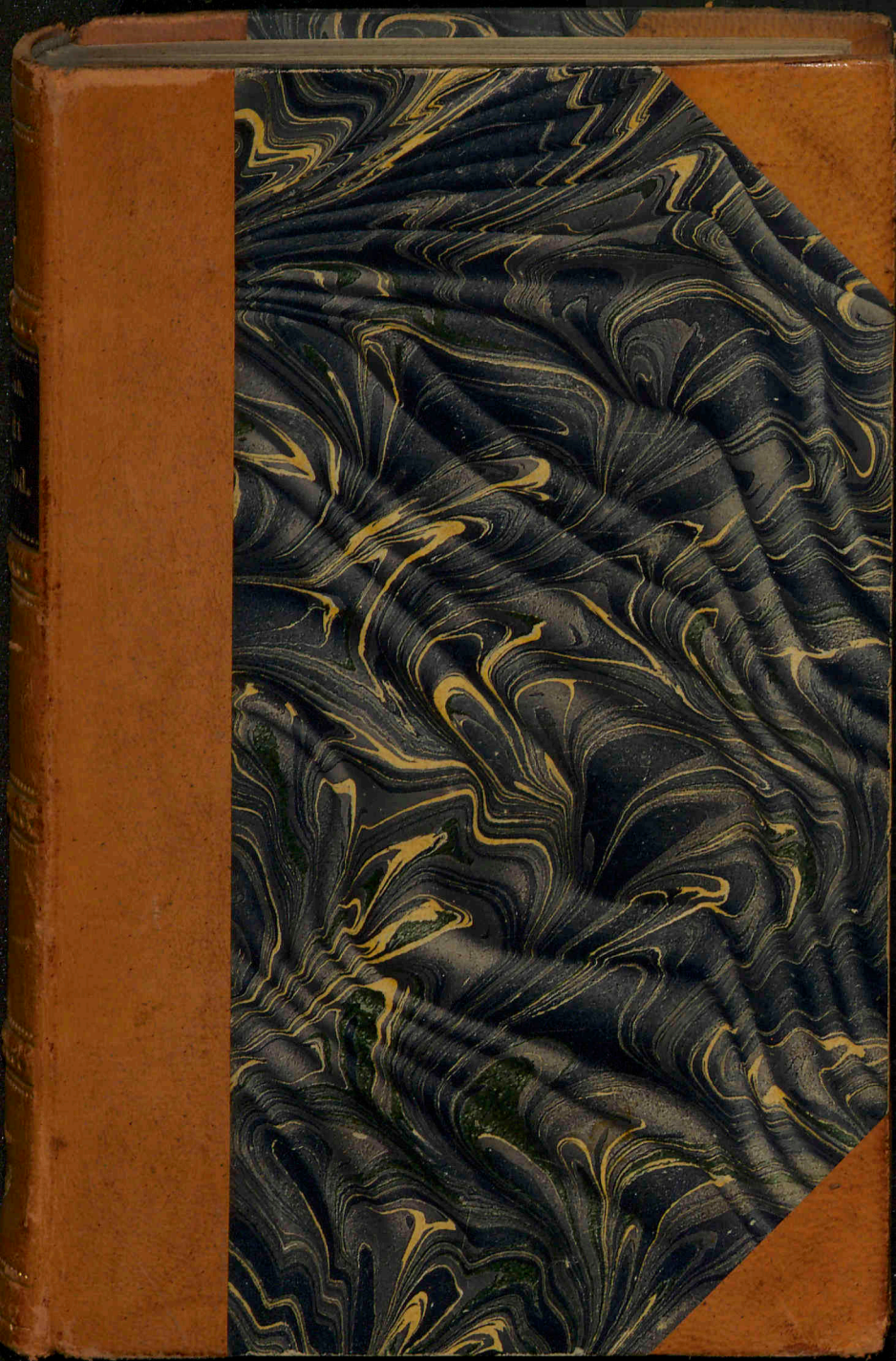
283 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

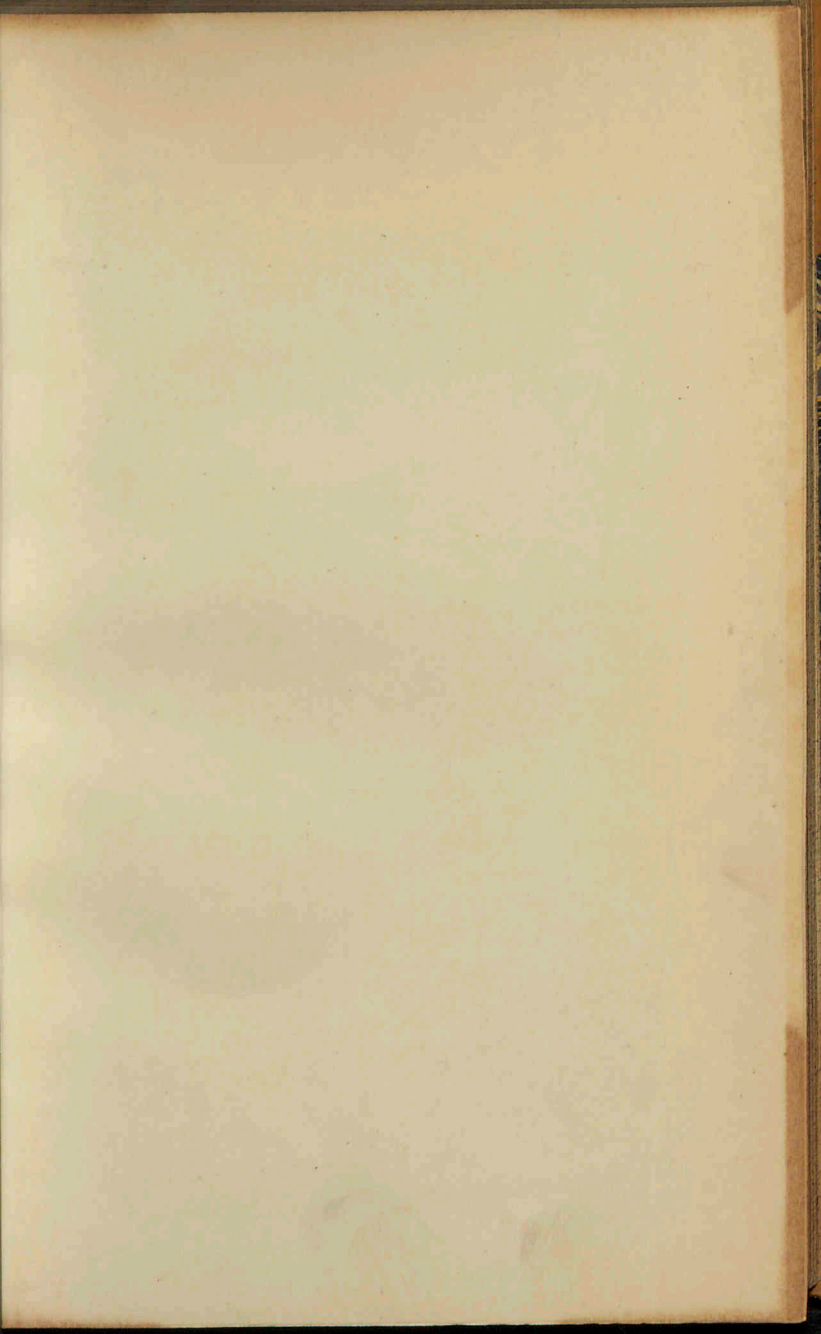
57. - 538.

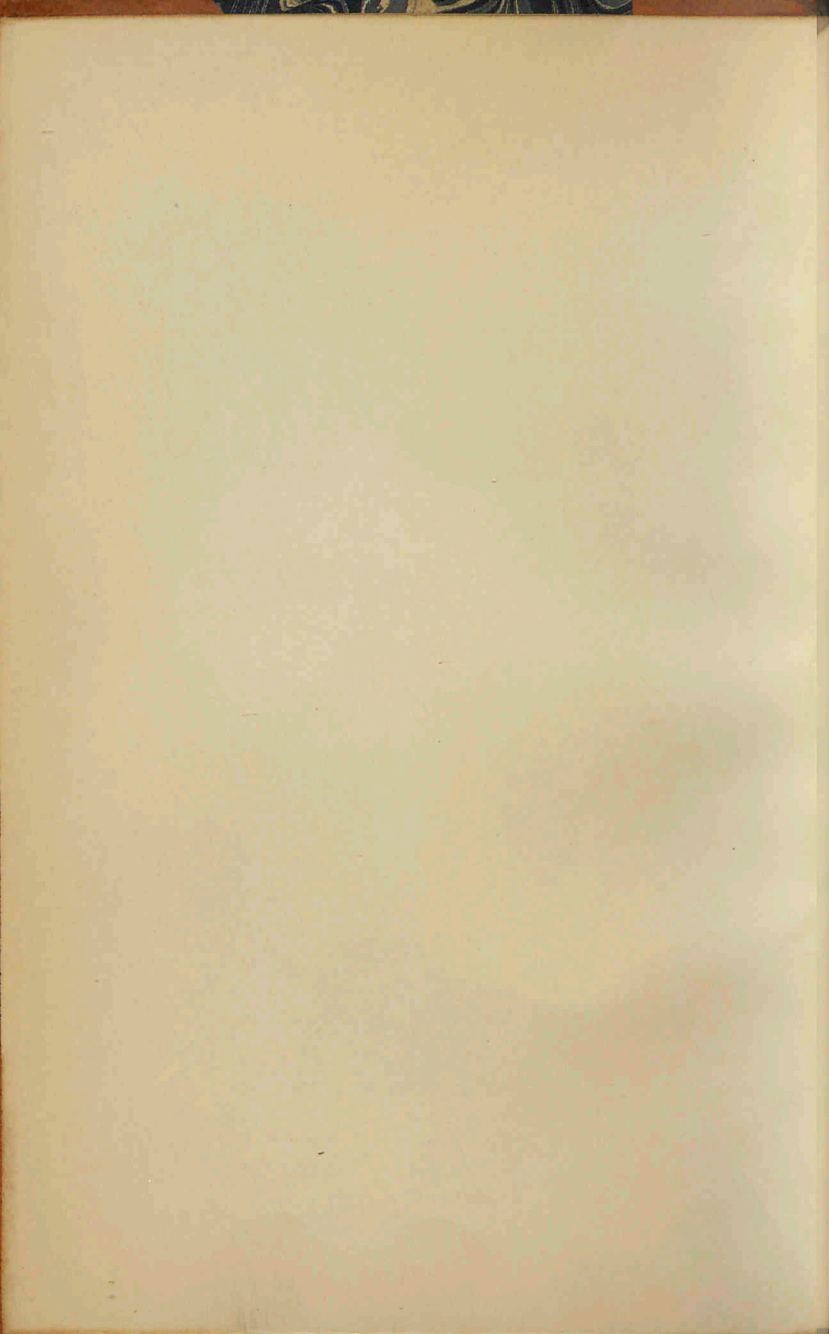
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024225241

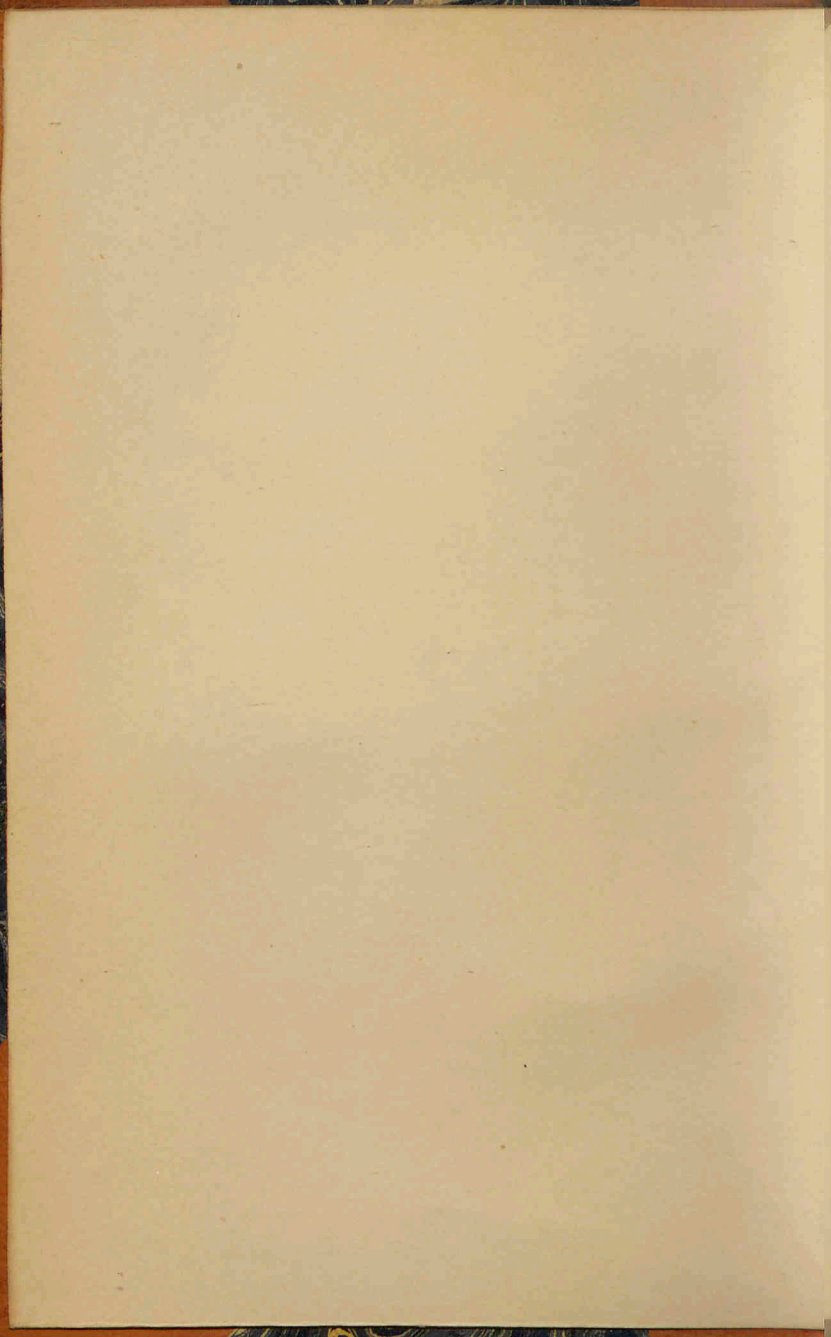

FANNY TUXEN

BRUDT OVERMOD

BRUDT OVERMOD

FORTÆLLING

BEARBEJDET EFTER DET TYSKE

AF

FANNY TUXEN

KJØBENHAVN

H. HAGERUPS FORLAG

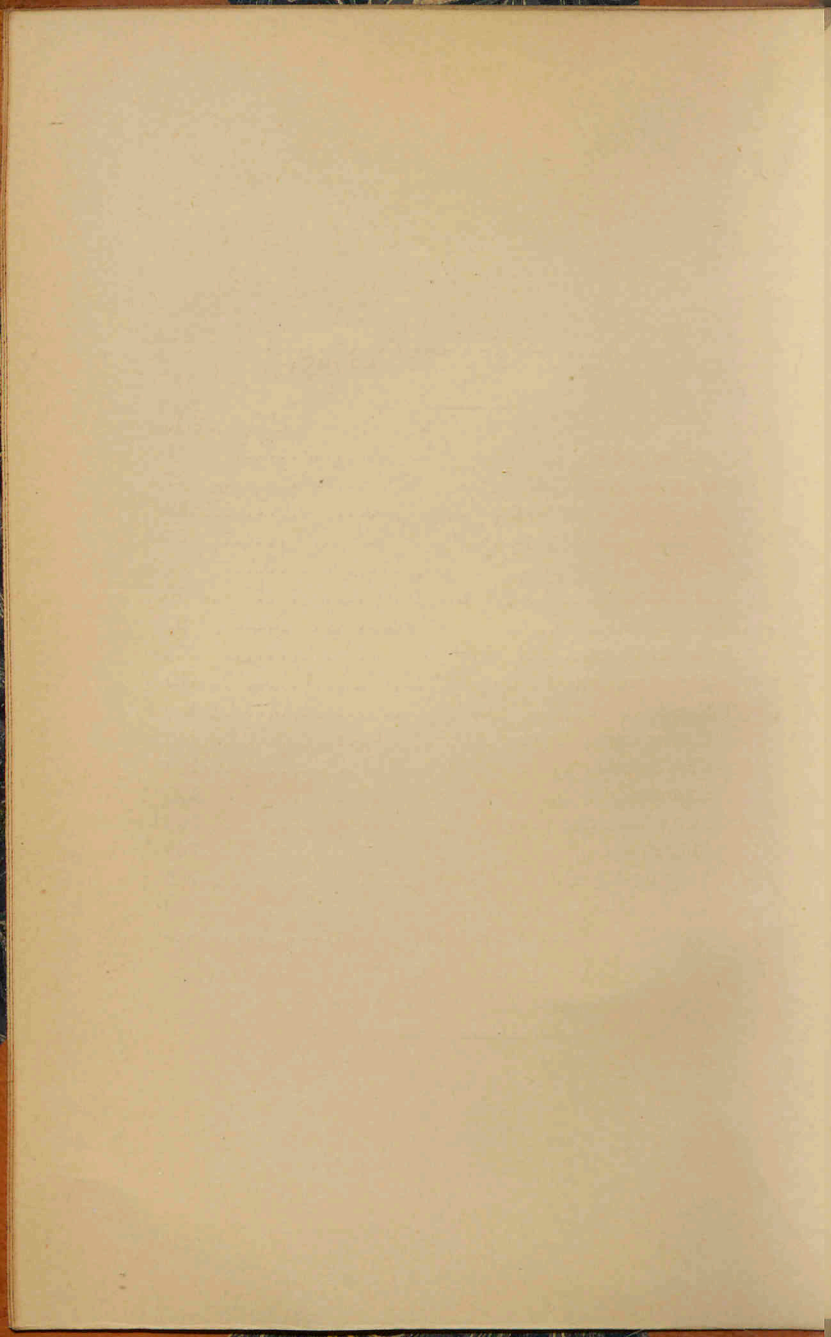
Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel)

1898

INDHOLDSFORTEGNELSE.

	Side
1. Fødselsdagen.....	7
2. Sorg og Modgang.....	27
3. En Tychobrahesdag	38
4. Prinsesse Storraade.....	53
5. Straffedommen.....	64
6. Paa Rejse	78
7. I Balsalen	92
8. Til Halligerne.....	103
9. Hjemkomsten	125
10. Kamp.....	135
11. Den sværeste Sejer.....	158
12. Ved Juletid.....	169
13. Kameliaen	179
14. Den sidste Skoledag.....	196
15. Skilte Veje	209
16. Sorg og Ulykke.....	225
17. Ved Graven.....	243
18. Slutning.....	272

Fødselsdagen.

Et mere henrivende Jomfrubur kunde ikke tænkes, end det, Paula nu kunde kalde sit.

Generalkonsul Heger havde overrasket sin eneste Datter dermed i Dag, paa hendes femtenaarige Fødselsdag. Hvor forvænt Paula end var fra sin tidligste Barndom, hvor vant til at se alle sine Ønsker og Forhaabninger overtrufne, blev hun dog denne Gang saa overvældet af sin Faders Godhed, at hun stod ganske stum og neppe kunde tro sine egne Øjne.

Endelig brød hendes glade Jubel stormende frem. Hun slog Armene om sin Faders Hals, kyssede ham atter og atter og endte omsider med trods al hans Modstræben at svinge ham rundt i en lystig Dans; saa faldt hun ham atter om Halsen og overøste ham med de kjærligste Ord.

»Du kjære, gode, elskede Papa! Hvor har du dog kunnet faa alt indrettet saa utrolig smukt. Nu forstaar jeg, hvorfor Adgangen til det lille Taarn var aflaaaset, og at Frederik ikke kunde finde Nøglen og altid glemte at sende Bud til Smeden. Hvor har jeg været vred og skjændt paa ham,

hvad han nok saa taalmodig tog imod, den Hykler. — O, men det er næsten alt for dejligt! Det er jo, som om det var til en Prinsesse! Kjære Miss Allan, har De nogensinde set noget mere henrivende? Og her er jeg Herskerinde, siger Fader, ikke sandt, min søde, kjære, lille Fader?»

Generalkonsulen tilnikkede hende smilende sit Ja og blev øjeblikkelig Gjenstand for nye, stormende Kjærtegn.

Saa vendte Paula sig mod sin Opdragerinde, den gamle Englænderinde, hvis rynkede Ansigt i Dag saa mindre strengt ud, og udbrød triumferende:

»Har De hørt det, Miss Allan? Her kan De kun besøge mig med min ganske særlige Tilladelse. Naar jeg nu gjør en eller anden dum Streg, saa flygter jeg ind i mit Kongerige og kommer ikke frem, førend Stormen har lagt sig, og Miss Allan højtideligt har lovet mig ikke at ville forstyrre min Sindsro.«

»Hvad du dog er og bliver for en Trolde,« sagde Generalkonsulen og truede smilende ad sin Yndling; »havde jeg vidst det, skulde jeg vel vogtet mig for at gjøre dig til Herskerinde her. Det bliver vel tilsidst saa galt, at du ikke mere lader os have en rolig Time, men gjør dine Udfald fra denne forskansede Lejr, hvortil du saa trækker dig tilbage, saa selv jeg ikke kan faa dine Galskaber tilretteviste, fordi Fæstningen er uindtagelig.«

»For dig vil Porten altid staa paa vid Gab,« sagde Paula, idet hun kjærligt lagde sit Hoved op til hans Bryst. »Du har jo altid været den bedste og kjærligste Fader. Naar har du skjændt paa mig? Aldrig har jeg hørt andet end kjærlige Ord af dig, altid har du overøst mig med Gaver og Fornøjelser, meget, meget mere, end jeg fortjente.«

Paula talte alvorligt. Det unge Ansigt, som

ellers straaledede af Lykke og Munterhed, fik nu et bevæget Udtryk, og de klare Øjne, hvormed hun i overstrømmende Taknemlighed saa op paa den elskede Fader, havde et fugtigt Skær.

»Jeg lovede din døende Moder at gjøre dig lykkelig, min Skat,« sagde Generalkonsulen rørt, »for dig lever og arbejder jeg, al min Stræben gaar kun ud paa at glæde dig. Jeg nærer intet inderligere Ønske, end at dit Liv maa blive saa lyst og lykkeligt, som det er muligt, det kan blive for et Menneske.«

»Hvorledes skal jeg kunne gjengjælde dig al din Kjærlighed og alle dine Opoffrelser!« sagde Paula inderligt.

»Det gjør du altid, kjære Barn,« svarede hendes Fader, »dit glade Sind og din Munterhed gjør mig lykkelig. Og maa jeg ikke være stolt af den Datter, der altid kommer hjem med de bedste Vidnesbyrd, er Nummer Et i Alt, langt forud for alle sine Veninder, fuld af Talenter, der overalt sikkrer hende Anerkjendelse.«

Miss Allan sukkede dybt, ja næsten stønnede.

»Vor gode Miss synes ikke ganske at være i Overensstemmelse med mig,« bemærkede Generalkonsulen smilende, »men i Dag vil vi ikke optage den gamle Strid. De, kjære Miss Allan, har jo altid repræsenteret det strenge Princip i vor fælleds Opdrager-Opgave. Men i Dag fylder Paula femten Aar og er saaledes nu i den Alder, da hun sikkert vil bestræbe sig for at aflægge de smaa Fejl og Svagheder, som De undertiden har maattet dadle hos hende; ikke sandt, mit Barn?«

Paula rystede smilende paa Hovedet. »Det kan jeg ikke love,« svarede hun skælmensk. »Jeg har jo nu saalænge været vant til at følge mine Yndlingstilbøjeligheder; jeg skal gjerne indrømme,

at de ikke altid er ganske fornuftige, men det nytter sikkert ikke, at jeg gjør mig den Ulejlighed at indlade mig i Kamp med dem; jeg vilde absolut trække det korteste Straa. Med Tiden bliver jo alle Mennesker fornuftigere; førend jeg fylder halvtredsindstyve Aar, vil jeg sandsynligvis være lige saa sat og alvorlig og ærbar som selve min kjære Miss Allan, men indtil den Tid vil jeg rigtignok gjerne nyde Livet en Smule.«

»Der ser De, der er Intet at stille op med hende,« sagde Husherren smilende til den gamle Englænderinde, »vi maa bære det Kors med Taalmodighed, som hun lægger paa os. Naa, ja, ja, mor dig nu godt paa din Fødselsdag, Barnlille, jeg maa desværre forlade dig for Resten af Dagen. Mødet hos Direktøren for »Dania« vil trække længe ud, og bagefter er der Fællesspisning, hvori jeg maa deltage.«

»O, hvor afskyligt,« raabte Paula og saa meget vred ud, »aldrig kan jeg faae Lov til at glæde mig over noget, førend det ødelægges for mig. Jeg har glædet mig saa meget over, at min Fødselsdag faldt i Pintsen, saa jeg rigtig kunde nyde den, og saa skal jeg undvære dig, min egen Fader. O, lad det kjedelige Møde fare,« bad hun indsmigrende. »De andre Herrer kan jo spise din Portion, og er Vinen god, drikker de saamæn ogsaa nok for dig. Du holder saa ogsaa en Gang Ferie og bliver hos mig, og vi er da Begge glade og fornøjede.«

»Ja, hvis det blot gik an, mit Barn!« mente hendes Fader med et mørkt Smil. »Derhenne venter mig vigtige, ikke just behagelige Forretningsager. — — Naa, Gud være lovet, deraf forstaar du ikke Noget! Send nu i god Tid Vognen afsted

efter dine Veninder og gjør Alt, hvad du kan, for at gjøre Dagen saa fornøjelig som mulig.«

Han kyssede sit Barn, sagde Farvel til den engelske Dame og forlod Værelset.

Da Generalkonsulen kom udenfor, formørkedes hans Træk, og han lod sin Haand glide hen over den graanende Isse, som vilde han dermed afværge de fremstormende, tunge Tanker.

Han rystede dem imidlertid hurtigt af sig, kaldte paa sin private Tjener, den gamle Frederik, lod sig af ham iføre Selskabsdragten og de forskellige Ordener og steg saa med den rolige Anstand, som altid udmærkede hans Væsen, ind i den ventende, elegante Ekvipage.

De tilfældige Bekjendte, som mødte ham og ærbødigt hilste, tænkte sikkert: »Hvor de Rige dog har det godt, dem byder Livet alle Behageligheder.« Hvilke tunge Sorger, der rugede i den ansete, indflydelsesrige Mands Sind, anede Ingen, og han var glad over, at det lykkedes ham saa godt at skjule sine Bekymringer for Verdens Øjne.

»Kunde Miss Allan dog bare være gaaet til Mødet istedetfor Fader!« tænkte Paula ærgerlig i Hu. »Intet dér vilde undgaaet hendes skarpsynede Opmærksomhed, og jeg kunde saa have beholdt min kjære, gamle Fader for mig selv, hvor dejligt havde det ikke været. Men Intet er jo fuldkomment her i Verden,« trøstede hun sig selv, »Miss Allan er nu engang den bittre Draabe i mit Bæger. Men selv om jeg satte igjennem hos Fader, at hun skulde tage herfra, hvad hjalp det saa mig? Jeg fik kun en anden Argus, hvorimod hun er gammel og vanskelig vilde kunne faa en anden Plads; saa maa jeg hellere se at finde mig i min Skjæbne.«

Miss Allan afbrød her Paulas Betragtninger. Hun fandt det nuværende Tidspunkt særlig egnet

til en af sine lange, højtidelige Formaningstaler, med hvilke hun rigtignok aldrig plejede at udrette Noget, hvorfor det heller ikke forundrede hende synderligt, at Paula ikke lod hende tale ud, det var dog beroligende at tænke paa, at hun i det mindste havde gjort Forsøget.

»Jeg ved iforvejen Alt, hvad De vil sige, kjære Miss Allan,« sagde det kaade Barn halvt spøgende. »Den, der er saa godt opdraget som jeg, er som en Lirekasse. Drejer man blot til den rigtige Side, saa gaar det løs — Prædiken over Livets Hoffærdighed — Formaning til Orden — Opmuntring til Beskedenhed — afskrækkende Følger af Overmod o. s. v. Jeg kan det Altsammen udenad, baade paa Engelsk og Dansk, nu skal De høre.« Og idet Paula efterlignede den gamle Dames Holdning og Stemme, begyndte hun: »It is a sad truth that the young lady of our days —« eller ogsaa: »Jeg finder det shocking at se Nutidens Ungdom — —«

»I beg to leave off,« afbrød Miss Allan oprørt, »jeg vidste, du havde ingen Respekt — at du ler over mig — thi du er en slemme Pige — —«

Miss Allans Dansk var ikke meget grammatikalsk og svigtede hende nu helt; Paula slog desuden Armene om hende og gav hende saa mange, gode, kjærlige Ord, at det gamle, gode Menneske ikke længe kunde modstaae hende; hun vidste jo ogsaa, at Paula ikke mente det saa slemmt; saa var det ovenikjøbet den unge Piges Fødselsdag, man maatte jo bære over med hende.

Landaueren blev strax efter sendt afsted, og da den vendte tilbage med Paulas tre, kjæreste Veninder, stod hun længselsfuld ved Havedøren for at modtage de kjære Gjæster. Medens Jomfruen hjalp de unge Damer af med Tøjet, løb hun

imidlertid hurtig op til sin lille Taarnlejlighed for at modtage Veninderne ved sin egen Dørtærskel og føre dem ind til alle de Herligheder, hun nu alene regerede over.

»Hvor henrivende! — Det er jo et Feslot! — Ja, du er Lykkens forkjælede Barn! — Nej, noget saa dejligt har jeg ikke engang kunnet tænke mig!« — Saaledes lød det imellem hverandre. De unge Piger betragtede, beundrede og kunde ikke finde Ord for deres Henrykkelse.

Det var i Sandhed ogsaa et aldeles fortryllende Opholdssted, Generalkonsulen havde ladet indrette til sin Yndling. Det højloftede, firkantede Rum med sine tre store, brede Vinduer, hvorfra der til forskellige Sider havdes Udsigt over den udstrakte, parklignende Have med sine dejlige Trægrupper og Sundets altid vexlende Bølger, havde Tapetsereren udsmykket med stor Kunst. Væggene vare betrukne med blomstret Silketøj, Portierer af samme Stof som Gardiner, og i Hjørnerne mellem Vinduer og Døre vare disse drappede saaledes, at der dannedes smaa hyggelige Kroge, hvor bløde Sofaer og Lænestole, ordnede mellem pragtfulde grønne Planter, indbød til fortrolig Samtale eller stille Nydelse af gode Bøger.

Elise Storm havde sat sig ved den lille Skrivepult i det ene Vindueshjørne; den var et Mesterstykke af Udskjæringsarbejde og tog sig meget smuk ud under en mægtig stor Viftepalme. Over den hængte et stort Kobberstik af Rafaels sixtinske Madonna, og paa den laa en sjælden smuk Skrivemappe foruden alle andre Skrivebordssager og enkelte Nipsgjenstande i rig og elegant Udstyrelse.

»I skal faa at se, kjære Børn,« begyndte Elise højtideligt, »at har Paula end hidindtil leveret gode skriftlige Arbejder, saa vil hun aldeles

selvfølgeligt fra denne henrivende Plads blive saa beaandet, at hun vil udarbejde Mesterværker, som overtræffer alt, hvad der endnu er fremkommet i dette Aarhundrede. De vil begejstre selve Doktor Selmer.«

»Nej, det skal han blive fri for,« udbrød Paula ivrig. »Jeg har slet ikke i Sinde at aspirere til hans Bifald. Han talte jo sidst til mig, som om jeg ikke besad Spor af Evne.«

»Da sagde han dog, at baade Tankegangen var klar og rigtig og Ordføjningen god,« indskød Marie Blom.

»Saameget desto værre synes jeg det er, at han gjorde saa stort et Nummer af den Smule Kommaer og Semikoloner,« svarede Paula ærgerlig. »Jeg kan nu engang ikke komme tilrette med Interpunktionen. Spørgsmaalstegnet kommer af sig selv, og hvor Udraabstegnet skal sættes har jeg ogsaa altid paa Følelsen; Punktum kan jeg ligeledes i Regelen sætte paa sin rette Plads, men Kommaer og Semikoloner kommer jeg altid galt afsted med,« klagede Paula; »enten glemmer jeg dem, det sker for det meste, eller ogsaa anbringer jeg dem paa gale Steder.«

»Det forstaar jeg ikke,« mente Marie; »der gives jo dog bestemte Regler, og naar man kjender dem —«

Paula trak utaalmodig paa Skuldrene. »O, de utaalelige Regler! Dem lærer jeg ikke i hele min Levetid. Jeg kan ikke en eneste, ikke i nogen som helst Retning. Hvis Monsieur Dubois og Miss Johnson ikke var saa betagne af min gode Udtale og min Færdighed i at tale de fremmede Sprog, vilde det ogsaa gaa mig daarligt i dem,« bekjendte Paula oprigtig; »men naar man lige fra sin tidligste Barndom altid har havt en fransk Dame eller

en Englænderinde ved Siden af sig, er det intet Kunststykke at bruge de fremmede Sprog paa rette Maade, og det er det, der hjælper mig over de skriftlige Mangler.

»Du har dog gennem hele Skolen altid havt gode Karakterer under dine Stile,« sagde Anna Thorsen, en høj, alvorlig Pige, temmelig bleg, med smukke, mørke Øjne, som i Dag saa saa tilslørede ud, som om hun havde grædt.

»Ja, Lærerne lukkede ofte Øjnene for mine smaa Svagheder,« svarede Paula, »men efterat vi er komne ind i Fortsættelsesklassen eller paa Kursus, gaar det mig kun daarligt. — — Og jeg, som havde glædet mig saa meget til Dr. Selmers Timer, jeg sværmede strax for ham, nu kan jeg slet ikke lide ham.«

»O, det mener du ikke!«

»Og han er saa elskværdig!«

»Hans Timer er de allerbedste!« lød det rundt om hende.

»Jeg siger ikke noget imod hans Undervisning,« ivrede Paula, »tvertimod, den er højst interessant; men han er og bliver en Tyran, og naar han smiler, saadan — saa er jeg vis paa, at han gjør sig lystig over os. Han har ikke den mindste Respekt for, at vi er voxne Piger; jeg troer, det er hans største Glæde at finde Fejl hos os. — »Først naar man bliver sig bevidst, at man Intet véd, begynder man at vide« — skrev han i mit Album, — uh, hvor jeg ærgrer mig over, at jeg bad ham derom. Han har nu ganske særlig udsét mig, formodentlig fordi jeg kom ind som Nummer Et i Klassen. Naa, jeg skal nu ogsaa nok engang spille ham et Puds, jeg er ikke saa lamme-from, at jeg vil finde mig i Alt. Tænk blot paa,

hvor god og overbærende Skolebestyreren altid har været imod mig.«

»Ja, du var jo altid Professorens særlige Yndling,« istemmede Veninderne.

»Og han er en ærværdig, ældre Mand, som forstaar at bedømme de Unge,« vedblev Paula, »medens denne unge Hr. Doktor betragter os som Skoletøse og glemmer, at vi er unge Damer, der gaar paa Kursus, og lader os føle, hvor ubetydelige, han synes, vi er.«

Her blev Paula heldigvis afbrudt ved, at Anna, som havde sat sig ved Flygelet, nu aflokkede dette de skønneste Toner.

»Hvilket pragtfuldt Instrument,« udbrød Elise, »det har du vel ogsaa faaet i Dag?«

»Naturligvis,« svarede Paula med Selvfølelse, »Fader vilde, at mine Værelser skulde være fuldkomment indrettede, og dertil hørte absolut ogsaa et godt Instrument. Den gamle Lirekasse, hvorpaa jeg hidindtil har spillet, fandt han ikke længere god nok til min Musik.«

»Hvor du er lykkelig,« sagde Marie med et Suk. »Ingen af os andre vil kunne blot drømme om at faa det saa elegant.«

»Det er, fordi jeg er eneste Barn og min Fader den velhavende Generalkonsul Heger,« svarede Paula uden at tænke paa, hvor overlegent det lød.

»Aa ja,« udbrød Marie lidt bittert, »og vi fattige Piger skal vel ovenikjøbet takke dig, fordi du tillader os at se dine Herligheder.«

Paula vendte sig fra hende for at svare paa Annas beundrende Udtalelser over hendes Bogskabs smukt indbundne, med megen Omhu udvalgte Bogsamling, medens Elise glædede sig over det nydeligt udstyrede lille Sybord, som stod ved det ene Vindue.

Nu trak Paula Forhænget tilside fra Døren til sit Soveværelse. Gardiner, Seng- og Toiletbords-Omhængene var af elfenbensfarvet Stof med Knip-linger, underforet med bleggrødt; fra Loftet hang en pragtfuld matrosa Ampel, og over Gulvet var bredt et stort Isbjørneskind. Denne lille, hyggelige Rede var indrettet med megen Skjønhedssans og Smag. En Dør førte fra den ind i Miss Allans Værelser, hvortil det Kammer sluttede sig, som benyttedes af den Pige, der havde med de to Damers Opvartning at gjøre.

De unge Piger udbrød i ny Begejstring, og Paula hørte fornøjet paa dem. Det var en Tilfredsstillelse for hende at eje saa mange skønne Herligheder og se dem beundret af Veninderne. Det var dog dejligt at være rig. Dette Barn, som var voxet op i Overflod, kunde ikke tænke sig noget sørgeligere end Armod. Hun tænkte derfor ofte med en vis Medlidenhed paa sine Veninder, især paa Anna Thorsen; hendes Klæder saa ofte lidt medtagne ud og ude af Mode, og hvor tarvelige var ikke hendes Hatte. Dog hørte man hende aldrig beklage sig, og de Gaver, hvormed Paula gjerne vilde have overøst hende, afviste hun alle, kjærligt, men bestemt.

Marie Blom forholdt sig taus, hun vilde ikke lade sin Beundring komme til orde. Den Glæde undte hun ikke Paula; af og til undslap der hende derimod smaa Indvendinger, som hun neppe ændse.

»Jeg vilde have indrettet mig anderledes,« sagde hun engang, idet hun saa sig om. »Et opretstaaende Piano vilde taget sig bedre ud end det store Flygel, og jeg vilde langt have foretrukket Malerier for Kobberstik.«

»Jeg finder Alt saa smukt,« sagde Paula med

et glædestraalende Smil, »og netop saaledes, som det er, behager det mig.«

»Marie vilde sikkert tænke som du, hvis hun var i dit Sted,« spottede Elise, »Historien om Ræven og Rønnebærrene gaar stadig igen.«

Marie blev blodrød og vilde givet et heftigt Svar, men Paula lagde beroligende sin Arm om hende og hviskede: »Bryd dig ikke om den Spottefugl. Vi ved jo Alle, at Elise hellere bed sin Tunge af end holdt den fra at udtale hendes kaade Bemærkninger, men du véd jo, hun mener ikke noget Ondt med det. — Se, der kommer Chokoladen, kom nu Alle tilbords. Vi har det ganske for os selv, thi jeg har bedt Miss Allan, om hun, som en Fødselsdags Begunstigelse, vilde lade mig selv præsidere ved Chokoladen heroppe.«

»Hvilken Glæde for os Allesammen.« lød det fornøjet fra Elise; »jeg bliver altid saa kold, saa mit glade Humør daler helt ned til Frysepunktet, naar jeg ser den Ærefrygt indgydende Miss Allan nærme sig. Jeg véd ikke, hvad jeg synes mindst om, hendes kjedelige Moralsentenser, eller hendes lange, stive Krøller, saadanne Proptrækkere vilde bringe mig i Fristelse til at gjøre Løjer med dem. Har du ikke samme Fornemmelse, Paula? Tænk blot hvor morsomt at binde nogle smaa Bjælder i hver af disse Prydelser, medens hun sover efter Middag, og saa se hendes Forfærdelse, naar de klingrede, hver Gang hun rørte Hovedet.«

De unge Piger lo, kun Paula sagde afværgende: »Miss Allan er, trods alle sine Besynderligheder, alligevel saa god og holder saa meget af mig, at jeg, skjøndt jeg tidt nok ærgrer hende, dog aldrig med min gode Vilje vilde krænke hende.«

»Hun maa dog være en stor Plage for dig,« mente Marie, »saadan en stiv, gammel Guvernante

vilde forbittre Livet for mig, jeg kunde ikke udholde hende.«

»Du har en Moder,« sagde Paula dæmpet, med en svag Skælven om de ellers saa glade Læber.

Der blev en øjeblikkelig Pause; men saa gjorde Elise brat Ende paa den pinlige Taushed:

»Af bare Iver for at betragte alle dine Herligheder har vi rent glemt at give dig vore Gaver. De er naturligvis meget ubetydelige, men vi véd jo, at du vil tage venligt imod dem.«

»Jeg har malet disse Kopper til dig,« sagde Marie, glad over atter at faa Samtalen i Gang, »mit Talent er ikke stort, saa du maa tage tiltakke med min gode Vilje.«

»Ja, jeg er jo altid mest for det Huslige, véd du nok,« sagde Elise nu, »og da du er saa stor en Ven af Marcipan, saa har jeg selv lavet denne til dig efter Moders Lübeckeropskrift. Jeg er den Eneste, der har havt med den at gjøre, Moder har kun havt Overopsynet,« og hermed rakte hun Paula den nydeligste Æske med den vellykkede Kage, hvis Tillavning Fru Storm, den indfødte Lübeckerinde, var berømt for.

Anna kom nu frem med et Sybordstæppe, et sandt lille Mesterværk i Broderi, syet paa Fløjel med Silke, Guld- og Sølvtraad og derimellem Filetguipure.

Paula var meget taknemlig for Venindernes Arbejder; mest beundret af dem Alle blev Annas nydelige Broderi.

»Hvor er det smukt! Hvilket uendeligt Arbejde det har været for dig!« sagde Paula gientagende, rørt og taknemlig.

»Det har moret mig at sy det til dig,« svarede Anna roligt, »Naalen er jo det Eneste, jeg formaar at skabe noget med.«

»Jamen, hvad faar du ikke ud af det med den,« udbrød Elise begejstret. Hun sværmede for Anna og saa op til hende med Beundring, hvorfor Anna ogsaa havde en Del Indflydelse paa det kaadmundede Pigebarn. »Smaa Stykker Fløjel eller Silke, som vi Andre ikke agter paa,« fortsatte hun, »forvandler dine flinke Hænder strax til et Kunstværk.«

»Og jeg er desværre saa lidet fingernem og saa utaalmodig,« sukkede Paula; »jeg begynder paa mange Ting, faar saa En eller Anden til at hjælpe mig med det Vanskeligste og ødelægger saa selv Resten. Hvad det skal blive til med den Sofapude, jeg vilde brodere til Fader, kan jeg slet ikke tænke mig; den ser grulig ud, og det er rent umuligt for mig at finde ud af, hvad jeg skal gjøre med den; den bliver nok en Pind til min Ligkiste.«

Veninderne lo ad hende, hvad hun næsten fandt var hjerteløst.

»Hvorfor vælger du ikke et mindre vanskeligt og indviklet Arbejde?« spurgte Anna.

»Fordi jeg har forvænt min Fader,« svarede Paula. »Fra mine tidligste Børneaar har mine Bonner og Guvernanter sat Arbejder i Gang, som altid blev forærede Fader som mine Kunstværker; hvor faa Sting, jeg syede paa dem, blev aldrig omtalt, Ingen nænnede at oplyse ham derom, for ikke at berøve ham den store Glæde at beundre min Dygtighed, som han er saa overbevist om, at han ikke vilde tvivle om, at jeg kunde forfærdige Kunstværker som Fru O. Hansen eller Frøken Sass, og i den Alder, jeg nu har, kan jeg da ikke berede ham den Skuffelse at fremstille mig som den Udygtighed, jeg i Virkeligheden er.«

»Men kalder du det at være sand? Du skuffer jo baade ham og dig selv,« sagde Anna alvorlig.

»Da er jeg dog ingen Løgnerske,« sagde Paula halv urolig, halv saaret. »Noget syer jeg jo ogsaa altid selv paa mine Gaver, saaledes bærer de fleste Damer sig ad. Du stiller nu ogsaa altid Sagen paa Spidsen, Anna, saa man bliver helt for- tumlet.«

Anna tav, hun kunde ikke tale mod sin Overbevisning, eller kalde Uret for Ret; det gjorde hende dog saa ondt for Paula.

»Lad os se den Pude, som gjør dig saameget Hovedbrud,« bad Marie.

Paula hentede det ulykkelige Arbejde, og hun havde Ret, det saa ynkeligt ud med sit fortrukne Stof, og det kostbare Materiale af Guld og Silke var blevet glandsløst og mat.

»Hele Fejlen stikker i, at det ikke er syet i Ramme,« sagde Elise, »i Haanden er det umuligt.«

»Ja, naturligvis,« klagede Paula, »men det blev mig alt for trættende saaledes at stikke Naalen op og ned, saa løste jeg det ud af Rammen, og se nu, hvor ødelagt det er. Hvis jeg bare var pr. Kasse, saa købte jeg en anden Pude, men dels er Tiden for kort, og dels er jeg saa fattig som en Kirkerotte, det er jeg altid sidst i Maaneden. Gaa til Broderihandelen med det gyselige Arbejde har jeg ikke Mod til, og bede Fader om Penge lige forud for hans Fødselsdag, det forbyder min Finfølelse mig; hvad i al Verden skal jeg saa gribe til?«

»Jeg kan maaske hjælpe dig ud af din Forlegenhed,« sagde Anna, medens Blodet langsomt steg hende til Hovedet, og hun lod til at føre en Kamp med sig selv. »Jeg kjender en øvet Brodererske, som kan bringe Arbejdet i Orden for dig og gjøre det færdigt.«

»Kjære, velsignede Anna,« jublede Paula med en stormende Omfavnelse, »du redder jo hele Situationen og giver mig min Ro tilbage. Hvor bor den Engel? Jeg vil strax imorgen gaa til hende.«

»Jeg kan besørge det for dig,« sagde Anna lidt forlegen. »Det er nemlig en Dame af Moders Bekjendtskab, som ikke gjerne vil, at Nogen skal vide, hun er nødt til at arbejde for Penge.«

»Den Stakkel!« udbrød Paula medlidende, »hvor det maa være svært at kæmpe med smaa Kaar. Men jeg skal rigelig godtgjøre hendes Ulejlighed; i næste Maaned faar jeg igjen Penge, og jeg er hende saa ubeskrivelig taknemlig, som ogsaa dig, kjære Anna. — Er der Nogen af Jer, der vil have mere Chocolate? — Ikke, naa ja, saa siger jeg, der skal spændes for — — men, jeg har jo rent glemt at fortælle Eder, hvilken Plan jeg har lagt for denne Dag. Jeg syntes, da jeg imorges saa, at Vejret var saa dejligt, maatte vi ture ud i vore smukkeste Egne. Saa gav Fader mig Lov til, at vi nu efter Chokoladen maa kjøre til Skodsborg, hvortil der er telefoneret, at en Middag staar parat til os Kl. 3. Saa kan vi enten tilbringe nogle Timer der, eller kjøre en Tur rundt i Egnen, og senere arrangerer Frederik en tidlig Aftenspisning paa et henrivende Sted, som jeg tror, I ikke kjender. Har I været i Bøllemose? Nej, det tænkte jeg jo nok; jeg har selv først opdaget det for et Par Dage siden paa en Tur med Fader. Det bliver noget ganske Nyt; der er nemlig ingen Restaurant, vi skal sidde i Græsset og indtage vort Maaltid, kun Smørrebrød, Vin og Øl. The skal I faae herhjemme senere med en Dessert, som ganske bliver efter vor Smag. Kokkepigen var lige ved at græde, da hun hørte, vi ikke skulde have Middag herhjemme. Hun havde nemlig be-

tænkt os med en dejlig Is, og blev først trøstet, da jeg lovede hende at komme hjem til The og Dessert — naa, hvad siger I saa, kjære Børn?»

Der var enstemmig, jublende Tilslutning, og kort efter rullede det muntre Selskab, med Miss Allan paa Bagsædet og Frederik hos Kusken, henad Strandvejen, den skønne Tur langs Sundet til Skodsborg.

Det blev en dejlig Dag. Vejret var uafbrudt stille, straalende Solskin. Der blev kjørt, spist, spaseret, slaaet Smut nede ved Stranden, medens Miss Allan hvilede sig i en magelig Havestol i Skyggen af et Buskads, og omsider, omtrent Kl. 6, vandrede den lille Skare gennem Skoven til Bølle-mose, hvis ukjendte Skjønhed gjorde dybt Indtryk paa de Unge.

Herhen havde Frederik med Kuskens Hjælp baaret de med lækre Smørrebrød, Kager, Vin og Øl fyldte Kurve og ordnet Alt saa festligt som muligt paa en lille Forhøjning i Jordsmonnet, som i Midten havde en Sænkning, der dannede ypperlige Siddepladser.

Trætte og sultne efter det uvante Ophold og Turen om i fri Luft hele Dagen jublede de unge Piger ved dette Syn og lejrede sig hurtig om det. Det var et smukt Syn, denne Gruppe dannede under de høje, tætløvede Træer, og de muntre Stemmers livlige Passiar og den lystige Latter lød som den gladeste Fuglekvidder.

En Herre, som i nogen Afstand havde ligget i Græsset, rejste sig ved Lyden, og da han mellem Træerne opdagede et Selskab, der havde slaaet sig til Ro, tog han hurtig sin Hat, kastede en stor Botaniserkasse over Skulderen og belavede sig paa at forsvinde, men maatte, for ikke at gjøre en Omvej, passere Selskabet.

Da han kom nærmere, opdagede Elises langsynede Blik ham: »Det er Doktor Selmer,« udbrød hun.

»Hvad mon han vil her?« sagde Marie forundret.

»Du kan se, han har Botaniserkasse med, han er jo en lidenskabelig Botaniker,« svarede Paula med lidt ærgerlig Stemme.

»Han kommer her forbi,« sagde Elise nu, »du maa da vist indbyde ham til at deltage i vort Maaltid, Paula,« tilføjede Elise hurtigt.

»Nej, det gjør jeg ikke,« erklærede Paula bestemt.

»Du kan slet ikke være andet bekjendt; og her er jo Masser af Mad,« udbrød den lille husmoderlige Elise.

Paula rystede paa Hovedet.

»O, Miss Allan, De vil sikkert ikke finde et saadant Brud paa Gjæstfrihedens Love rigtigt,« sagde Marie, ligesaa ivrig som Elise for at faa Doktoren indbudt til dette Festmaaltid.

»I do not know him,« sagde Miss Allan usikkert, »han synes en meget ung Herre.«

»Det er vor mest agtede Lærer,« indvendte Marie ivrigt.

»Jeg vil ikke have nogenting imod det,« bestemte Miss Allan sig omsider til.

Men Paula stred imod. »Jeg vil ikke gaa hen og indbyde ham, han har saamæn ærgret mig nok.«

»Men du maa, hvis du ikke vil være meget uhøflig, Paula,« ivrede Elise. »Vil ikke du gaa, saa vil jeg, men jeg maa indbyde ham i dit Navn. Giver du mig Fuldmagt?«

Paula nikkede, og den sirlige lille Elise trippede modig hen til Doktoren og bragte ham venligt Indbydelsen, som han overrasket, thi nærsynet som

han var, havde han ikke endnu gjenkjendt dem, og glad modtog.

Miss Allan rejste sig med ceremoniel Høflighed, Paula gjorde sit Bedste, og de Andre, selv Anna, hilste glædestraalende paa den meget afholdte Lærer.

Doktor Selmer hilste venligt paa dem Alle og satte sig saa ved Siden af Miss Allan, medens hans Elever kappedes om at byde ham det bedste af de mange gode Sager. Der hvilede dog stadig en vis forlegen Tilbageholdenhed over dem, og Doktoren, som helt havde aflagt den strenge Lærer, gjorde sig derfor Umage for atter at fremkalde den muntre Stemning, han havde hørt, tidligere beherskede den lille Kreds.

»Man skal dog aldrig tabe Modet,« sagde han livligt. »Jeg har siden i Formiddags strejft langt omkring her i Egnen, indtil jeg træt og sulten faldt isøvn derhenne under Træerne. Min sidste klare Tanke, før jeg sov ind, var et bekymret Suk over, hvor langt jeg havde at gaa, førend jeg kunde faa min Sult tilfredsstillet, thi mit medbragte Forraad havde vist sig altfor utilstrækkeligt. Og saa vaagner jeg og tror i første Øjeblik, at Skovens Alfer og Aander ere komne i Nærheden af mit Tilflugtssted. Gode Aander var det jo i ethvert Tilfælde,« tilføjede han og hævede sit Glas, idet han lod sit Blik glide hen over alle Damerne, »og jeg tillader mig at tømme mit Glas paa Deres Velgaaende.«

Opmuntret af hans Ord og med det inderlige Ønske at bidrage sit til Underholdningen yttrede Elise nu meget mod Paulas Vilje: »Vi ere komne herud i Dag for at højtideligholde Paulas Fødselsdag.«

»I saa Tilfælde er det en dobbelt Glæde at være med til denne Fest,« sagde Doktor Selmer,

»og jeg vil da, som hendes Ven, opfordre Dem alle med mig til at tømme Glassene med et Ønske for Paulas Held og Lykke i det nye Aar.«

Han saa paa hende med et venligt Blik og Smil, som hun imidlertid ikke besvarede; hun holdt Øjnene sænkede, for ikke at forraade, hvor utilpas og ærgerlig hun følte sig.

Det lykkedes imidlertid snart Doktoren at oplive Selskabet; han talte og spøgte, aflagde al den alvorlige Bestemthed, som omgav ham i Timerne, var livlig og gemytlig og smittede snart sine Elever dermed. Han vandt Mis Allans udelte Bifald, saa at hun endog opfordrede ham til at deltage i deres Hjemkjørsel, hvad han dog afslog, da han skulde til Helsingør.

Han fulgte dem imidlertid gennem Skoven til Vognen og hjalp Damerne op i den. Paula var den sidste og da han stod med hendes Haand i sin og takkede for modtagen Gjæstfrihed, tilføjede han, idet han med et alvorligt Smil saa hende fast i Øjet: »Og saa fremtidig godt Venskab.«

»De er ikke min Ven,« svarede hun, idet hun slog Øjnene ned for hans alvorlige Blik.

»Maaske dog den oprigtigste, De har,« svarede han inderligt.

Hun tav, og han hjalp hende nu op i Vognen og traadte saa tilside, men blev staaende indtil Vognen drejede om ad en Sidevej.

»Hvilken dejlig Tur,« udbrød de unge Piger, medens Vognen i det klare Maaneskin kjørte langs Kysten.

»Saa godt tror jeg aldrig, at jeg har moret mig,« forsikkrede Marie Blom.

»Hvilken Lykke, at vi traf Doktor Selmer,« sagde Anna inderligt.

»Nu maa du da indrømme Paula, at Doktoren

er det elskværdigste Menneske paa Jorden,« sagde Elise begejstret til den tause Paula.

»Ja, han var virkelig ganske manerlig idag,« indrømmede hun lidt tøvende.

»Ganske manerlig?« gjentog den forargede Elise, »hvor du dog er haardnakket forudindtaget imod ham.«

»Mr. Selmer is a true gentleman, jeg holde meget af ham,« udbrød Miss Allan paa sit mangelfulde Dansk, og denne Gang var hun i fuld Overensstemmelse med de Unge.

Sorg og Modgang.

Generalkonsulens Vogn kørte Paulas Veninder til deres forskellige Hjem, og da Anna Thorsens Forældre boede langt ude ad Vesterkanten, var hun den sidste i Vognen. Neppe var hun bleven ene, førend det livlige Udtryk i hendes mørke Øjne og Smilet om Læberne forsvandt, idet hun pludselig mindedes Sorgen over de forandrede Forhold i hendes Hjem, som var indtrufne samme Dags Formiddag. Bittert bebrejdede hun sig, at hun havde moret sig saa godt, medens hun vidste sine Forældre saa nedtrykte, skjønt Moderens Afskedsord havde været: »Vær nu glad og fornøjet mit Barn, og nyd de Glæder, der bydes dig.«

At hun havde kunnet det! Hvor var det muligt, at det muntre, sorgløse Liv, der omgav Paula, saaledes havde kunnet rive hende med?

Hvor havde hun kunnet glemme Sorgen i Hjemmet. Dette Hjem, som hun elskede saa højt.

Det var saa langt fra at være ligt det overdaadige, pragtfulde Hjem, hun kom fra, men hvor lykkelig havde hun ikke, trods de Savn, hun havde maattet bære i det, været i sin Familiekrede, hos Brødrene, som hun elskede saa højt, hos den ømme, kjærlige Moder, der kun levede og aandede for sine Børn, hos Faderen, som for hende var Indbegrebet af alt Ædelt og Stort.

Men Savn havde der som sagt været; thi Familien var uden Formue og Faderens Lønning som Kaptejn i Armeen kunde vanskelig slaa til; havde han ikke, trods sit ikke stærke Helbred og sin samvittighedsfulde Opfyldelse af sine Militærpligter, arbejdet ihærdigt privat og derved forøget sine Indtægter, støttet og hjulpet af sin Hustrus gode Økonomi, havde han umulig kunnet givet sine Børn den udmærkede Undervisning som hidindtil. Men nu var det, som Alt ramlede sammen for dem.

Han haabede saa sikkert paa sin Udnævnelse til Oberstløjtnant; den vilde væsentligt forbedre hans Stilling, og istedetfor den, havde han i Dag faaet at vide, at en anden af hans Kammerater var sprunget ham forbi, og at han i Løbet af en Maanedstid vilde falde for Aldersgrænsen.

Hvor sammensunken saa han ikke ud efterat at have meddelt sin Hustru og Anna denne nedslaaende Efterretning, hvilke bittre Taarer græd Moderen ikke. Kun Anna var tilstede for at dele Sorgen med Forældrene, begge Brødrene var paa en Ferietur med nogle unge Venner.

Moderen var den, der først fattede sig, og idet hun kjærligt lagde sin Arm om Mandens Hals, hørte Anna hende sige: »Det er ganske vist en Ulykke for os, kjære Vilhelm, med det er ikke det

Tungeste, der kunde hænde os. Du er raskere nu, end du har været. i de sidste ti Aar, og vore Børn er sunde og arte sig vel, vort kjærlige Samliv er os bevaret, Alt Andet lader sig bære.«

»O, du ved ikke hvor ubarmhjertig Armoden er,« udbrød Kaptajnen bittert. »Børnene vil Intet arve efter os, Sønnerne er ikke opdragede til Haandværkere, og det er nu for sent for dem at begynde derpaa; hvor skulle de tjene deres Brød? Og hvor haardt at tage Anna fra Studierne og søge hende en tarvelig Plads, medens du stakkels Hustru og jeg sulte herhjemme.«

Fru Thorsen svarede ikke paa dette fortvivlede Udbrud, men gav Anna Tegn til at forlade Værelset, medens hun i Taushed beroligende og kjærtegnende lod sin Haand glide hen over Mandens bøjede Hoved.

Anna listede sig ind i sit lille Værelse og græd stride Taarer. Hun glemte ganske Paulas Fødselsdag. Hvor kunde hun nu tænke paa Samkvem med glade Mennesker, medens hendes Sind var opfyldt af Vrede mod hele Verden, der kunde være saa uretfærdig at krænke en Mand som hendes Fader saa dybt.

Da hendes Moder omsider traadte ind til hende, talte hun kjærligt og beroligende til hende.

»Sorgen er altid mest overvældende i første Øjeblik, min egen Pige,« sagde hun, medens hun lod Anna græde sagte ud ved sit kjærlige Moderhjerte. »Betragter vi den nærmere, finder vi nok Udveje for den, og i vor gjensidige Kjærlighed har vi baade Hjælp og Trøst. Gud vil ikke forlade os, jeg stoler trygt paa hans Bistand. Vi maa være modige og fattede, for derved at lette Sorgen for Fader. Vor Kjærlighed til ham vil hjælpe os.«

Hun kyssede Anna og borttørrede hendes Taarer.

»Bad nu dine Øjne og kom tilbords,« tilføjede Moderen.

»O, Moder, jeg kan ikke faa en Bid ned,« sagde Anna, næsten bebrejdende.

»Vi maa beherske os for din Faders Skyld,« sagde Fru Thorsen alvorligt, og Anna bestræbte sig for at adlyde.

Hvilken sørgelig Forskjel paa dette tause be-
drøvelige Maaltid, og den Spøg og Livlighed, der
ellers plejede at herske under Maaltiderne. Havde
hendes Moder ikke været saa rolig og fattet, vilde
den unge Pige ikke havt Kraft til at beherske sin
Smerte. Aldrig havde hun beundret sin Moder,
som ved denne Lejlighed.

Da Moderen imidlertid nu stillede den For-
dring, at Anna skulde gjøre sig istand til at tage
ud til Generalkonsul Hegers for at fejre Paulas
Fødselsdag, hvortil hun allerede for flere Dage
siden var indbudt, fandt denne, det var for meget
forlangt, og ivrede stærkt derimod.

»Det vil være det Bedste for dig, kjære Barn,«
sagde Moderen, »du maa der tvinge Sorgen tilbage
og beherske den og derved vinde Kraft til at vise
dig roligere ligeoverfor din stakkels Fader, og han
og jeg vil imidlertid forsøge at finde os lidt til-
rette i Forholdene.«

Hendes Moder havde faaet Ret. Hvor vanske-
ligt det end faldt hende i Begyndelsen at holde
sin Smerte tilbage, blev hendes unge Sind dog
revet med af Venindernes Munterhed. De sørg-
modige Tanker trængtes i Baggrunden og vaagnede
først nu, da hun i Ensomhed tænkte paa den For-
andring, der denne Morgen var indtraadt i hendes
Hjem.

Med mørke Anelser løb hun op ad Trapperne og aabnede sagte og ængsteligt Døren til Dagligstuen. Hun tænkte sig Tilstanden omtrent, som da hun kørte bort, og standsede derfor overrasket. Lampen brændte klart paa det runde Bord, og Forældrene sadde i Sofaen. Hendes Fader havde slynget sin venstre Arm om sin Hustrues Skuldre og begge sadde med ret oplivede, rolige Ansigter bøjede over nogle beskrevne Papirer, som med Skrivetøj og Penne laa foran dem.

Smilende rakte Faderen Haanden ud imod Datteren og trak hende ned paa Stolen ved sin Side, og Begge spurgte hende venligt ud om, hvorledes Eftermiddagen var gaaet for hende, og hvorledes hun havde moret sig.

Hvad mon der var sket? Var Krigsministeren gaaet i sig selv, havde han opdaget, hvilken Uretfærdighed der var begaaet mod hendes Fader? Disse Spørgsmaal jog gennem hendes Hoved, medens hun lidt adspredt fortalte om den fornøjelige Dag, hun havde oplevet.

»Hvor godt, at du har havt en saa fornøjelig Dag,« sagde Faderen. »Det kan du takke din kloge Moder for, som fik dig fra at sidde herhjemme og sørge til ingen Nytte. Vi har ogsaa anvendt vore Timer godt. Se her kjære Barn,« Kaptejnen pegede paa de med Tal beskrevne Papirer. »Som en tapper Kriger og en modig Soldaterkone har vi set Fjenden lige i Øjnene, og vi har da udfundet, at vi ikke behøver at strække Vaaben. Fra vore Børn var smaa, har vi talt med dem om alt, hvad der vedrørte Hjemmets Forhold, saavidt det laa indenfor deres Fatteevne. Nu er I gamle og fornuftige nok, til at I kan dele alle Eders Forældres Sorger og Bestræbelser. Vi har nu kun lidt at leve af, men tilstrækkeligt til at Brødrene

kan fortsætte deres Studier, hvis de er stærke nok til ikke at vige tilbage for nødvendige Savn og Indskrænkninger.«

»Et stort Held har vi allerede havt,« faldt Moderen ind; »jeg gik til Værten for at opsiges denne Lejlighed, som nu er os for dyr. Han vidste tilfældig en Familie, som længe har ønsket, den skulde blive ledig, og som søger Lejlighed snarest. Kan vi finde en Bolig, der passer os, kan vi flytte i Løbet af en Maanedstid, og du kan følge med i Morgen Anna og se paa, hvad der tilbyder sig i de mindre dyre Kvarterer af Byens Omegn.«

»Det er vel rigtigst, at jeg opgiver Kursus,« sagde Anna, hvis Læbe dirrede trods al hendes Stræben for at beherske sig og tale roligt, »derved vil der spares mange Penge, og jeg kan vel tjene mit Brød paa anden Maade end som Lærerinde.«

»Nej, det behøves heldigvis ikke,« svarede hendes Fader til hendes store Glæde, det vilde have været meget svært for hende at opgive sine Studier, »vi ser helst, at du tager din Examen, saa kan vi altid tænke over, hvad videre bør ske. Vi vil Begge være meget flittige, min egen Pige, thi naturligvis søger jeg nu mere Privatarbejde.«

Nogle Uger senere var de af Nødvendighed paabudte Forandringer uden Tøven udførte. Men hvor tungt faldt det dog ikke baade Ældre og Yngre, at bringe de mange Offre; der var saa mange kjære smaa Sædvaner at skilles fra, saa mange Tilbøjeligheder at forsage. Tungest ramte det Kaptejnen, eller rettere Oberstløjtnanten, thi med denne Titel var han gaaet af, at skilles fra det Kald, han havde viet saamegen Iver og Hengivenhed, fra Kammeraterne, han daglig havde færdedes iblandt; leve i tvungen Uvirkksomhed var

saare svært og tungest dog at se de Savn, hans Familie paalagde sig.

Den nye Bolig var lille og indskrænket, klemte inde mellem høje Mure. Trods de tre Etager, der maatte passeres for at naa op til den, savnedes al Udsigt, allevegne mødte Øjet kun andre Huses Tage og Skorstene. Hvor bittert følte Fru Thorsen ikke Smerten ved at maatte skille sig ved saa mange af de Møbler og Gjenstande, som havde hørt til hendes Udstyr, og var blevne hende endnu kjærere ved den lange Brug af dem; og hvilken Smerte gik ikke gennem Oberstløjtnantens Sind, da han sidste Gang kjærtegnede sin trofaste Hests smukke, glinsende brune Hals; det var med vaade Øjne, han gav Karlen Ordre til at trække den bort.

I den forrige Bopæl havde Anna havt sit eget lille Værelse, som det var hendes store Glæde at ordne og smykke saa hyggeligt, som hendes begrænsede Midler tillod det. Herinde læste og studerede hun, og nu i denne Ferietid sad hun derinde og arbejdede ivrigt paa den Pude, Paula havde givet i hendes kunstfærdige Hænder. Medens hun arbejdede paa den, lagde hun Planer om at søge Fortjeneste ved sit Haandarbejde. Det skulde være en dyb Hemmelighed, der var heller Ingen, der anede noget om Arbejdet for Paula; havde hun først samlet en lille Sum, vilde hun overraske sine Kjære ved at berede dem en eller anden Glæde med den. Hvor taknemlig var hun ikke over sine flinke Hænders Færdighed. Og dog var hun baade ængstelig og bekymret ved Tanken om, hvorledes hun skulde komme over den Vanskelighed, at tilbyde de elegante Forretninger for den Slags Luxusgjenstande sit Arbejde, baade hendes Forfængelighed og hendes Undseelse krympede sig derved.

Endnu før Flytningen havde hun fuldendt Paulas Pude, og Arbejdet var lykkedes hende udmærket, vanskeligt og besværligt som det var, paa Grund af Alt det, der skulde gøres om og rettes af det først saa ubehændigt forarbejdede. Endskjønt det faldt hende meget svært, var hun hver Morgen staaet tidlig op, for at vinde Tid til dette hemmelige Arbejde, og bekymret tænkte hun paa, at hun i Fremtiden maatte give Afkald paa sit eget Værelse, da hun skulde dele Sovekammer med sin Moder; hun frygtede ofte at hun maatte opgive sine lyse Forhaabninger.

Da hun en Eftermiddag skulde besørge nogle Indkjøb for sin Moder, besluttede hun at gjøre det frygtede Besøg i Broderiforretningen. Tøvende stod hun et Øjeblik ved det elegante Udsalgs store Udstillingsvindue. Der var heldigvis ikke Mange derinde, og Anna gik hurtig ind i Butikken, hvor hun var godt kjendt, hun plejede at gjøre alle sine Indkjøb af Broderisager i den.

Forretningens Ejerinde traadte selv hen til hende og spurgte høfligt om, hvad hun ønskede.

»Maa jeg tale med Dem alene,« stammede Anna.

Damen saa forundret paa hende og bad hende træde ind i et lille mørkt Bagværelse.

»Jeg vilde gjerne bede Dem sige mig hvor meget dette Arbejde er værd,« sagde Anna undselig, idet hun rakte hende Broderiet.

Damen saa neppe paa det, men betragtede forbavset den unge Pige. Pludselig faldt det hende ind, at hun for nogen Tid siden havde set i Avisen, at Kaptejn Thorsen var gaaet af med Oberstløjtnants Titel. Hun mente at forstaa Annas Bevæggrund, og idet hun trak paa Skuldrene, svarede hun koldt:

»Jeg beklager meget ikke at have Brug for det.«

Blodet foer helt op under stakkels Annas

Haarrødder; hun kaldte imidlertid al sin Stolthed til Hjælp, og sagde med tilkæmpet, rolig Fatning, medens hun atter indpakkede Broderiet. »Jeg har ikke isinde at sælge det.«

»O, saa beder jeg Dem undskyldte,« sagde Damen hurtig. »Tillader De jeg maa se det endnu en Gang? Jeg er vis paa, at det er kjøbt her i Forretningen.«

»Nej Tak,« svarede Anna kort, »jeg foretrækker ikke at gjøre Dem længere Ulejlighed,« og hermed forlod hun Butikken, fulgt til Døren af den nu atter høflige, lidt forvirrede Dame.

Paa Gaden vaagnede den unge Piges saarede Følelse paany. Hun hverken vilde eller kunde udsætte sig for flere Ydmygelser af den Slags. Hun syntes næsten, at alle de Forbigaaende maatte kunne se paa hende, at hun havde bedt om Arbejde og var bleven kort afvist. Hendes eneste Tanke var blot at komme hjem og gjemme sig der. Men hendes hurtige Gang blev snart langsommere.

Vilde hun da virkelig lade den første Modstand, hun mødte, skræmme hende tilbage? Vilde hun lade det første Afslag ødelægge alle de lyse, fornøjelige Forhaabninger, hun havde plejet? Nej, saaledes burde hun ikke tage Sagen, hun maatte ikke lade sin taabelige Forfængelighed raade, men handle fornuftigt, og uden lang Tøven gik hun ind i et andet stort Broderimagasin.

Et hurtigt Blik overbeviste hende om, at her ingen Bekjendte var tilstede, det var heldigvis netop paa den Tid, da Middagen hindrer den fine Dameverden fra at gjøre sine Indkjøb, og Anna vendte sig nu fattet, om end med lidt ængsteligt bankende Hjerte til Forretningens Chef.

»Jeg vilde gjerne arbejde for Deres Magasin,«

sagde hun, »og som Prøve paa min Færdighed har jeg medtaget dette Broderi, som jeg lige nylig har faaet færdigt.«

Anna bredte Arbejdet ud foran hans prøvende Blik. Paa laxfarvet Atlask viste sig et Broderi i japanesisk Stil. En i glimrende Farver med indsyet Guld og Sølvtraad broderet Fugl vuggede sig paa en nydelig bøjet Blomstergren i fine, smukke Farver. Hun havde med den hende egne Skønhedssans forandret Adskilligt i Sammensætningens Form og Farve, og det hele veludførte Arbejde gjorde et smukt, harmonisk Indtryk.

Handelsmanden erkjendte ved første Øjekast Arbejdets Værdi, som han ogsaa forstod Annas Stilling, og besluttede at drage Fordel af begge Dele. Han gik hen til Forretningens første Dame og viste hende det, idet han ivrigt og sagte talte med hende. Saa vendte han sig til Anna.

»Arbejdet er smukt,« sagde han, »men den Slags falder kun i de Færrestes Smag, det er vanskeligt at sælge, bringer kun Tab. De arbejder imidlertid saa godt, at jeg nok vil vove et Forsøg med Dem, men paa Forhaand siger jeg Dem, at jeg kun kan betale lidt for det.«

Han nævnede nu en Sum saa ubetydelig, at Anna knap vilde tro sine egne Øren.

»Den Slags Arbejder betales dog meget dyrt,« sagde hun beskedent, »det véd jeg af Erfaring, og der bruges saa lidt Materiale dertil, at jeg mente, det lønnede sig bedre for den, der syede dem.«

»Jeg har gjort Dem mit Tilbud, om De vil tage imod det eller ej, bliver Deres egen Sag,« svarede han uvenligt. »Jeg giver ikke mere, Farvel.«

Han forlod hende, og med bøjet Hoved gik hun bedrøvet derfra.

»Jeg troer De var for knap der, Hr. Møller,«

sagde Butiksdamen; »Broderiet var sjelden nydeligt udført, og de Arbejder er i Mode og betaler sig udmærket.«

»Lad De det være min Sag, Frøken Larsen,« svarede Prineipalen, »den Lille kommer nok igjen. Jeg kjender disse undselige unge Syersker, hvis Arbejde er en Hemmelighed, Ingen maa vide noget om, og som derfor tager tiltakke med, hvad der bydes dem.«

Anna ilede saa hurtig hendes Fødder kunde bære hende nedad Gaden, det forekom hende, som om hele Verden vidste, hvor daarligt hun var bleven behandlet. Hvor var det dog svært af faa Arbejde, selv om man vilde gjøre sit Yderste, for at gjøre det godt. At Kjøbmanden havde underbudt hende for at benytte sig af hendes Stilling, forstod hun godt, og dog løb den Tanke rundt i hendes Hoved, om hun ikke burde modtage hans haarde Betingelser, da hun mulig ellers slet Intet fik. Da fængsledes hendes Øjne pludselig af et Vindue, i hvilke Haandarbejder og Broderier var udstillede. Hvor svært det end faldt hende, besluttede hun dog her at gjøre et tredje og sidste Forsøg.

Der var Ingen i Butiken uden en sørgeklædt Dame, som rejste sig ved Annas Indtrædelse og spurgte, hvad hun ønskede. Anna kom atter frem med sit Andragende,

»De arbejder meget smukt, Frøken,« sagde Damen, »og jeg vil med Fornøjelse give Dem Arbejde. Men De maa ikke stille for store Fordringer, jeg kan umulig betale Dem, som Deres Kunstfærdighed fortjener, men jeg vil give Dem Alt, hvad jeg kan afse for min egen Interesse, jeg er selv en Begynderinde og maa kæmpe mig frem. Vil De sælge mig det Pude-Broderi, vil jeg gjerne kjøbe det, hvis vi blive enige om Prisen.«

Hun nævnede nu en Sum, der saa langt oversteg Hr. Møllers Tilbud, at Anna rødmede af Glæde. Hun saa op med et saa straalende Blik, at Damen et Øjeblik tænkte, at hun sikkert kunde faaet det for en ringere Pris, men i næste Øjeblik forjog hun den Tanke.

Anna tog menlig glad imod Tilbudet om at arbejde for hende, men da hun tilføjede, at hun ikke ønskede det omtalt, da det skulde være en Hemmelighed foreløbig endog for hendes Forældre, mente Fruen, at her forelaa et lignende Tilfælde som hos hende selv, der ogsaa pludselig saa sig forarmet ved sin Mands Død, og havde maattet begynde denne nylig aabnede Forretning for at kunne leve.

Anna forklarede hende nu, at Puden ikke var tilsalgs, men syet for en Veninde, og bad Fruen nævne, hvilken Pris hun kunde forlange for den. Hun blev forbauset over den Sum, Fruen beregnede for Arbejdet alene, selv i sine dristigste Drømme havde hun ikke tænkt sig saameget, som her blev nævnet som det Mindste, hun burde forlange.

Efter endelig at have gjort Aftale om, naar hun kunde afhente det Arbejde, Fruen vilde ud-søge til hende, gik Anna hjem med et glad og lykkeligt Hjerte.

En Tychobrahesdag.

Anna vilde besøge Paula, hun havde ikke set hende siden Fødselsdagen. Hvad havde hun ikke

oplevet siden hin Dag, hvor megen Alvor og Bekymring var ikke kommet ind i hendes Liv? Og her fandt hun Alt uforandret.

Tjeneren, som stod ude ved Porten, sagde, at Miss Allan var i Havestuen, men Frøken Paula var sikkert gaaet ned i Haven, han mente, hun fandtes under de store Bøgetræer i Hængekøjen; skulde han melde hende og søge Frøken Paula op?

Det afværgede Anna og gik først til Havestuen for at hilse paa den ældre Dame, hvem hun imidlertid traf i dyb Søvn i en højrygget Stol, som egentlig ikke var magelig, den havde ingen bløde Puder, intet dybt Sæde, hvori man kunde falde magelig hen. Det laa nu hellerikke for Miss Allans kantede Skikkelse og stive Holdning, da hun stadig selv i Søvn, hastigt rettede sig op, naar hun havde nikket sin Ryg krum forover, i Regelen holdt hun den i en svajende Gyngen, saa de stive Krøller svævede frem og tilbage. Hvor ofte havde de unge Piger ikke moret sig over, hvad Paula kaldte Miss Allans rytmiske Søvn.

Anna saa forbauset paa hende, thi en kæk, opadbøjet Knebelsbart svang sig under Næsen hen paa Kinden; den skrev sig ganske bestemt fra Paulas Haand.

Hun vendte sig nu for at gaa ned og søge Paula; hvor var her smukt! Hvor kølig var ikke Søjlegangen, der løb langs Havestuen, hvorfra man saa ned over de store fløjelsgrønne Plainer med deres Tusinder af duftende, farvestraalende Blomster, skønne Træer og sjeldne Buskvæxter, hvor kølende virkede ikke selve Lyden af Springvandet, som lystigt sendte sine Straaler højt op i Luften. Hvor dejligt efter den lange solvarme Vej, at gaa her gjennem de skyggefulde Lindealléer med alle de kvidrende Smaafugle i de tætte Kroner.

Paula laa ganske rigtig magelig henslængt i Hængemaatten, med en Bog i Haanden, hvori hun dog ikke læste; med en ærgerlig, yderst fortrædelig Mine stirrede hun op i Luften, medens hun gængede frem og tilbage i ujevn Takt.

Ved Synet af Anna var hun med et Spring midt ude i Gangen og løb hende imøde med et Fryderaab.

»Hvor jeg er glad over, at du endelig lader dig se,« udbrød hun, »det er den første glædelige Begivenhed paa denne bedrøvelige Dag. Jeg laa netop og tænkte paa, hvor uheldigt det er, at man ikke dør af Ærgrelse, thi i saa Tilfælde vilde jeg ikke mere være mellem de Levendes Tal, men dog havt den Tilfredsstillelse at tænke paa, at alle de der havde drevet mig i min tidlige Grav, nu maatte gaa omkring og lide de forfærdeligste Samvittighedskvaler.«

»Det lyder jo forfærdeligt,« sagde Anna smilende, »heldigvis forskrækker det mig ikke, da det langt fra er første Gang, jeg ser dig saa ulykkelig. Fortæl mig nu, hvad der er sket. Jeg gik netop og tænkte paa hvor lykkelig du er, som lever i et saadant Paradis; det forekommer aldeles henrivende efter den lange, varme Tur.«

»Ja Stakkel, du ser jo ogsaa ud som en visnende Blomst,« sagde Paula medlidende over Annas trætte, ophedede Ydre. »Vil du have Sodavand eller Islimonade? Frederik har sikkert allerede sørget for begge Dele. Kom lad os gaa op til Huset.«

Men Anna ønskede foreløbig at blive hvor hun var og høre der om Paulas Gjenvordigheder.

»Ja, der er nok at fortælle, thi meget er hændt i den Uge, du ikke har været med paa Kursus,« sagde Paula, idet Veninderne tog Plads paa en

Bænk. »Det er gaaet denne Gang som sædvanlig, ikke saa saare finder jeg paa Noget, jeg har Fornøjelse af, førend det strax bliver mig berøvet. Hvad der ærgrer mig mest, er, at han naturligtvis staar bagved det Hele. Han fordærver mig endogsaa min ejegode Fader og gjør ham til ligesaa stor en Tyran, som han selv er — —«

»Men hvad i al Verden er det for en Han, du taler om?« afbrød Anna hende nysgjerrig og utaalmodig.

»Hvem skulde det vel være andre end Dr. Selmer,« svarede Paula. »Han har endnu aldrig opgivet noget, der kunde forbitre mit Liv. Hvor glædede jeg mig til det Kursusliv, og nu ønsker jeg bare, at jeg var vel ude af det; saavidt har han bragt det.«

»Men saa fortæl dog hvad der er sket,« udbrød Anna.

Og Paula begyndte: »Jeg har længe været grulig kjed af den gamle Vogn med de to tykke Brune for, der er ældre end jeg, med Johan paa Bukken, og Miss Allan som Duenna ved Siden af mig. Jeg har derfor længe ønsket mig et Ponnykjøretøj, som jeg selv kunde kjøre, med Otto eller Frederik paa Bagsædet.«

»Ja,« afbrød Anna hende, »jeg har hørt om dit nye Kjøretøj, som skal være noget af det eleganteste og smukkeste, man kan tænke sig.«

»Ja, du ved jo at Fader forkjæler mig, og jeg fik det naturligtvis, da han hørte, at jeg ønskede det saameget,« sagde Paula, »og hvor var jeg henrykt over det. Ponnyerne fløj afsted, de var saa udmærket tilkjørte, og hele Skolen stod og ventede paa mit Komme, og gik ikke op, førend jeg havde kastet Tømmen til Otto, som saa kjørte det bort. Det ærgrede Dr. Selmer sig nu over. Saa en Dag har

jeg, uden at tænke derover, taget mine Kjørehandsker og min Pisk op med i Klassen, men jeg stillede den ganske beskeden hen i Krogen ved Kakkelloven. Intet undgaar imidlertid hans Spejderøje. Jeg saa hvorledes han rynkede Panden, da han opdagede den, og saa vredt paa mig. Det ærgrede mig naturligvis, og jeg begyndte derfor at bruge forskellige stærke Udtalelser i min Overhøring, der mindede en Del om Stald og Staldkarleudtryk. Det lod han naturligvis ikke passere, og jeg maatte om igjen i et mere sippet Sprog. Men jeg havde dog ærgret ham! Han har imidlertid henvendt sig til Skolebestyreren og faaet den godmodige, gamle Professor paa sit Parti; saa træffer han i Gaar Aftes Fader i et stort Selskab, Professoren mener jeg, og der taler han saa om det upassende i at en Skolepige — tænkt saaledes omtalte han en Kursusdame, selv kører sine Heste til Skole, en Sport, som her ikke var paa rette Sted, og saa var den desuden farlig baade for de Medmennesker, jeg kunde køre over, og for mig selv, hvis Hestene blev løbske, jeg var jo dog endnu for ung til at det Ansvar kunde paalægges mig, o. s. v., o. s. v., indtil Fader var koghede af Angst, og, da jeg var gaaet i Seng ved hans Hjemkomst, har han strax imorges trods alle Bønner og Klager, forbudt mig selv at køre til Skole i mit dejlige lille Kjøretøj, det maa jeg kun benytte her i Parken med Kusken ved Siden af mig, saa nu skal jeg igjen age til Skole i den gamle Karosse med Miss Allan som Skytsengel.»

»Ja, det er unægtelig meget kjedeligt for dig,« beklagede Anna; »men,« tilføjede hun tøvende, »egentlig har Doktoren dog Ret.«

»Jeg tænkte nok, at du, hans ivrige Tilhængerinde, vilde holde med ham,« sagde Paula fortræde-

lig. »Men tro endelig ikke, at jeg finder mig deri, jeg ejer ikke din lammefromme Natur, jeg vil hævnne mig, vær vis paa det — o, naar jeg tænker paa den straalende Glæde, Marie, der var saa misundelig, vil føle derover, saa ærgrer jeg mig dobbelt.«

»Det vilde jeg ikke bryde mig en Smule om,« erklærede Anna, »vi kjender jo Alle den Svaghed hos Marie, som vi dog holder af, fordi hun ellers er saa elskværdig og god.«

Paula saa utilfredsstillet ud og svarede ikke. Hun rejste sig og førte i Taushed sin Veninde op til Huset, hvor Frederik havde fremsat forskjellige Forfriskninger.

Miss Allan havde udsovet men endnu ikke opdaget Prydelsen paa sin Overlæbe. Det kostede ikke Anna saa lille en Anstrængelse at bevare sin Alvor, den gamle Tjener bar det derimod med Anstand.

»Kom lad os gaa op i mit Taarn,« hviskede Paula, »Mis Allan vil vist helst barbere sig i Enrum.« Anna fulgte hende gjerne, da hun ikke holdt af at deltage i den upassende Spøg og ikke havde Mod til at gjøre Miss Allan opmærksom paa den.

Da hun nu var ene med Paula i hendes nydelige Værelse, kom hun frem med det fuldendte Arbejde. Paula var henrykt over det nydeligt redresserede Broderi og fandt Prisen næsten for lille for det, men Anna tillod ikke at hun forhøjede den.

»Nu er jeg igjen pr. Kasse,« udbrød Paula fornøjet, »og Pudlen skal gjøres meget elegant istand. Hvor Fader vil blive glad, men det er jo ogsaa et henrivende Broderi, det er endnu smukkere, end jeg tænkte mig det. Hvor heldigt, at jeg fik det

i saa gode Hænder, for mig selv havde det været en Plage at arbejde paa det, og skrækkeligt var det blevet; men nu vil Fader blive saa stolt over det, som han kan ønske sig.«

»Men du skuffer ham dog,« henkastede Anna.

»Det har jeg tænkt over,« svarede Paula med stor Overlegenhed. »Ser du, det maa dog være Børns første Pligt, at glæde sine Forældre. Hvis jeg nu strikkede et Par Uldsokker, hvad jeg, notabene, ikke paa nogen Maade kunde gjøre, eller broderede nogle højrøde Valmuer, blaa Kornblomster og gule Kornax paa et Par Tøfler til Fader, hvad der vilde kjede mig ganske forskrækkeligt, saa vilde jeg dog kun berede ham en tarvelig Glæde, hvorimod mit Pragtværk faar Ærespladsen i Salonen, bliver fremvist og beundret, hvorover Fader straalere af Glæde og Henrykkelse og holder sig for den misundelsesværdigste af alle Fædre, medens jeg, som en Martyrinde lider de skrækkeligste Samvittigheds-kvaler, naar jeg beskeden skal lade alle de brusende Lovtaler skylle henover mig; synes du jeg kan gjøre mere for ham?«

I kaad Overgivenhed satte hun sig ved Flygelet og lod en stormende Galopade suse henover Instrumentet.

»Hvad har du dog der?« afbrød Anna hende pludselig, »du ryger da vel ikke?«

»Se ikke saa forskrækket ud, mit lille Lam,« lo Paula, »og stol du kun trygt paa dine Øjne, det er virkelig skinbarlige Cigaretter. Jeg ved nok, at du ikke kan lide, at unge Piger ryger, men du behøver dog ikke for det Første at opsige mig Huldskab og Troskab endnu. Jeg købte nemlig nylig de Tingester, fordi jeg havde Lyst til at ryge naar jeg kjørte, som jeg har set Miss Arabella fra Circus gjøre, det ser flot ud, men er en meget ilde-

smagende Fornøjelse, som jeg ikke har forsøgt paa anden Gang.«

»Der kan du se at Dokter Selmer har Ret, naar han siger, at du ikke egner dig for Sportsvæsen,« drillede Anna.

»Aa, den Doktor!« udbrød Paula og slog med Nakken, »ja han vil vist finde det frygteligt ukvindeligt. Skade, at han ikke ved, jeg har drevet det til at begynde derpaa.«

Paula sad et Øjeblik hensunken i Tanker, men blev saa pludselig straalende lystig, næsten kaad og da der nu kom Bud fra Miss Allan, at Etatsraadinde Blom, Maries Moder, var i Havestuen, brast hun i Latter.

»Hvor hun vist vil synes godt om Miss Allans Skæg,« sagde hun pustende efter Latteren, »hun er istand til at bede Miss Allan om Recepten for at glæde sin yngste Søn, Lieutenanten, der vilde være himmelglad, hvis han havde saa kjønt et Skjæg.«

Anna gjorde sig forgæves Umage for at faa hende til at indse, at hun havde baaret sig upassende ad med den Spøg. Hun vilde Intet høre derom, og løb ned, medens Anna blev alene oppe. Det varede ikke længe førend hun hørte Miss Allan i sit Værelse, hvorfra der lød en energisk Vasken og Plasken.

Etatsraadinden, som i første Øjeblik nær var bristet i Latter ved Synet af den engelske Dames elegante Overskæg, fandt dog det var rigtigst at gjøre den intet anende Bærer af det opmærksom paa denne Prydelse, og rædselsslagen styrtede Miss Allan med et Skrig op paa sit Værelse. Paula, som i samme Øjeblik traadte ind i Havestuen, saa lidt ængsteligt efter hende og vilde helst strax gjort hende en Undskyldning for sin Kaadhed, men

Etatsraadinden, som altid overvældede Paula med elskværdig Venlighed, havde slynget Armen om hende og kyssede hende paa Panden. Da den unge Pige kom med en angerfuld lille Bemærkning om sin for vidt drevne Uvornhed, slog Etatsraadinden det hen som en lille gemytlig Spøg, hun ikke skulde tage sig for nær.

Men Paula vedblev at være uhyggelig tilmode, og næppe havde Etatsraadinden fjernet sig, førend hun listede sig op til Miss Allans Dør. hvor hun ydmygt bad om at blive lukket ind. Hun fik imidlertid intet Svar, og da hun lagde Haanden paa Laasen, følte hun at Døren var aflaaet. Alle hendes indstændige Bønner var forgæves, og da vaagnede desværre hendes trodsige Natur. Hun gik derfra og var dobbelt lystig og overmodig lige over for Anna, for derved at faa Bugt med sine Samvittighedsnag.

Anna havde sine Forældres Tilladelse til at blive hos Paula hele Aftenen, hendes Broder Harald vilde hente hende, og hun nød nu atter fornøjet sit Ophold i dette skønne Hjem, hvor der var saameget at beundre. Dertil kom endnu hendes Glæde over de første selverhvervede Penge, hvilken lykkelig Følelse var det ikke, at hun selv kunde fortjene Noget. Generalkonsulen, som havde lovet sig bort til Spilleaften i Klubben, tilbragte et Par fornøjelige Timer forinden hos de unge Piger, dobbelt glad over at se Paula saa overgivet, efter at han, hvad sjælden skete, havde givet hende det Forbud, hun havde taget sig saa nær. Han hørte uden Mistanke at Miss Allan paa Grund af Hovedpine bad sig undskyldt fra at komme til Aftensmaaltidet og kjørte derpaa til sin Klub. Paula opfattede Miss Allans Udeblivelse som et slemt Tegn, men lod som ingenting, ja afviste endogsaa lidt

kort en lille Ytring af Anna om, at den stod i Forbindelse med det kaade Indfald med Overskægget.

Det var en Lettelse for Paula, da Harald indfandt sig kort efter Faderens Bortkjørsel, hun vilde under de forhaanden værende Forhold nødigt føre Samtalen under fire Øjne med Anna. Det unge Menneskes muntre Spøg var hende velkommen, og han var paa sin Side fuld af Beundring over den livlige Vertinde og alle de Herligheder, som omgav hende. Naturligvis beundrede han i høj Grad Ponnyerne og delte Paulas opbragte Følelser over det Forbud, som skyldtes Dr. Selmer.

»Naa, det skulde blot være hændt i vor Skole,« udbrød han ivrig, »han havde faaet hele Klassen paa Nakken af sig, han vilde ikke oplevet et roligt Øjeblik mere. Men Kvinderne staar jo desværre ganske forsvarsløse lige over for en saadan Skole-tyran.«

»O, De skal nu hellerikke tænke altfor lavt om Kvindekjønnet,« sagde Paula med Værdighed, hun følte sig næsten som en anden Charlotte Corday, »vi formaar slet ikke saa lidt, det vil De nok snart faa at høre.«

»Gid det maa lykkes Dem at ærgre ham tilgavns,« ivrede Harald, »jeg forstaar saa godt, at De ikke tavs og from vil finde Dem i hans Indgriben.«

Paa Hjemvejen irettesatte Anna sin Broder. »Du skulde virkelig have været fornuftigere Harald; Paula er i Forvejen tilstrækkelig oplagt til at gjøre dumme Streger, hun behøver ikke dine Opmunttringer. Jeg frygter nu, hun vil løbe sig mere end én Stage i Livet.«

»Hun er et brillant Pigebarn,« sagde Harald, uden at bryde sig om Søsterens Bebrejdelse, »men hvor hun ogsaa har det storartet. Skade, at ikke

noget af al den Rigdom er faldet i vor Lod, hvad siger du Anna?»

»O nej,« svarede Anna, »jeg er i Grunden ret tilfreds, vi har dog ogsaa meget at glæde os over. Paula har hverken Moder eller Brødre, havde vi blot Fader rigtig rask igien.«

»Javel,« sagde Harald, »det ønsker jeg naturligvis ogsaa; men vaagner der da slet ingen Ønsker hos dig, naar du gaar derude og ser paa al den Overflod?»

»Nej,« svarede Anna afgjort, »det ønsker jeg mig ikke noget af. Det eneste, jeg savner, er mit lille hyggelige Værelse. Jeg véd virkelig ikke, hvorledes jeg skal kune udføre mine Planer.«

Hun fortalte nu sin Broder, der var et Aar ældre end hun og altid havde været hendes Fortrolige, sit Forehavende og viste ham stolt sine første fortjente Penge. Harald saa næsten rørt paa Søsteren og udbrød: »Har du virkelig fortjent saamange Penge med dine Hænder, og jeg lange Lømmel, som saa ofte gaar og drømmer om, hvor godt jeg vil hjælpe Forældrene, naar jeg kommer i en Stilling, jeg maa endnu i flere Aar tære paa dem. Men anstræng dig nu ikke for meget, lille Anna; bliver du bleg og mager. forraader jeg dig øjeblikkelig.«

»Det skal du ikke være bange for,« svarede hun smilende, »jeg faar Tid nok. Jeg har opgivet Mathematik og Physiktimerne, de faldt mig for vanskelige, og jeg kan nok blive Lærerinde uden dem. Jeg faar saaledes Tid nok; havde jeg blot et lille Rum for mig selv, hvori jeg kunde arbejde.«

»Hvem ved hvad der kan ske,« sagde Harald uden at tilføje nogen nærmere Forklaring. Men for første Gang i sit Liv, laa han den Nat længe

vaagen i sin Seng og beskjæftigede sig med Planer, som ikke gjaldt ham selv.

Paula havde atter forgjæves forsøgt at komme ind til Miss Allan og gik derfor omsider yderst forarget tilsengs, medens hun holdt lange tause Ene-taler over den latterlige Maade, hvorpaa den gamle Dame optog hendes Spøg, andet var det jo ikke. Hun, Paula, kunde da virkelig ikke gjøre ved, at Etatsraadinden netop kom i det Øjeblik. Og selv om hun havde smilet ad det sorte Skæg, hvad saa? Hvorofte fik man ikke et saadant, naar man spillede »sorte Per«, og maatte finde sig i at alle de Medspillende lo En ud. Men trods alle disse overbevisende Argumenter, kunde Paula dog ikke falde i Søvn. Samvittigheden havde ogsaa et lille Ord at sige.

»Sorte Per« var en Leg mellem ligestemte Jevnaldrende, men Miss Allan var en ældre, agtværdig Dame, trods sine aparte Anskuelser, og hvor hjertensgod var hun ikke? Paula mindedes pludselig Miss Allans kjærlige, opofrende Sygepleje, da hun for et Aar siden havde sin svære Skarlagensfeber, og nu var hun, Paula, lumskelig kommet bag paa hende, medens hun sov med den sværtende Korkprop, og havde prisgivet hende for Latter og Spot — nej — her hjalp ingen Udflugter — hun havde handlet skændigt mod Miss Allan. Og nu gjorde det Paula ondt. Hun kunde ikke udholde at blive i sin Seng, men stod op og listede sig sagte hen til Miss Allans Dør. Hun hørte en dæmpet, hulkende Graad derindefra, og greb uvilkaarlig om Laasen saa Døren gik op. Ved Midnat havde Miss Allan skudt Slaaen fra, der kunde komme Noget paa, hun turde ikke lade Døren være aflaaaset mellem sig og det Barn, hun var sat til at vogte.

Paula standsede et Øjeblik paa Tærskelen. Miss Allan laa paa Knæ ved sin Seng; med Ansigtet begravet i Puderne græd og bad hun og var saa fordybet i sin Sorg, at hun ikke hørte Paula træde ind, men forskrækket for sammen, da denne bøjede sig ned, og idet hun lagde Armen om hendes Hals, kjærligt kyssede hendes Kind.

»Kjære, bedste Miss Allan, De maa ikke være vred paa mig,« bad den unge Pige, som nu græd heftigt. »Jeg kan ikke udholde at se Dem saa bedrøvet. Tilgiv mig endnu denne Gang, jeg skal aldrig mere være saa uartig imod Dem, jeg gaar ikke fra Dem, førend De har tilgivet mig.«

»Jeg være ikke længer meget vred, kjære Paula,« sagde den gamle Dame, idet hun kjærligt drog den unge Pige til sig; »jeg jo kjende dig, du er ikke wiked, men tankeløs — thoughtless, og jeg være ogsaa Skyld deri, altfor meget svag, du have ikke Respekt for mig.«

»O jo, kjære Miss Allan, jeg ærer og elsker Dem,« sagde Paula, ømt kjærtegnende hende, »det er kun, naar min dumme Kaadhed frister mig, saa tænker jeg mig ikke om, men gjør hvad der falder mig ind, og er bagefter saa bedrøvet.«

»Ja, ja, du altid været min gode Barn,« sagde Miss Allan tankefuldt, »og jeg have dig meget kjær, derfor er det saa sorgfuldt for mig, at tage den Bestemning — men jeg være nødt dertil — for det være det Rette — jeg have talt med Gud derom.«

»Men for Himlens Skyld, hvad mener De, Miss Allan?« spurgte Paula, næsten ængstelig over den gamle Dames Højtidelighed.

»Jeg skal forlade dig, min gode Barn,« svarede hun alvorligt og bestemt, hele Tiden talende Dansk, skjøndt det faldt hende saa vanskeligt, men dog

valgte hun det hver Gang, hun havde noget særlig betydningsfuldt at underrette Paula om.

»De vil tage bort fra os, Miss Allan? Er De saa vred paa mig!« raabte Paula smerteligt. O, det kunde jeg aldrig tro, De vilde.«

Den gamle Dame satte sig og trak Paula ned ved sin Side, saa kjærligt paa hende med sine gode, trofaste Øjne og sagde: »Se, kjære Paula, jeg holde for meget af dig til at blive hos dig. Jeg er ikke mægtig at opdrage en ung Dame uden Moder med saa mild en Fader som Hr. Heger. Du have en Dame nødig, som være mere klogere og energisk end jeg; jeg holde kun saa meget af dig, derfor vil jeg gaa og det er svært, men rigtigt.« Hun talte blidt, men fast.

Paula græd og bad, men kunde ikke rokke hende fra den Bestemmelse, hun efter megen Overvejelse i Bøn til Gud havde fattet.

Der forløb en Time, førend det lykkedes Miss Allan at faa Paula til atter at lægge sig; da det trætte Barn omsider faldt i Søvn, bøjede Miss Allan sig over hende og idet hun lagde Haanden blidt paa hendes Hoved, hviskede hun: »Gud bevare dig, Darling.«

Saa gik hun selv til Ro, trøstet ved den Tanke, at det viltre, uregjerlige Barn holdt inderligere af hende, end hun havde troet.

Næste Morgen mødte Paula bleg og forgrædt ved Thebordet. Generalkonsulen saa ængstelig paa hende og spurgte ømt: »Er det Ponnyerne du sørger over søde Barn? Eller er du syg?«

Hun rystede med et mat Smil paa Hovedet og kyssede ham, og for første Gang var det hende paafaldende, hvor snehvidt hans graa Haar var blevet i den sidste Tid. Er du selv rask, lille Fader?« spurgte hun bekymret, »du er bleven mager og ser træet ud.«

»Forretningssorger,« slog han det hen, »de kommer og gaar og kan ikke undgaas; men dine Sorger plejer vi jo at kunne faa Bugt med, naar du siger mig, hvori de bestaar.«

»Det vil Miss Allan sige dig,« mumlede Paula, og hun kyssede ham nu hurtig til Afsked, omarmede Miss Allan og skyndte sig ned til den ventende Vogn.

»Jomfruen ledsager Paula til Skolen,« svarede Miss Allan paa hans spørgende Blik, »da jeg gjerne vil bede Dem om en Samtale.«

Hun talte nu Engelsk og forklarede ham paa dette sit Modersmaal hele Sagens Sammenhæng. Det var vanskeligt for hende at faa ham til at forstaa, at det ikke var af Vrede, men tvertimod af Kjærlighed til Paula, at hun vilde skilles fra hende. Thi nu, da Paula var voxen, trængte hun til en Personlighed, for hvis Autoritet hun vilde bøje sig, og som forstod at indgyde hende den nødvendige Respekt.

»Respekt,« sukkede Generalkonsulen, »for hvem har hun Respekt? Allermindst for mig, jeg kan ikke være streng imod hende, ved De, for hendes heden-gangne Moders Skyld,« tilføjede han blødt. »For sine Lærere har hun hidindtil heller aldrig havt Respekt, derfor er hun saa opbragt overfor Dr. Selmer, fordi han ikke bærer over med hende, som vi Andre. Ak, kjære Miss Allan, mener De virkelig, jeg skal engagere en Drage til Barnet, en, der kun vil gjøre Livet til en Kval for hende? Tro De mig, Paula vilde gjøre det af med et helt Dusin saadanne Respektvæsener, thi naar hun sætter sig noget i Hovedet, maa Alt og Alle vige, hun kan kun ledes af Kjærlighed, og hvem holder mere af hende end vi To?«

Men Miss Allan lod sig ikke overtale; General-

konsulen var nær ved at tabe Modet. Han skattede hende højt, fordi hun var hans Hjertes Yndling saa hengiven, og han gruede for nye Elementer og nye Kampe; han havde Ubehageligheder nok ude i Livet, skulde nu ogsaa hans Hjems Fred forstyrres. Alt, hvad den plagede Mand opnaaede ligeoverfor den klippefaste Miss, var det Løfte, at hun ikke vilde overile sig i Valget af en ny Plads, men blive i hans Hus, indtil han havde fundet en anden Dame, der syntes ham at egne sig for det.

Med dette Løfte trøstede han Paula, da hun kom hjem. »Vi har saaledes faaet Sagen udsat,« sagde han, »og vi vil forhaabentlig efterhaanden kunne faa hende til atter at slaa sig til Ro hos os, naar hun ser, hvormeget vi holder af hende. Men du er jo en Trolld, Paula, hvor kunde det dog falde dig ind at male hende en Knebelsbart? Kommer Lysten til at male saadan en igjen over dig, maa du hellere benytte mit Ansigt dertil, hører du?«

Paula lo og kaldte ham den klogeste og bedste af alle Fædre. Nu frygtede hun ikke længer, hun skulde nok overbevise Miss Allan om, hvormeget hun skattede og holdt af hende. Saaledes blev Alt ved det Gamle, og Trolden i Paula fik snart nok at gjøre i andre Retninger.

„Prinsesse Storraade“.

Harald Thorsens mange Tanker og Planer, der havde forjaget Sønnen fra hans Leje den halve Nat, havde ordnet sig til hans Tilfredshed. Næste

Morgen overraskede han sin Fader med den Meddelelse, at han tænkte paa, ja ønskede at give Undervisning.

»Vil du give Undervisning?« spurgte Oberst-lieutenanten forundret. »Naar har du mærket, at du var i Besiddelse af pædagogisk Talent, og hvem tænker du at gjøre til Offer for det? Vil du afrette en Pudel eller lære en Ravn at snakke?«

»Aa, men Fader dog,« sagde Harald næsten bebrejdende, »det er meget mere alvorligt, end du tror. Da jeg forleden Dag kom ned i den lille Baghave, sad Værtens Søn og arbejdede med en Opgave, han ikke kunde finde ud af. Den var ikke vanskelig, men Drengen gad ikke tænke, han sad istedetfor og tudede, fordi Faderen havde forbudt ham at gaa til en Kammerat, der havde inviteret ham, førend Arbejdet var endt. Jeg skjældte ham naturligvis først ud for en Døgenigt, men forsøgte saa at give ham nogle smaa Vink og opdagede derved, at Drengen slet ikke havde forstaaet, hvad det egentlig drejede sig om; han er noget tungnem, men egentlig ikke dum, og da jeg gjorde mig Umage for taalmodigt at forklare ham det hele, gik det op for ham og nu, sagde han, skulde det nok gaa, som det var smurt. Da jeg saa i Gaar Aftes gik for at hente Anna, traf jeg Værten, som gik i Haven. Han kom hen til mig og takkede mig for min Venlighed mod Sønnen, der havde sagt til Faderen, at hvis han havde mig til at hjælpe sig med sine Stilopgaver, skulde han nok komme op i sin Klasse, hvor han længe har skiftet paa de to nederste Pladser, og nu kom Rosinen i Pølseenden, om jeg ikke vilde være villig til mod et lille Vederlag, vi nok kunde blive enige om, at tage mig lidt af Drengens Stil og mathematiske Opgaver og læse Lektier med ham.«

»Naa, og hvad svarede du?« spurgte Oberstlieutenanten.

»Ja,« svarede Harald, »jeg følte ikke synderlig Lyst til det, såameget mindre som jeg ved, Pengene ikke sidder løse hos Hr. Molter, saa Slidet neppe blev betalt; jeg maatte jo ogsaa først have din Sanktion, og svarede derfor, at jeg maatte betænke mig derpaa til i Dag.«

»Jeg har forsaavidt ikke Noget imod, at du benytter din Fritid dertil,« svarede Faderen. »Men tror du nu ogsaa, at du kan beherske din medfødte Hidsighed, saa du ikke ved den ødelægger den Tillid, du har vakt hos Drengen?«

»Det haaber jeg,« svarede Harald selvsikkert. »Maadehold er altid en god Ting, men en over Nakken engang imellem kan neppe undgaas; rigtig anbragt gjør den kun Gavn, og jeg antager ikke, min gode Gustav Molter vil have noget derimod.«

»Da har du tidligere, naar det gjaldt dig selv, havt ganske andre Anskuelser,« bemærkede Oberstlieutenanten smilende.

»Ja dengang, det er nu længe siden,« sagde Harald lidt spag, »men det gjør nu ogsaa en stor Forskjel, om man er den givende eller den modtagende Person.«

»Og hvad mener du nu at faa i Løn for dit Arbejde?« spurgte Oberstlieutenanten, »det har du vel neppe glemt at overveje.«

»Nej, naturligvis,« svarede Harald. »Kontrakten lyder saaledes: Jeg læser daglig en Time med Gustav og skal i den Tid særlig bestræbe mig for at forklare Læregjenstandene for ham, saa han selv kan lære sig dem, det møder han med god Vilje til, det er kun hans langsomme Fatteevne, der har hæmmet ham. Derfor skal jeg have frit Brug af det lille Værelse paa den anden Side af

vort Kjøkken, og Hr. Molter sætter en lille Kakkelovn op i det og endda Tapeter til Væggene og tre Pund Oliefarve til Vinduer, Døre og Gulv.«

»Det var da en mærkelig Ide,« afbrød Oberstlieutenanten; »er der da noget i Vejen med det Værelse, du har, eller er du kjed af at skulle dele det med din Broder i Ferierne?«

»O nej, kjære Fader,« udbød Harald ivrig. »Det er til Anna, at jeg vil have det Værelse; hun har selvfølgelig ikke ladet sig mærke dermed, men jeg ved, at hun savner sit eget lille Rum, og med Ludvigs Hjælp tænker jeg at kunne faa det rigtig net udstyret til hendes Fødselsdag. Det skal nok blive nydeligt. Ludvig er saa utrolig flink og fingernem. Naa, lille Fader, synes du ikke nok om min Ide? Du forraader jo ikke vor Hemmelighed, Anna maa Intet ane, saa vi maa være snedige. O, jeg har store Planer! Du vil blive forbavset.«

»Det er jeg vis paa,« svarede hans Fader, »og jeg er glad over, at du har tænkt paa Alt dette for Anna. Naar du nu blot holder ud, min Ven, husk, det er en daglig Taalmodighedsprøve.«

»Det har jeg over tænkt« svarede Harald bestemt, »men jeg skal nok holde ud, det hjælper, at jeg gjør det for Anna.«

Han var nu meget ivrig for Sagen og skrev strax udførligt derom til Broderen, som lovede at hjælpe med Alt undtagen Penge, dem ejede han ingen af.

De otte Dage indtil Ludvigs Ferie og Ankomst syntes Harald meget lange, men saa blev der ogsaa taget ordentlig fat.

Alt Arbejdet naaedes ikke, før Ludvigs lille Ferie var endt. Foreløbig maatte Anna nøjes med et Loftsværelse, eller rettere Pulterkammer, hvor hun havde indrettet sig saaledes, at hun kunde

sidde uforstyrret ved sit Arbejde; her havde hun ofte grublet over, hvad hun skulde gjøre, naar Vinteren gjorde dette Opholdssted umuligt, og hun kun havde den fælles Dagligstue eller det lille Sovekammer, hun delte med sin Moder, at vælge imellem.

I Dag havde hun stillet sin Broderiramme til Side og sad bøjet over en Bog, hvori hun renskrev sin Stilopgave. Enhver saadan ny Opgave af den strenge, meget nøjeregnende Dr. Selmer blev udarbejdet med megen Flid og Alvor af Anna, hun vilde nødigt paadrage sig hans Daddel, som f. Ex. sidst var gaaet stærkt ud over en af de andre Elever for hendes overflødige, svulstige Stil og over Paula for hendes ulykkelige Interpunktion. Mod hende selv fandt hun ham mere overbærende; maa-ske havde han opdaget, at hun stræbte saa ivrigt efter at tilfredsstille hans Fordringer til godt Arbejde, og tog saa Viljen for Evnen.

Hun gjennemlæste netop sin Slutningssætning, da glade, livlige Stemmer lød op til hende. Det var Veninderne. Hun sprang hurtig ned i Dagligstuen, hvorhen Fru Thorsen havde ført dem, og nu fløj de hende imøde.

»Har du skrevet din Stil?« — »Synes du, den er svær?« — »Gud ske Lov, det er overstaaet!« lød det imellem dem.

»Aa, gjør dog ikke saamange Ophævelser over den elendige Opgave,« sagde Paula og satte Næsen tilvejs. »Jeg finder, vi har gjort altfor stort et Nummer ud af den. Synes Dr. Selmer ikke om, hvad vi har skrevet, hvad saa? Det kommer vi vel ogsaa ud over.«

Elise, som forudsaa Modsigelse og Strid, skyndte sig frem med et andet Emne: »Paula kom for at besøge mig i Eftermiddag, og vi blev saa

enige om at hente Eder. Paa vor kølige, luftige Balkon kan vi styrke og udhvile os efter vore Anstrengelser og staalsætte vore Nerver til at gaa Dommen over dem imøde. Din Moder har sagt, at du gjerne maatte gaa med os, saa gjør dig nu hurtigt istand, kjære Anna.«

»Aa ja, skynd dig,« føjede Marie Blom til, »her er saa trykkende varmt i dette lave, lille Værelse.«

De Andre saa misbilligende paa hende og havde gjerne skjændt dygtig paa hende for hendes hensynsløse Tale, men derved frygtede de at saare Anna endnu dybere. Selv tog hun det ganske roligt og svarede venligt: »Ja, vi savner ogsaa vor Have meget; jeg trøster mig over det meget Solskin med den Tanke, at det vil gjøre Vinteren behageligere her.«

Marie skammede sig og forsøgte paa at gjøre det lidt godt igjen ved at tage Anna under Armen og vise hende dobbelt Venlighed.

»Du og Paula er i Regelen saa fortrolige,« sagde hun, idet de gik sammen henad Vejen; »ved du noget om, hvad hun nu pønser paa, thi jeg kjender hende jo og er vis paa, at hun har Et eller Andet for, hvormed hun vil ærgre Doktoren.«

»Det vil hun da vel ikke!« udbrød Anna forskrækket; »det maa vi endelig forebygge.«

»Som om det var muligt,« mente Marie, »hvad hun sætter sig i Hovedet, det vil hun ogsaa gennemføre, det kan du være vis paa. Men slemt er det, thi Doktoren er ikke til at spøge med.«

Da Anna senere en lille Stund blev ene med Paula paa Balkonen, forsøgte hun forgjæves at faa Noget ud af denne. Hun vilde ikke høre mere om den kjedelige Opgave. Den var forlængst færdig fra hendes Haand.

De to Andre kom nu til, og Marie sagde: »Kjedelig kan den da slet ikke kaldes — »Fra Mørke til Lys!« — Det Thema kan da varieres paa meget forskjellig Maade.«

»Eller fra Kjælderens til Kvisten,« spottede Paula. »Jeg tror, jeg gaar hjem, hvis I vedblivende vil tale om den.«

»Ja, du kan sagtens,« tog Elise tilorde, »dig flyver Tankerne i Møde, du behøver ikke at frygte. Det er Synd, at du ikke vilde lade os se dit Aands-foster.«

»Kan det glæde Eder saa meget, saa vær saa god,« sagde Paula og trak en Kladebog op af sin Lomme og rakte den til Elise, som strax begyndte at læse:

»Kampen mellem Lys og Mørke er uophørlig, og ældgammel alt Levende. Deltager deri Alt hvad der lever, glæder sig ved Lyset med Afsky. Vender Blikket sig fra de Skabninger, som flyr Lyset og huserer i Nattens Mørke alle gode Aander. Lette, lysomstraalede Væsner er i stadig Kamp mod Dæmonerne af Nat og Mørke. Tilhylede Skikkelser — —«

»Men hvad i al Verden er det for noget gyse-
ligt Nonsens, Elise,« udbrød Marie, medens Anna uforstaaende saa fra den Ene til den Anden.

Elise saa forvirret ned paa Papiret. »Jeg forstaar ikke et Ord deraf, men jeg har paa Ære læst, hvad der staar.«

Paula tog roligt Heftet ud af Elises Haand. »Du forstaar ikke den givne Opgave,« sagde hun, »og jeg vil sandelig ikke lade dig ødelægge mit gode Arbejde. Hør nu selv og døm!«

»Kampen mellem Lys og Mørke er uophørlig og ældgammel; alt Levende deltager i den. Alt, hvad der lever, glæder sig ved Lyset. Med Afsky

vender Blikket sig fra de Skabninger, som skyr Lyset og huserer i Nattens Mørke. Alle gode Aander, lette, lysomstraaede Væsner, er i bestandig Kamp med Dæmonernes af Nat og Mørke tilhylede Skikkelser — — «

»Men lad det nu være nok,« afbrød hun. »Nu kan I selv dømme om, hvorledes det Barn forstaar sig paa Foredrag. Forøvrigt har jeg ikke anstrengt mit Hoved for Eders Skyld og vil derfor ikke længere pines af Mangel paa Forstaaelse.«

»Ja, nu lød det rigtignok ganske anderledes,« mente Anna.

»Jeg har alligevel læst det rigtigt, eftersom Tegnene stod,« ivrede Elise.

Marie snappede hurtigt Kladebogen ud af Paulas Haand. »Ja, virkelig, her staar det, som Elise læste det. O, hvilken Tegnsætning; her ser man Bevis for, hvorledes Paulas forkert anbragte Kommaer og Punktummer forvansker Meningen.«

»Giv mig Kladebogen, det er min Ejendom,« sagde Paula hurtig, men førend den kom hende ihænde, havde alle Veninderne faaet set det Misbrug af Tegnene, hun havde gjort.

»Det er naturligvis en lille Spøg,« sagde Anna; »du har sikkert nok passet, at de gale Tegn ikke indsneg sig i din Renskrift. Ellers kunde det let komme til at gaa altfor slemt ud over dig.«

»Hvem har sagt dig, at min Tegnsætning er forkert?« spurgte Paula overlegent. »De er satte, hvor jeg vilde have dem, og det vedkommer dog egentlig kun mig. Den, der ikke synes om min Manér, kan lade være at læse, hvad jeg skriver; jeg arbejder ikke for at blive kritiseret.«

»Vær nu fornuftig,« bad Anna og Elise, medens Marie forholdt sig taus; da de Andre opfordrede hende til ogsaa at slutte sig til deres Overtalelser

og Bønner, trak hun paa Skuldrene og sagde:
 »Hvorfor? Paula gjør jo blot Nar af os, hun vil
 saamæn aldrig vove sig frem med den Stil til Dr.
 Selmer.«

»Ikke!?« raabte denne, nu lutter Fyr og
 Flamme. »Tror du, jeg mangler Mod? Nu vil jeg
 netop gjøre det! Jeg havde maaske betænkt mig,
 men nu vil jeg dog bevise Marie, at jeg har Mod
 nok.«

Derved blev hun; alle Overtalelser var for-
 gæves. Elise skyndte sig at hente Frugt og Kager
 for derved at afkøle de opildnede Gemytter, og
 hendes Indfald gjorde fortjent Lykke; med god
 Appetit gav man sig ifærd med de indbydende
 Sager.

»Har I Lyst til en Cigaret?« spurgte Paula
 pludselig; hun var i Dag ligesom lidt udover sit
 sædvanlige Jeg.

»Jeg har aldrig forsøgt at røge,« svarede Elise.

»Jeg har slet ingen Lyst til at prøve derpaa,«
 erklærede Anna, »jeg finder det selv uskønt at se
 Damer med Cigar i Munden, og mine Forældre
 vilde aldrig tillade det.«

»Du er nu ogsaa et Dydsmønster af første
 Rang.« spottede Paula, »du vil saamæn aldrig synes
 om at gaa lidt over Stregen.«

»Tobaksrygning bliver mere og mere en Mode-
 sag blandt Damer,« sagde Elise, »men forresten
 deler jeg Annas Mening.«

»Det gjør jeg i Grunden ogsaa,« tilstod Paula
 ærlig, »jeg tog kun de Tingester med for Spøg.
 Men jeg har nu faaet et brillant Indfald. Jeg
 kjender En, hos hvem en rygende Elev vil vække
 endnu større Rædsel end selv hos Anna. Skal vi
 engang se, hvilket Ansigt han vil sætte op til det?
 Naa, se nu ikke saa forbausede ud; naturligvis

mener jeg Dr. Selmer. Hvorledes tror I, han vil se ud, naar han mærker Cigarrøg i Klassen? Lad os forsøge det?»

»Du kaade Pigebarn,« sagde Anna, »det vilde jo være Vanvid, det kan du ikke mene.«

»Jo, saamæn gjør jeg saa,« paastod Paula. »Der er da ikke noget saa forskrækkeligt deri; det er jo kun en uskyldig Spøg som saa mangen anden. Imorgen tager jeg mine Cigarretter med paa Skolen. Efter Frokostkvarteret er det Dr. Selmers Time, saa tager vi, før han kommer, nogle stærke Drag af dem; det vil ikke undgaa hans fine Næse. Hvor jeg er nysgjerrig efter at vide, hvorledes han saa vil bære sig ad.«

»Ja, det kunde blive en ubetalelig Spøg,« mente Elise nu ogsaa.

»Hurra, du gaar med dertil,« triumferede Paula. »Nu I Andre, kom nu, hvem melder sig?«

»Jeg vilde nok gaa med,« begyndte Marie tøvende, »men jeg er saa ængstelig ved det.«

»Ja, jeg skal love for, at det er der Grund til,« lo Paula; »han kan da ikke kappe Hovedet af os, i det Højeste kan han tage Cigarretterne fra mig, og dem havde jeg dog kastet væk.«

Anna anstrengte sig forgjæves for at faa dem til at opgive dette Forehavende. Paula stillede sig foran hende og sagde leende: »Her har vi Kampen mellem Lys og Mørke; der staar den rene, hvide Genius, som vil holde Eder fast paa Dydens Vej, og her den forrykte Dæmon, som vil drive Eder i Afgrunden.«

»O nej, ingen Dæmon, i Grunden en god, kjærlig Aand,« svarede Anna hjerteligt, »som kun gjør sig værre, end den er, og holder af at raade, baade for sig selv og os Andre.«

»Prinsesse Storraade!« raabte Elise drillende,

men Navnet blev saa stærkt applauderet, og Paula syntes selv saa godt om det, at hun i fuld Overensstemmelse med Veninderne antog dette Tilnavn.

»Jeg skal ikke gjøre denne Ærestitel Skam,« sagde hun fornøjet, »men ærligt og redeligt fortjene den.«

»Den behøver ikke at fortjenes, mente Anna, »den tilkommer dig virkelig med fuld Ret.« Men Paula paastod uden Arbejde ingen Løn, og lige saa lidt formaaede Anna at bringe det lystige Selskab bort fra Cigaretplanen. Hendes Indvendinger blev overvundne af Paulas glødende Veltalenhed, og skjøndt Anna undslog sig, bestemte de andre Tre deres Forehavende til den næste Dag.

»Men saa lader du vel nok være at drive Galskab med din Stil,« bad Anna, da hun ved Afskeden om Aftenen blev ene med Paula.

»Galskab driver jeg aldrig, lille Ven,« lød Svaret; »jeg holder netop dette Arbejde for et Mesterstykke. Det har kostet mig uendelig Møje og Eftertanke, og det bør ikke være for Intet. Det er kun Skade, at Ferien kommer imellem, saa det vil vare længe, førend Dr. Selmer kan udtale sin Anerkjendelse af mit Arbejde.«

Veninderne skiltes denne Aften med mindre lette Hjerter, end de plejede. Anna var ængstelig paa de Andres Vegne, og disse var hver for sig, allerede før de sov ind, paa det Rene med, at de helst vilde opgive den kaade Aftale, men falsk Undseelse holdt dem tilbage.

Paula, som var den sidste, der kom hjem, kvalte sin Uro under en overstrømmende Kaadhed. »Her har du din Prinsesse Storraade,« raabte hun til sin Fader, der sad og regnede og skrev ved sit Skrivebord.

»Hvem har kaldt dig saaledes?« spurgte han, idet han vendte sig smilende imod hende.

»De andre Piger,« forklarede hun, »dog med mit fulde Bifald. Og, da jeg nu maa bevise min Adkomst dertil, vil du jo nok indse, lille Fader, at jeg ikke kan begrændse min Trang til at have frit Raaderum for stærkt.«

»Det synes jeg, du aldrig har savnet, lille Skat,« sagde Faderen og kyssede hende ømt. »Gud bevare dit glade Sind, maatte Livets Alvor aldrig overskygge det.«

Paula saa forundret paa Faderen. Hvorfor blev han pludselig atter saa bekymret og alvorlig, som hun i den senere Tid oftere syntes at have set ham? Dog nu smilede han atter til hende, da han gav hende Godnatkysset, og hun skyndte sig til Miss Allan, hvem hun med stor Begrænsning meddelte Eftermiddagens Hændelser.

Straffedommen.

Tøvende snørede Paula næste Morgen sin Stile-bog og Cigaretæsken sammen med sine Bøger, men det var jo dog umuligt at opgive Sagen; hvad vilde Veninderne saa dømme om Prinsesse Storraade.

»To Ting paa en Gang er lovlig meget,« tænkte hun; »men lykkeligvis springer begge Bomber ikke paa en Gang.« Stilen bliver først bedømt efter Ferien, og saa er Begivenheden fra i Dag forlængst glemmt.«

Da Paula ved Miss Allans Side kørte bort i

den store Vogn med de gamle Brune for, sukkede hun ved Tanken om Ponyerne, og dette kaldte hendes trodsige Sind til Live, saa hun ligefrem glædede sig til at udføre sin Plan. Veninderne var allerede samlede i Skolestuen og sendte hende betydningsfulde Blik og Hilsner. De fire havde lige fra de tidligste Skoledage dannet en lille Kreds, som holdt sammen, og forholdsvis stod derfor den øvrige halve Snæs Elever i samme Klasse dem mere fremmede.

De fire Veninder, som gennemsnitlig hørte til Klassens flinkeste Elever, var i Dag forunderlig adspredte. Monsieur Dubois, som underviste i første Time, maatte oftere gjentage sit »attention, s'il vous plaît«. Han var endog nær ved at tabe Taalmodigheden ligeoverfor sin Yndlingselev Paula, da hun snublede slemt over nogle uregelrette Verbers Subjonctif.

Det overmodige unge Barn tog sig det imidlertid ikke meget nær; hun vidste jo, hvor hurtigt hendes korrekte, smukke Udtale vilde forsonse hans Ærgrelse, og ganske rigtig sagde han ved Timens Slutning, idet han truende hævede Fingeren: »Mais, Mademoiselle Pauline, vous êtes méchante; mais c'est vraiment rafraichissant votre français, vous faites la conversation comme une parisienne.«

Da de andre unge Piger ifølge Skolereglerne forlod Klassen for at opholde sig paa den rummelige Legeplads, blev de tre Sammensvorne tilbage, trods det bedende Blik, Anna sendte dem, idet hun gik ud. En svag lille Hentydning af Marie til, at det mulig var rigtigt at følge de Andre, blev tilbagevist af Paula med en saadan Haan over hendes Fejghed, at hun ikke vovede sig frem mere, og Paula fordelte nu ivrig Cigarretterne og fik dem tændt i en utrolig Fart.

»Det smager egentlig slemt,« tilstod Paula, »jeg begriber ikke, at det kan betragtes som en Behagelighed; men det er jo ikke det, det kommer an paa her. Træk nu dygtig til, kjære Børn, det gjælder jo om at faa saa megen Røg herinde, at det kan mærkes.«

Hun arbejdede selv ivrig, medens de andre To kun langsomt fik Røgen pustet ud, idet de skar frygtelige Ansigter, og Marie snart klagede over, at hun følte sig syg, hvorfor Paula saa forarget paa dem og mumlede — »Pjaltekræmmere«.

Nu lød Klokken, og Eleverne stormede op i Klassen. Cigarretterne forsvandt i et Nu.

»Pyh, hvad er dog det? Her lugter af Tobak,« raabte flere af de Indtrædende. »Se, hele Klassen er jo fuld af Røg, det er en dejlig Historie, den er du nok Mester for, Paula! Lad os hurtig faa Vinduerne op, at Doktoren ikke skal mærke noget.«

»Nej, undskyld, Vinduerne maa ikke aabnes,« sagde Paula med det overlegne Udtryk, hun altid paatog sig, naar hun havde gale Streger for; »det er ren Indbildning, at her er daarlig Luft; derimod lider jeg af Susen for Ørene, svuldne Mandler, en forfærdelig Snue og Gigt baade i Arme og Ben; aabne Vinduer vilde blive min Død.«

»Paula, vær fornuftig,« bad Anna, »Røgen kan maaske endnu trække bort.«

»Vil du være Skyld i min Død,« sagde Paula kaad, »det er nok, fordi du har hørt noget om, at jeg har forsikret mit Liv for din Skyld; men jeg angiver dig til min Fader, han er Direktør for Livsforsikringsselskabet, jeg angiver dig til ham — —«

»Aa, hold dog op med det Vanvid,« sagde Marie bleg og elendig, »jeg er ganske svimmel og er bange for at besvime.«

»Af det Par Drag!« spottede Paula, »det er

den blege Frygt, der spejler sig i dine Øjne, slet ikke andet.«

»Himmel, nu kommer han!« Marie greb fat om Paulas Arm.

»Du kniber mig jo,« sagde denne med værdig Ro, skjøndt ogsaa hendes Kinder blev blege.

Gjennem den lange Korridor hørtes de velbekjendte, faste Trin; Døren blev hurtig aabnet, og Dr. Selmer traadte ind, høfligt hilsende de unge Piger, som alle rejste sig op. Da han naaede Kathederet, løftede han Hovedet og saa op, hvorved han fik Øje paa de blaa Røgskyer, der gled gennem Rummet.

»Hvad er her gaaet for sig?« spurgte han.

»Hvad er bleven brændt herinde?«

Ingen svarede.

»Det er ikke til at tage fejl af, at det er Cigar-røg,« sagde Doktoren meget alvorlig, og skjøndt jeg ikke kan antage, De her har givet Dem af med sligt, maa jeg dog udbede mig en Forklaring.«

Samme Taushed.

»Bertha Randal, til Dem som Klassens Ældste henvender jeg nu det Spørgsmaal: Hvem har understaaet sig at ryge herinde?«

»Jeg ved ikke noget derom,« svarede den unge Pige, »jeg forlod efter Reglementet Klassen med de fleste Andre; ved vor Tilbagekomst mærkede vi Røgen.«

Nu rejste Paula sig, skjøndt Marie og Elise forsøgte at holde hende tilbage.

»Aa, naturligvis, Paula Heger,« udbrød Dr. Selmer skarpt, »hvem er Deres Medskyldige?«

Paula tav, men Marie og Elise rejste sig; med dybt bøjede Hoveder og taarefyldte Øjne vovede de ikke at se op, medens Paula fast og trodsigt saa frem for sig.

»Jeg venter paa Deres Forklaring,« sagde Dr Selmer med skrækkindjagende Ro.

»Vi har røget Cigarretter,« svarede Paula dæmpet, men fast.

Der indtraadte en frygtelig Pause. Eleverne vovede neppe at aande; Anna rystede over hele Legemet, Marie og Elise græd. Kun Paula syntes rolig, men hun følte, at den værste Straffetale vilde være langt at foretrække for denne grufulde Taushed.

»Bring mig Anmærknings-Protokollen,« sagde Doktoren endelig, og en Følelse af Rædsel for gjennem Elevernes Rækker. Anmærknings-Protokollen, denne Bog, hvori kun de større Forseelser, de mest graverende Uartigheder optegnedes, som kun blev benyttet i yderste Nødsfald, mest i Mellemklasserne, kun yderst sjældent i de øverste Klasser og ikke i Mands Minde i Fortsættelses-Klassen, som Eleverne helst kaldte Kursusklassen.

Ingen rørte sig; det var, som om Skrækken havde forstenet alle de unge Piger. Pludselig brød Marie og Elise ud i voldsom Hulken og stønnede bønfoldende: »O, vær barmhjertig, Hr. Doktor, alt Andet end dette, den Skam kan vi ikke overleve.«

»Men lade haant om al god Sæd og Skik, gjøre Oprør mod Skolens Tugt og Orden, det skammede De Dem ikke for at gjøre,« sagde Doktoren med sin rolige Stemme og en saa ubevægelig streng Mine, at den afskar ethvert Haab om Naade.

»De er egentlig begge uskyldige, Hr. Doktor,« tog Paula nu Ordet. »Jeg indser godt, at jeg har fortjent Straf og beder ikke om Overbærelse; men jeg beder Dem skaane mine Veninder, thi jeg har overtalt dem dertil. Det kostede mig megen Møje at faa dem med.«

Nu rystede Paulas Stemme, og hendes Øjne stod fulde af Taarer, da hun pludselig saa bøn-

faldende op paa den strenge Lærer. Hendes to Medskyldige saa et Øjeblik forundret paa hende, men brast saa atter i Graad. Doktoren tav, og Paula begyndte igjen:

»Jeg bønfaller Dem Hr. Doktor, straf mig dobbelt, ja tredobbelt om det skal være, saa strengt De vil, men tilgiv mine Veninder. Jeg vil aldrig faa en glad Time, hvis jeg bragte den Ulykke over dem. De er gode Piger, det er kun mig, der er Skyld i det Hele.«

»Hvorfor følger Deres Veninder Deres daarligere Indflydelse?« spurgte Doktoren endnu strengt.

»Ja, det er netop Ulykken,« svarede Paula aabent, medens store Taarer trillede ned over hendes Kinder; »de er egentlig meget bedre end jeg, og dog er det, som om de altid maatte gjøre, hvad jeg vil have dem til. Mange Gange gjør det mig ondt, at det er saa, men som oftest er jeg dog glad derover.«

Doktoren vendte sig om mod Vinduet, som vilde han i Ro overtænke Sagen, eller var det maaske for at skjule det Smil, som Paulas Tilstaaelse, trods hans store Ærgrelse fralokkede ham? Endelig drejede han sig atter om.

»Paa Deres Forbøn vil jeg ikke straffe Deres Veninder,« sagde han til Paula; »men af dem Begge venter jeg i Fremtiden mere Standhaftighed imod de Fristelser, De udsætter dem for, og at deres Anger tillige er saa ægte, at den vil lede dem til en fremtidig daddelløs Opførsel. For Dem selv kan jeg ikke formilde Straffen.«

»Nej, naturligvis,« sagde Paula sagte og stille. Men hun blev ligbleg, da Doktoren nu indførte hendes Navn og Anmærkningen i Protokollen.

Saa begyndte Timen, som ikke var let for nogen af de oprørte Gemytter. Paula forstod ikke

et Ord, og de Par Gange Doktoren henvendte sig til hende, saa hun saa uforstaaende paa ham og for saa stærkt sammen, at han, som begreb hendes Sindstilstand, hurtig og uden videre Bemærkning vendte sig til en Anden.

Endelig var den frygtelige Formiddag tilende, og nu maatte Paula selv mælde sig med Protokollen i Haanden hos Direktøren. Et Jordskælv, en Oversvømmelse eller en Ildebrand vilde have været hende velkommen, men den Slags kommer aldrig, naar man trænger til dem. Saa tiltraadte Paula sin svære Gang. Doktoren stod lige udenfor Klassens Dør; hun fristedes til at dreje Hovedet og lade som om hun ikke saa ham; men — nej, han havde jo ikke straffet hende uretfærdigt, og han havde tilgivet Veninderne paa hendes Forbøn, saa hilste hun paa ham og han besvarede hendes Hilsen med saa venlig Alvor, som forstod han den Ydmyghed, der gav sig Udtryk paa denne Maade.

Direktøren sad foran sit Skrivebord, da Paula traadte ind til ham, og rakte smilende Haanden ud imod hende; men da han idetsamme saa hendes Ansigt og gjenkjendte Bogen i hendes Haand, blev han forundret og tog den alvorlig fra hende. Medens han læste, stod hun med bøjet Hoved foran ham.

»Men min kjære lille Paula,« sagde den venlige ældre Herre, »hvor kan du dog komme saaledes til mig? Kan du da aldrig opgive de dumme Streger, der saa ofte har bedrøvet os? Betænk dog, i din Alder, en saadan Skam! Men jeg vil ikke skænde paa dig, jeg ser jo paa dit blege Ansigt, hvor nær du tager dig det.«

Ved den gamle Direktørs milde Ord strømmede Paulas Taarer nedover Kinderne, og dybt beskæmmet tav hun.

Han trak hende ned til sig og trykkede et faderligt Kys paa hendes Pande; »Gaa nu lille Ven,« sagde han mildt, »saaledes ser jeg dig saa aldrig mere, vel? Ja, ja, jeg kjender dine gode Forsætter, men nu bør du ogsaa overholde dem, Livet er Alvor, stræb i Tide at begrænse dine Fejl.«

Da Paula kom ned fra ham, ventede Veninderne paa hende i Forstuen. Med taarefyldte Øjne trykkede Anna hendes Haand, de to Andre omfavnede og kyssede hende med inderlig Taknemlighed.

»Hvor har du dog baaret dig smukt ad imod os,« udbrød Elise.

Det var jo kun min Skyldighed,« svarede Paula, »og det Mindste jeg kunde gjøre for Jer, det var jo mig, der havde styrtet Jer i den Ulykke.«

»Det kalder jeg Venskab,« raabte Elise begejstret, men blev afbrudt ved at Paula pludselig slog Hænderne sammen med det Udbrud — »O, min Stil.«

»Hvad er det Kjære?« spurgte Anna bekymret.

»O, Intet,« svarede Paula behersket; den ulykkelige Stil tyngede hende nu haardt. I Timen havde hun tænkt paa at bede om at maatte omarbejde den; men det var igjen bleven glemt under alle de pinlige Tanker, og nu havde Doktoren taget den med sig. Først Ferie havde hun ikke flere Timer hos ham — nu — saa maatte det gaa som det kunde, hun maatte saa tage Følgerne. Træt og forstumlet som hun var, formaaede hun ikke at tænke eller sørge mere.

Miss Allan ventede utaalmodig inde i Vognen, hun havde siddet der saa længe, men da Paula kom ud, blev hun næsten forskrækket, saa bleg og forgrædt var denne. Da hun havde hørt Anledningen, var hun fuld af Deltagelse og kom og

saa med nogle Formaninger, som Paula ydmygt tog imod. Generalkonsulen var derimod helt ude af sig selv, da han hørte Sagen.

»Tag dig endelig ikke den Historie saa nær, mit søde Barn,« sagde han ivrig for at trøste hende. »Du er jo snart færdig med Skolen og senere hen ler man af den Slags Oplevelser. Den Slags hænder ofte, selv de Bedste, særlig de gode Hoveder. Blandt vore berømteste Mænd har de Færreste undgaaet strenge Skolestraffe. Tænk nu ikko mere paa den dumme Sag. Jeg havde forresten tiltroet Dr. Selmer mere Finhed og Takt, han lod til at være en meget net Mand; hvor kunde det dog falde ham ind at handle saa yderliggaaende! Skal jeg tale med Direktøren derom?«

Han talte sig selv op i Ærgrelse og forstod ikke Paulas ydmyge Opførsel og ivrige Paastand paa, at hun selv havde foranlediget den fortjente Straf. En saa stor Ædelmodighed fandt han burde belønnes, og fremtog derfor det pragtfulde Kors med Brillanter, som han, da han en Dag havde opdaget det hos Juveleren og fundet det saa skønt, havde købt til Julegave til hende, men som han nu strax hængte hende om Halsen; han kunde jo altid finde noget Andet til Julefesten, der var jo endnu længe til den, da Sommerferien først stod for Døren.

Hun takkede sin Fader hjerteligt, men Smilet var mat, og ved Bordet maatte hun tvinge Maden i sig. Hendes Fader rasede mod Dr. Selmer, som han kaldte en haardhjertet Tyran, og følte sig kun trøstet ved Tanken om, at Sommerferien indtraadte om et Par Dage, og saa tilhørte Paula kun ham og Hjemmet.

Man faar imidlertid sjeldnere sine Haab op-

fyldte. Denne Gang gjorde Lægen en Tværstreg i Generalkonsulens Regning, idet han paastod, at dennes angrebne Helbred nødvendigt krævede en Badekur.

»Jeg har det aldrig bedre end hjemme,» sukkede Generalkonsulen, »alle andre Steder paalægges man Savn, Kosten er ikke efter Ens Smag, Sengelejet daarligt, støjende Naboer har man i Sideværelserne og uopmærksom Betjening.«

»De kan jo tage al Deres Bekvemmelighed med Dem,« sagde Stabslæge Storm, Elises Fader. »De maa skaane Dem og leve ganske rolig for Deres Helbred og Pleje. For enhver Pris komme bort fra al dette Forretningsvæsen, ellers indestaaer jeg ikke for Noget.«

»Ja, De kan sagtens, Doktor,« svarede Generalkonsulen, »De skaffer Dem blot Patienten fra Halsen, og lægger ham over i en Kollegas Hænder, men jeg kan ingen Stedfortræder finde, den sidste Bestemmelse om enhver Ting kan kun tages af mig. De kan ikke tænke Dem, hvad der er at gjøre. Forretninger i vore Dage er indviklede og vanskelige og fordrer altid Chefens Indgriben.«

»Netop derfor skal De samle Kræfter dertil,« formanede Lægen. »Alderen mælder sig naturligt, man kan ikke byde sig selv saameget, som i de unge Dage. Efter Hvilen vil Arbejdet falde Dem lettere. Tag De til Fanø, de gode Bade der og det rolige Liv, vil egne sig fortrinligt for Deres svækkede Nervesystem.«

»Der kommer jeg neppe til at føre et roligt Liv Doktor,« afbrød Generalkonsulen ham, »adskillige af vor Omgangskreds har talt om at tage dertil, og det vil, netop med dem blive yderst livlig Selskabelighed,«

»Nuvel saa tag til Wyk, det vil maaske passe Dem nok saa godt i alle Henseender.

»Der skal være grulig kedeligt, mente General-konsulen.

»Længes De efter Adspredelse?« spurgte Lægen.

»Ikke for min egen Skyld, men jeg maa jo tænke paa min lille Pige; naturligvis tager jeg hende med, og hun er netop i den Alder, da man trænger til at more sig.«

»Det vil hun saamæn nok,« svarede Professoren; »Paula er saa frisk og modtagelig for Livsglæder, at De ikke skal bekymre Dem for hendes Skyld. Det vilde nu iøvrigt ikke skade hende, om hun rettede sig efter Dem og levede mere for sin Faders end for sin egen Tilfredshed,«

»O, det gjør hun altid,« yttrede Generalkonsulen ivrigt; »og et saadant stille Liv med Barnet kunde blive prægtigt. Jeg vil kun ikke være Egoist, thi selv levede jeg helst uden at komme i Berøring med andre Mennesker, men det blev dog altfor bedrøveligt for hende, kun at være henvist til mig og den kjære, kjedelige Miss Allan.«

»Paula vil nok snart gjøre Bekjendtskaber,« beroligede Doktoren.

»Nu fik jeg forresten en udmærket Ide,« udbrød Generalkonsulen livligt; »hun skal have Lov til at indbyde en af sine Veninder til Rejsen, saa har hun en ungdommelig Rejsekammerat, og det vil da sikkert more hende. Hun trænger virkelig til Opmuntring, stakkels Lille, efter Dr. Selmers strænge Medfart; han mangler ganske Forstaaelse af hendes livlige, foretagsomme Natur.«

»Aa, en lille Dæmper skader ikke vor kjære Paula,« sagde Stabslægen leende. »Men Opholdet ved et Søbåd vil kun gjøre hende godt, det forhindrer Blegsoten.«

»Troer De virkelig Doktor?« sagde Generalkonsulen interesseret. »Ja, den maa naturligvis forebygges, i saa Tilfælde tilsidesætter jeg alle Betænkkeligheder. Hun vil nødvendig rejse uden mig, og jeg vil da søge snarest at frigjøre mig.«

Den kloge Læge billigede Skyndsomheden og glædede sig over det vundne Resultat. Generalkonsulen gik til Miss Allan for at meddele hende Alt og bede hende forberede Alt til Rejsen. Ved sin Hjemkost fra Skolen erfarede Paula Nyheden og blev henrykt.

»Hvor jeg glæder mig,« jublede hun, »jeg har saa inderlig ønsket at faa Vesterhavet at se, og hvor dejligt, at jeg maa tage En af Veninderne med. Du kjære, elskede Fader, hvor Du dog altid forstaar at indrette Alt for mig! Men, hvem skal jeg nu indbyde? Jeg tog dem helst med alle Tre, men man maa jo ikke være ubeskeden. Marie rejser til Schweiz med sine Forældre, og ærlig talt bryder jeg mig ikke om at faa hende med, vi vilde naturligvis komme op at skændes, for jeg kan ikke udstaa, at hun dadler alting. Storms venter Gjæster i hele Ferien paa deres Landsted; saa er Anna tilbage, og hende vil jeg ogsaa allerhelst have med. Kjære, lille Fader, maa jeg strax gaa derhen og sige, at hun skal gjøre sig i Stand til Rejsen. Tænk hun har endnu aldrig rejst. Hun har aldrig set noget andet Sted og kjender heller ikke Vesterhavet.«

Generalkonsulen skrev strax et venligt Brev til Oberst Thorsen, hvori han bad, om Anna maatte følge med dem til Wyk. Rejsen skulde gaa over Hamburg og tiltrædes snart, da Tiden jo var begrænset af Ferien.

Paula stormede strax afsted med den og kom farende ind i Oberstens Dagligstue med det Ud-

raab: »O, Anna, tænk dig, vi skal rejse til Wyk og du skal med, saa du maa snarest gjøre dig i Stand til Rejsen; paa Torsdag henter vi dig paa Vejen til Banegaarden.«

Anna kunde først ikke forstaa hende, men stirrede maalløs paa hende. Fru Thorsen rejste sig nu af en Lænestol, Paula havde i sin Hast ikke set at hun var tilstede, og hilste roligt paa hende; denne stille, fine Dame imponerede altid Paula, som nu stod ganske forbløffet over, ikke strax at møde samme Begejstring som den, hun kom med.

»Jeg kom for at bede om Anna maatte følge med os til Wyk,« sagde hun lidt betagen. »Fader har givet mig et Brev med til Obersten.«

Da denne idetsamme traadte ind fra Sideværelset, modtog han Brevet og sagde venligt, efter at have læst det: »Det er meget elskværdigt af Dem og Deres Fader, kjære Paula, men vi er naturligvis meget overraskede, og et saa særdeles venligt Tilbud, maa jo modent overvejes.«

»Sæt dig hen til mig kjære Paula,« sagde Fru Thorsen. »Du er jo ganske aandeløs endnu. Det er rigtig kjønt af dig, at du har tænkt paa vor Anna, men jeg er desværre bange for, at vi ikke kan modtage denne Indbydelse.«

Paula sagde ikke et Ord, men al Farven veg fra hendes Kinder, og under de sænkede Øjelaag perlede Taarerne frem og løb ned over det bedrøvede Ansigt. Denne kølige Modtagelse af hendes Indbydelse, som næsten lod befrygte et Afslag, smertede hende. Hun havde udmalet sig Annas og hendes Forældres Glæde saa levende, og det var saa langt fra gaaet i Opfyldelse. Annas Moder opdagede hvor forknyt den unge Pige saa ud, og det gjorde hende ondt. Fru Thorsen havde en svær Kamp at bestaa med sig selv; det faldt ikke

hendes stolte Karakter let at modtage en saa kostbar Opmærksomhed, og siden hun var bleven fattigere, var denne Følelse snarere voxet. Men nu vaagnede Tvivlen, om det var rigtig af hende, at vise et Tilbud tilbage, som vilde gjøre begge de Unge saa lykkelige, blot for ikke at føle en trykkende Forpligtelse.

»Du lille Utaalmodighed,« sagde hun derfor smilende til Paula, »du maa lade os have lidt Tid til at tænke over Sagen; se ikke saa fortvivlet ud, fordi vi gamle Mennesker ikke straks kan bestemme os. Hvad siger du til Udsigten til den Rejse, Anna?«

Blodet for op i Annas Kinder. Hvor henrykt vilde hun ikke være over at kunne komme med, men hun frygtede for at Forældrene ikke kunde give Tilladelse uden altfor store Savn, og vovede derfor ikke at udtale sin store Lyst.

»Naar vil jeg kunne faa Noget at vide derom,« spurgte Paula forknyt.

»Det skal ikke vare længe,« svarede Fru Thorsen venligt og gik ind til sin Mand for at konferere med ham om Sagen. Det faldt ikke let for nogen af dem at modtage den kostbare Rejse af den rige Mand, men han havde saa stærkt betonet, hvilken Velgjerning det vilde være for Paula at faa Veninden med sig; det vilde være til saa stor Glæde for hende at opleve alt det Nye og Skønne sammen med denne. Hvilken Fryd vilde denne Rejse ikke ogsaa være for Anna, derfor besluttede de at tilsidesætte al Stolthed, og modtage det sjældne Tilbud.

Da Paula hørte, at de indvilligede i Annas Rejse, brød hun ud i stormende Jubel; hun faldt Fru Thorsen om Halsen og gav beredvillig Obersten det Kys, han udbad sig. Anna straaled af Lykke.

skjønt hun mindre udtalte sig, og Forældrene frydede sig ved at se hende saa henrykt. Broderen glædede sig over under hendes lange Fraværelse at kunne faa hendes Værelse fuldstændigt i Orden.

Paa Rejse.

Dagene til Afrejsen fløj afsted, da enhver havde nok at gjøre. Paula bad Miss Allan om at indrette hendes Rejseudstyr saa tarveligt som muligt, hvilket i høj Grad forbavsede den gode Dame, som ellers altid maatte bekæmpe Paulas Ødselhed.

»Det er for Annas Skyld,« forklarede Paula; »hun vilde ikke modtage det Mindste af mig; det véd jeg, og jeg vil nødig, at der skal være for stor Forskjel paa vore Toiletter og hele Fremtræden.«

Miss Allan var meget glad over denne Hensynsfuldhed, som hun ikke havde tiltroet Paula. »Hendes Hjerte er af Guld,« tænkte den gamle Dame, det er kun den altfor kjærlige Faders Forgudelse, der har fremavlet hendes Selvraadighed og Overmod.«

Fru Thorsen ordnede Annas Garderobe tarveligt men smagfuldt, og hensigtssvarende, og hendes beskedne Datter, som aldrig sammenlignede sig med sine mere velhavende Veninder, fandt sig meget nydeligt udstyret og var ubeskrivelig taknemlig.

Anna og Paula fulgtes ad paa deres Afskedsvisitter hos Veninderne. Naturligvis aftalte man en livlig Brevvexling, og de bleve derfor meget forundrede, da Elise gav dem hver et Brev og bad

dem ikke læse disse førend den Dato indtraf, som stod paa dem.

»Det maa I tage tiltakke med,« sagde hun, »helt bryde mit Ord vilde jeg ikke, derfor har jeg skrevet disse Breve til Eder i Forvejen, thi senere hen faar jeg saamæn ikke Tid til at sætte Pen til Papiret. Vi faar hele Huset fuldt af Besøgende, og deriblandt to vilde Fætttere. Jeg kommer nok til at ligne en Gouvernante, naar i se mig igjen, thi dem kommer jeg naturligvis til at tage mig af, og det er ingen lille Opgave, maa I tro, at holde det Par i Ave.«

»Vær blot ikke altfor streng imod dem,« formanede Paula; »du maa dog lade de stakkels Børn have lidt Frispas. Hvor gamle er de?«

»Frits er nitten, og jeg tror Robert er sytten Aar gammel,« svarede Elise og tilføjede med et Suk, »det er den værste Alder.«

Pigebørnene brast i Latter over hendes mærkelige Bekymring.

»I har nu ingen Forstand derpaa,« mente Elise; »I véd ikke Besked med, hvorledes Studenter er i den Alder, men jeg kjender det fra tidligere Besøg. — Tag derfor Brevene og læs dem den Dato, jeg har skrevet udenpaa.«

Men hverken Paula eller Anna vilde gaa ind paa den Form for Korrespondance; de tog vel Skivelserne med sig, men fordrede bestemt Brev senere med tidsvarende Efterretninger.

Marie modtog Veninderne midt imellem aabne Kufferter; korte uldne Rejsekjoler, Bjergsko, Feltflaske, Gletschebriller, Bådeker; kort sagt, Alt hvad der hører til et fuldstændigt Turist-Udstyr til en Bjergrejse, laa udbredt paa Stolene; ved Siden af det laa ogsaa flere elegante Costumer.

»Tager du Alt dette med?« spurgte Anna for-

undret. »Hvilken Masse Rejsegods; vi har netop begrænset vort til det mindst mulige.«

»Mama ønsker det saaledes,« sagde Marie lidt vigtig, »vi skal jo optræde standsmæssigt; praktisk klædte paa Turene i Bjergene og elegante ved Table-d'hotes i Hotellerne. Men forresten finder jeg det meget rosværdigt, naar man ikke strækker sig længere end Ens Pung naar.«

Anna var for umistænksom til at føle Braadden i hendes Ord, og Paula tvang sin Ærgrelse tilbage for ikke at forraade Maries Taktløshed.

»Vi glæder os saa meget til at se Vesterhavet,« sagde Anna livligt.

»O, ja, det synes jeg nu ikke kan have saa stor Interesse,« svarede Marie, »jeg vilde da ikke bryde mig derom.«

»Og jeg tænker mig det netop saa interessant,« sagde Anna, »jeg synes det bliver morsomt at komme til Hamborg, men Rejsen til Vesterhavet glæder jeg mig dobbelt til.«

»Ja, den, en Rejse falder saaledes ned over, som over dig,« mente Marie, »kan sagtens være glad, selv om man saa ikke kan vælge.«

Paula rejste sig hurtigt og tog Afsked med den uopdragne Pige, som nu atter udfoldede sit medfødte elskværdige Væsen, og ikke sparede paa Kys og Omfavnelser.

»Den gamle Kat,« udbrød Paula, da de atter stode paa Gaden, »i Længden kan hun ikke holde Klørne tilbage, saa inden man véd et Ord af det, faar man et Krads. Jeg kan egentligt ikke lide hende.«

»Jeg tror ikke, Marie mener det saa slemt,« sagde Anna beroligende, »hun har kun saadan en løs Tunge.«

»Ja vent bare,« sagde Paula endnu vred og

lode de Alle det udmærkede Aftensbord fuld Retfærdighed.

Paula var livlig og talte saa ugenert, at Miss Allan oftere ved Panderynken og misbilligende Blik forsøgte at formane hende; Anna følte sig derimod saa trykket, at hun neppe vovede at se sig om og endnu mindre at tale.

Generalkonsulen og Miss Allan var begge trætte efter Rejsen og søgte snart deres Leje; ogsaa Paula strakte sig velbehagelig i sin Seng, men Anna kunde ikke tænke paa at sove. Med en hos hende sjælden Veltalenhed kunde hun ikke holde op med at underholde Paula om Dagens vexlende Indtryk og gjenkalde snart dette, snart hint i hendes Erin-dring.

»Ja, ja,« mumlede Paula søvdrukken, »ja — Hejdukkerne — Opvarterne — ja Alsteren — Alt hvad du vil, jo — Godnat!«

Paulas rolige Aandedræt overbeviste snart Anna om, at Veninden var faldet i en fast Søvn, og efter at hun omhyggelig havde skærmet for Lyset, satte hun sig ved Bordet og skrev et langt Brev til sit Hjem. Havde Miss Allan ikke fra Sideværelset sendt hende en indtrængende Formaning, vilde det andet tætskrevne Ark neppe have været tilstrækkeligt til Optegnelsen af Dagens Begivenheder. Nu sluttede hun imidlertid hurtigt og puttede sig snart ned i den brede, bløde Seng, hvor hun i sine Drømme gjenoplevede Dagens brogede Oplevelser.

Næste Morgen laa smilende Solskin henover den store By, og Rejseselskabet indtog Frokosten paa Hotellets Balkon i meget munter Stemning.

Dagen gik fornøjeligt; først gjorde de en Tur paa Alstereu, derefter besøgte man Blankenese og Elbens skønne Bredder toges i Øjesyn fra Damperen.

Hamburgs Havn gjorde stærkt Indtryk paa de unge Piger paa Grund af sine kolossale Dimensioner.

Efter deres Ønsker forlængede Generalkonsulen Opholdet i Hamborg endnn en Dag, og fuldt tilfredsstillet forlod man Byen den tredje Dag. Rejsen gik nu gennem de frugtbare holstenske Marskegne og bød dem rigeligt Udbytte, saa de blev forbausede over henad Aften at have naat Husum, for derpaa strax at gaa ombord paa det Dampskib, som skulde føre dem til Øen, da Flodtidens Komme skulde benyttes til Afgangen.

Haand i Haand sad de to Veninder paa Skibets Dæk og glædede sig over Synet af Havet, hvis udstrakte Flade glimrede og glitrede i Halvmaanens tiltagende Skær. Som Trylleøerne i de østerlandske Æventyr dukkede de taagede Omrids af Halligerne i det Fjerne op af Bølgerne, og Skibet styrede nu forsigtigt gennem de mange Skjær og Sandbanker, som gjør dette Farvand saa farligt.

Nu blinkede Lysene fra Husene paa Wyk dem i Møde, byggede, som de er, i en lang Række langs Bredden. Signallanternerne gik tilvejs paa Dampskibets Master, for ved deres Tal og Stilling at underrette de forventningsfulde Øboere om de ankommende Badegæsters Antal. Paa Landgangsbroen, der klart oplyst strakte sig langt ud i Havet, traadte efterhaanden flere Skikkelser tydeligt frem, og længere tilbage, afspærret ved en Skranke, trængte en mørk Menneskehob sig sammen, bestaaende af Badegæster, for hvem Skibets Ankomst afgiver en Hovedbegivenhed i deres ellers saa stille Livsførelse.

I Dag betog Alt dette Anna meget mindre end den første, Dag, ja hun holdt endogsaa sit Indtog i Hotellet med en saadan Ro, at Paula meget tilfreds hviskede til hende:

ængerlig, »jeg skal dog prøve paa, om det ikke skulde være muligt engang at finde Noget der kan lænkebinde den.«

En solklar Dag begav Rejseselskabet sig afsted, og Anna og Paula, som sad ligeoverfor hinanden ved Kupévinduet, morede sig fortræffeligt. Anna, for hvem Alt var nyt og interessant, kunde ikke blive kjed af at se sig om, og Paula lod det ikke mangle paa lystige, overgivne Bemærkninger, saa at Generalkonsulen med stille Glæde iagttog begge Pigebørnene, medens Miss Allan gyngede og nikkede i en blid Slummer. Om Aftenen naaede de Hamborg, og sultne og trætte var de da. Anna, som for første Gang kom ind paa et stort, elegant Hotel, følte sig ganske betaget ved Synet af den galonerede Portier og den lange Række Kelnere og Betjente, og holdt sig tæt op til Paula, som med stor Sikkerhed fulgte sin Fader, idet hun med nedladende Anstand besvarede Skarens dybe Buk. Anna havde ved det første Buk af Portieren høfligt bøjet sit Hoved lidt dybt, men Paula gav hende et blidt lille Puf for at hindre en Gjentakelse.

»Lad endelig være,« hviskede Paula, »se paa mig, jeg er jo en erfaren Rejsende,«

Generalkonsulen fik til sig og sine Damer de bestilte Værelser, tre Soveværelser og en tilstødende Salon med Udsigt over Alsterbassinet. Damernes Værelser laa ved Siden af hinanden, det mindste blev Miss Allans, de to unge Piger benyttede i Forening det større.

»Saavidt kom vi da,« udbrød Paula, »og nu rask i Klæderne.« Hun fik hurtigt Kufferterne aabnet, og et Øjeblik efter forraadte Vandets Pjasken i det store Vandfad, at hun havde begyndt sin Omklædning.

»Aa, hvor forfriskende,« udbrød hun, idet
Fanny Tuxen: Brudt Overmod.

hun drejede sig om, pustende efter det friske, kolde Vand, hun havde skyllet over Ansigt og Hals. »Men Anna, hvad ser jeg, endnu ikke begyndt,« udbrød hun ved Synet af Veninden, der endnu stod ved Vinduet, aldeles fortabt i den smukke Udsigt til de paladsagtige Huse, som omgav Alsterbassinet, i hvis Bølger tusinder af Gasflammer spejlede deres Lys, medens en Vrimmel af oplyste Fartøjer gled hen over det.

»O. hvor skjønt, hvor vidunderlig skjønt,« kom det endelig over hendes Læber.

»Men kjæreste Ven, nu er der ikke Tid til Beundring, jeg vil ikke se en Smule,« sagde Paula; »vi maa skynde os med Paaklædningen for at komme ned i Spisesalen; vær endelig hurtig, kjære Anna, der er ikke et Minut tilovers; Fader er som en rasende Tiger, naar han maa vente paa sin Mad.«

Anna gav sig lydig ifærd med Toilettet. »Er jeg da nødt til at gaa ned med?« spurgte hun beklemmt. »Jeg er hverken sulten eller tørstig og har slet ingen Lyst til at gaa ned mellem alle de fremmede Menesker.«

»Nej, hør nu bare! raabte Paula lystig. »Du har jo mig til at skærme og vogte dig, du lille Skat. Lad mig føle din Puls — — jo, den siger, som jeg nok tænkte, Sult og Tørst, Steg og Vin og saa fremdeles. Ingen Udflugter, skynd dig bare.«

Anna blev færdig i en Fart, og under Miss Allans Ledelse gik de unge Piger nu gennem de lange Korridorer og ad de brede Trapper ned i Hotellets Spisesal, hvis Fløjdøre aabnedes for dem af en af de tjenende Aander. Generalkonsulen sad allerede utaalmelig ventende ved Bordet, og snart

Indsigelse mod dette sidste Foretagende, at Paula maatte forsage denne Fornøjelse.

Blandt Mødrenes og Ungdommens øvrige Opsigtspersonale nød Paula kun en meget begrænset Tillid, som mere og mere forvandlede til det helt Modsatte, fordi Børnene altid bleve saa utæmmelig lystige, naar hun viste sig, og Kjoler, Forklæder og alle andre Klædningstykker led saameget ved hendes Nærværelse. Da hun en Gang kom tilsyne, drivende af Søvand, bærende et kraftigt skrigende Barn i sine Arme, som hun mente at have reddet, medens den grædende Barnepige paastod at Barnet aldrig vilde være gaaet ud paa Broen og følgelig heller ikke vilde være faldet i Vandet, hvis ikke Paula havde faaet det derud, var det ude med hendes Herredømme over de Smaa. Børnenes sky Tilbagevigen, naar hun nærmede sig, beviste den Indflydelse, Mødrene og Opdragerinderne gjorde gjældende, idet de indpræntede de smaa Hjerter den Overhevisning, at den vilde Pige let kunde blive deres Undergang. Paula forstod det Hele og trak sig krænket tilbage.

Fire, fem Dage senere betroede hun Anna, som befandt sig saa udmærket vel ved Livet derovre, at hun kjedede sig gyseligt. Øens Spadsere-ture bød kun en meget maadelig Fornøjelse, og et Besøg ved Krikændernes Fangsteder, havde langt fra opbygget hende. Hun fandt Indretningerne der usle og bedrageriske og lovede sig selv ikke nogen-sinde at smage paa en saadan Fugl, om den var aldrig saa dejligt stegt.

»Der bliver de stakkels Fugle lokkede ind i Kanalerne mellem Buskværk af deres Kammerater,« udbrød hun forarget, »der er tæmmede og afrettede af slette Mennesker til afskyligt Forræderi, og det skændige, udspændte Net driver dem videre ind uden Mulighed for at undslippe. Saa begynder Myrderiet og

de stakkels Dyr forsendes saa i Blikdaaser som Lækkerbidskener over Land og Sø. Det kan jeg ikke udholde at se paa. Forhaabentlig kommer der vel en anden Tidsfordriv, ellers opgiver jeg snart Aanden. Vilde der dog bare komme en rigtig Brandstorm eller Springflod eller lignende! Hvad synes du, Anna, skal vi ved næste Ebbe indrette os hyggelig paa en af Sandbankerne med Kостейskaf og hvad vi ellers behøver?»

»Hvad skulde vi dog have det til?» spurgte den umistænksomme Anna.

»Til at give Nødsignal med,« forklarede Paula. »Naturligvis bliver vi derude til Fader kommer; Bølgerne stiger — vi kan ikke mere naa det reddende Land, som strækker Armene imod os. Paa Stranden vandrer Fader og Miss Allan søgende omkring; i deres Fantasi vækkes en frygtelig Mistanke om en Haj, der mulig ved et Tilfælde har forvildet sig op i disse Farvande for at gjøre os til sit Bytte; Alle tumler og stormer omkring imellem hverandre, men forgjæves — vi er og bliver fortabte. Da hæver et Kостейskaf sig op over de rullende Bølger, et Lommetørklæde, som er bundet til det, flager i Luften, det er et Nødflag; et svagt Skrig af en menneskelig Stemme — det er dig — den skrattende Lyd af en Barnetrompet — det er mig — thi jeg har været forsynlig — — Ophidselse — Afmagt — Fiskerne løbe til — Baadene ud — Vandet stiger, kun to Næsetipper rager endnu frem af de brusende, skummende Vande — de Tappre styrer henimod dem, da synker ogsaa disse sidste synlige Spidser — Baadsfolkene styrter sig uden Betænkning i Søerne — — vi er reddede! Uendelig Fryd følger efter den uendelige Smerte, Fader belønner Fiskerne kongeligt, og Øerne er blevne en Legende rigere, som de takker os for.«

»Udmærket Anna, det gjorde du godt! Ja, hvad gjør ikke et godt Exempel, i Særdeleshed da du stadig har det for Øje.«

Da de unge Piger næste Morgen kom ned til Stranden, bød den dem et mærkeligt Syn. Havet var traadt saa langt tilbage fra sine Bredder, at Strandsandet laa fuldstændig blottet for dets Bølger. Skarer af Børn gravede med stor Iver i Sandet, og længere ude gik Fiskerdrenge og sankede Krabber. Skibene laa som døende Helte magtesløse paa Siden, Kølen hævede sig frem af den tørre Havbund, og Matroserne ventede i doven Ro, eller beskjæftigede med Fartøjernes Renselse, paa Flodens Komme, for saa atter at føle sig som Herrer over de tilbagevendende Bølger. Tydeligere og meget højere end om Artenen, ragede Halligerne op af Havet; til nogle af dem saa det endog ud som om Sandbankerne, som brede, flade Broer førte derover.

Saa kom efter Frokosten den interessante Beskæftigelse at søge en Privatholig, thi Hotellet var et altfor uroligt Opholdssted for Generalkonsulen. Det var en stor Fornøjelse for de unge Piger at gaa rundt med ham for at træffe et Valg mellem de mange hyggeligt indrettede, propre, nydelige Huse.

De fandt omsider en lille Villa i Schweizerstil med sex Værelser, som tiltalte dem Alle, og Frederik, der var Generalkonsulens uadskillelige Ledsager, begyndte strax paa Ordningen af den. Han havde et saa praktisk prøvet Blik herfor, at selv Paula ikke vovede at komme med Indvendinger mod hans Anordninger.

Damerne fik den øverste Etage, som indeholdt en nydelig Salon med en stor Balkon udenfor og et Soveværelse paa hver Side. Salonen nedenunder

med sin brede Veranda bestemte Frederik til fælles Dagligværelse ved Siden af hvilket han indrettede Værelse og Sovekammer til sin Herre. Til Frederik selv fandtes der et beskedent lille Rum ved Siden af det lille Køkken, hvor han kunde tilberede Morgenmaaltidet. Snart var de indflyttede og følte sig ganske hjemligt, og Livet gik nu sin regelmæssige Gang.

Formiddagen forløb hurtigt. Efter Morgenmaaltidet Turen til Stranden, saa Badet med den efterfølgende Hvile; Frokosten, Spadsereturen og Paaklædningen udfyldte Tiderne til Table d'hôte. Tiden var saa optaget, at det neppe var muligt at opfylde Løfterne til Veninderne om Breve til dem. De Æventyr, som de ventede fra Paulas Haand, udeblev for det første, Livet paa Wyk var meget ensformigt og stille. Overalt sad Mødre, Lærere eller Barnejomfruer stille i Børnenes store Kreds. Nogle gamle Herrer bevægede sig mellem store Dameflokke; Familiefædrene glædede sig over de trivelige Børn, som daglig voxede og bedredes, men samtidig tiltog i Uartighed og temmelig stærkt beslaglagde Forældrenes udelte Opmærksomhed.

Paula var kjendt og elsket af hele Børneskaren. Hun udviklede et betydeligt Talent til at bygge Festninger af det vaade Strandsand; hun forstod saa udmærket at finde Krabber og Søstjerner, og hun forsømte ikke at overvære Legetøjsskibenes Løben af Stabelen, hvad hyppigt forekom, da næsten hver Dreng ejede sit. Paula spillede Croquet og Lawn Tennis med dem, hun gav sig endogsaa ind paa at lege »Kjøbmand og Røver« med dem og var en aldeles storartet Røveranfører. Desværre gjorde hendes Fader og Miss Allan saa energisk

Der har du Flaget, kjære Ven. Snoren rev jeg for over, men jeg vovede ikke at fortælle dig om mit Uheld.«

Anna tog Flaget og forsøgte at faa Snoren, som Paula hemmeligt havde overskaaret, knyttet sammen. Men det var forgjæves Møje, den sammenknyttede Snor kunde ikke trækkes op. Endelig blev ogsaa Paula ængstelig, da hun mærkede, at deres fælleds Anstrengelse intet baadede, og de to stakkels Pigebørn maatte nu staa op paa Badevognens lille Bænk, da Vandet allerede stod knæhøjt i Vognen.

»Vær blot ikke ængstelig, kjære Anna,« trøstede Paula, »de maa jo dog hente os. De maa snart opdage inde paa Stranden, at der endnu er en Badevogn ude.«

Anna tog sig sammen. Fare kunde der vel hellerikke være, men Stillingen var meget ubehagelig. Floden kom, dreven af den stærke Blæst, hurtig stigende; Bænken var snart oversvømmet og de unge Piger drev af Vand, desuden satte Vognen sig, idet Bølgerne slog imod den, i en gyngende Bevægelse, som havde noget meget uhyggeligt ved sig.

Fulde af Angst spejdede Begge gennem det lille Vindue. Paula var nu lige saa bleg som Veninden, og begge raabte højt og klagende men forgjæves gennem Vandets Brusen, Regnens Plasken og den stærke Susen af de stormfulde Vindkast.

»Gud være lovet, der kommer Hinrichs!« raabte Paula til den sagte grædende Anna, som stod paa den modsatte Ende af Bænken. medens Paula selv uden Ophør viftede med det røde Flag gennem det lille Vindue.

Den raske Hest, paa hvis Ryg den vejrbidte Fører sad, havde ingen let Opgave med at arbejde sig igjennem til Badevognen, hvis Hjul forlængst

var skjulte i Søerne. Kun med stor Besværlighed lykkedes det at spænde den for, da Forspændingen var usynlig.

»Aa Hinrichs, hvor det var godt, De kom for at hente os,« raabte de unge Piger ham i Møde, »vi var saa bange.«

Hinrichs brummede noget paa Plattysk, som ikke just lød meget venligt, og bragte saa Veninderne i Land, saa vaade som druknede Katte. Det forklaredes nu, at Hinrichs, som hans Forskrift lød paa, sikkert nok havde holdt Udkig efter det røde Flag, som jo imidlertid ikke viste sig. Uden Badekonen, som ifølge sin Sædvane havde talt de opkjørte Badevogne og derved savnet den ene, som hun da strax sendte Hinrichs ud efter, kunde Æventyret faaet en langt værre Afslutning. Nu blev der hurtigt skaffet tørre Klæder, Miss Allan gav en Straffetale og Generalkonsulen en Del Bekymring til bedste, og halvt af Forknyttelse, halvt i det Haab at berollge de oprørte Gemytter, føjede Paula sig i at lægge sig nogle Timer til Sengs, for at forebygge ubehagelige Følger.

I Balsalen.

»Det stakkels Barn mangler Adspredelse,« saaledes undskyldte den overbærende Fader sin Paula, da han blev ene med Miss Allan, »derfor finder hun paa den Slags Spilloper. Lad os tage de Unge med paa en Soirée, det vil mere dem; de holder jo af at danse.«

Anna svarede leende: »Nu begynder Prinsesse Storraade nok at spørge igjen.«

»Nej, du tager Fejl,« forsikrede Paula, »det er fuld Alvor, som hvad Øjeblik det skal være kan blive til Virkelighed; du kommer nok til at opleve det.«

Da man næste Morgen gik ud for at bade, var Søen rolig og glat som et Spejl. Det var Ebbe; Miss Allan og Anna vilde helst tage lidt senere ud da de saa ventede sig større Nydelse af Badet, men gav omsider efter for Paulas utaalmodige Skynden paa for at komme af Sted.

Begge Veninderne, som altid brugte fælleds Badevogn, lod sig kjøre langt ud, da Vandet var meget fladt. De klædte sig langsomt af og iførte sig de nydelige Badedragter, Generalkonsulen havde kjøbt til dem i Hamborg. Paula overtalte Anna til, endnu en lille Tid før de sprang ud, at sætte sig paa den Trappe, der fra Vognen førte ned i Vandet.

»Se blot,« udbrød hun, hvor heldigt vi har truffet det, nu sætter Floden netop ind, det bliver et udmærket Bad; og nu begynder det ovenikjøbet at regne, det skal være saa sundt; se blot hvilken Byge, der trækker op vesterfra.

Endelig, efter længere Tøven steg de unge Piger ned i Vandet. Paa det sidste Trappetrin mumlede Paula Noget, om at hun havde glemt et eller andet i Vognen, Anna lagde ikke Mærke til hvad det var men saa kun, at hun atter hurtig løb op i Badevognen. Kort efter sprang hun imidlertid i Vandet og var saa henrykt over det friske Bad, at hun kun tøvende, og efter gjentagne Opfordringer endelig steg op af Vandet.

De klædte sig paa under livlig Passiar, medens

Regnen, som nu var bleven til en en fuldstændig Styrregn, plaskende slog imod Badevognens Trætag.

»Her sidder vi da fuldstændig skjult,« sagde Paula leende, »igjennem den tætte Regn vil intet dødeligt Øje kunde trænge; se blot Anna, Landet er aldeles forsvundet, vi kan ikke engang se Badestranden.«

»Lad os skynde os,« sagde Anna, »vi er de eneste, som endnu er ude, og saa har vi ovenikjøbet ladet vor Vogn kjøre længere ud end alle de Andre.«

»Ja, hvad gjør saa det,« sagde Paula sorgløst, »her er vi i sikkert Ly for Regnen.«

»For det Vand, der kommer ovenfra, har du Ret,« mente Anna, »men Vandet truer os nedefra. Floden stiger hurtigt, den har næsten naaet Døren.«

»Luk den blot i,« sagde Paula.

»Som om Søerne ikke kunde trænge ind alligevel,« svarede Anna. »Du maa skynde dig Paula, idag sinker du over alle Grænser. Jeg vil nu hejse det røde Flag, til Tegn paa at Manden kan komme med sin Hest og trække os ind til Strandbredden.«

»Gjør du det, min Skat,« sagde Paula, idet hun satte sig og forsigtig trak Fødderne op under sig paa Bænken, for at det indtrængende Vand ikke skulde gjøre dem vaade.

Anna søgte omkring i alle Hjørner efter Linen. »Jeg kan ikke finde Flagsnoren,« sagde hun endelig.

»Hvad siger du,« udbrød Paula med en lille Trækning i Mundvigen; »saa maa vi vel blive her.«

»Jeg vilde ønske, du vilde hjælpe mig at søge,« sagde Anna ængstelig, »Floden stiger højere og højere.«

»Som om jeg ikke havde opdaget det,« sagde Paula leende. »Nu kommer Frelsens Time snart.

Paula, trængte sig gennem Folkemængden og traadte hen til den udmattede Skikkelse.

»Maa jeg byde Dem min Arm, Frue,« sagde hun mildt og høfligt. »Faa Skridt herfra er en Bænk, hvorpaa De kan hvile Dem, til Alt er ordnet.«

Damen saa glad overrasket paa hende, smilede taknemmeligt og lod sig villig føre til Bænken, som hun ganske afkræftet sank ned paa. Hun var neppe i Stand til at tale, og Anna, som saa hvor ødelagt hun var, slog støttende sin Arm om hendes Ryg og blev siddende hos hende. Faa Minutter senere kom den unge Herre, som imidlertid havde ordnet Alt og søgende set sig om, hen til dem.

»Her er jeg, kjære Moder,« sagde han til Annas store Forbauselse paa Dansk. »Kom giv mig din Arm, der er kun faa Skridt til Hotellet. Hvor jeg er glad over, at du kom til at sidde ned. Tusind Tak, Frøken, fordi De saa venligt har taget Dem af min stakkels Moder. Tillader De nu, at jeg træder i Deres Sted.«

Han tog Hatten af og bukkede høfligt for den dybt rødrende Anna, som beskedent traadte tilbage. Den gamle Dame smilede taknemmeligt til hende og sagde uu ogsaa paa Dansk om end med tysk Accent: »Vi ses forhaabentlig nok igjen, kjære Barn, saa jeg kan faa Lejlighed til at takke Dem for Deres Venlighed.« Hermed tog hun sin Søns Arm og høfligt hilsende gik Begge videre.

»Du bestræbte dig nok for at vinde en Redningsmedaille,« sagde Paula spøgende, da hun atter traf sammen med Anna. »Naa, det har jeg ikke noget imod, egentlig gjør din Opførsel dig al Ære og naturligvis ogsaa mig, da jeg er din Veninde. Jeg er nysgjerrig efter at vide, hvem den Dame er, thi

trods Søsøgens ødelæggende Virkninger, var hendes Ydre ladylike, som Miss Allan vilde sige.«

Trods alle deres Bestræbelser, saa de unge Piger i de førstkommende Dage ikke Noget til den gamle Dame og hendes Ledsager; de havde særlig vakt deres Interesse paa Grund af, at de var dansk-talende. Men de saas hverken paa Promenaden eller ved table d'hôte i det Hotel, hvori Generalkonsulen og hans Familie spiste, og Kurlisten vilde først udkomme ved Ugens Slutning.

Snart tabte denne Sag imidlertid sin Interesse over den forestaaende Soirée, som lagde helt Betslag paa de unge Piger. Paula paastod ganske vist, at hun virkelig ikke brød sig om at se nogle ganske fremmede Mennesker springe parvis omkring, og hun vilde bestemt ikke sidde og vente til en af Herrerne var saa naadig at engagere hende. Men denne Paastand var ikke fuld Alvor.

»Vi gaar jo ogsaa kun derhen for at se til,« mindede Anna om.

»Ja, det siger Miss Allan jo,« svarede Paula med en lidt ejendommelig Betoning, »men det gaar ikke altid som Præsten prædiker, véd du nok, en Sætning der meget ofte falder mig ind, naar Miss Allan stiller sine Betingelser. Vi vil naturligvis ogsaa danse. Det bliver aldeles storartet at fortælle Marie og Elise derom; Marie vil ærgre sig halvdød, thi den Ting har hun endnu ikke været med til ved et Badested.

»Naar vi bare ikke kommer til at sidde hele Aftenen, uden at Nogen byder os op,« sagde Anna lidt forsagt.

»Aa, hvilken taabelig Ide,« skændte Paula; det syntes hende ganske utænkeligt, hun var jo vant til, at alle Mennesker overalt kom Datteren af den rige Generalkonsul Heger venligt i Møde; Paula

Miss Allan var slet ikke enig med ham heri, hun fandt det langt fra i sin Orden, at saa unge Piger optraadte i Selskabslivet, og allerede i længere Tid havde hun kun med stor Møje holdt Paula fjernt fra alle de selskabelige Fornøjelser, hendes Fader havde yttret Ønske om at lade hende deliage i. Men denne Gang satte Generalkonsulen sin Vilje igjennem.

»Det har slet ikke noget at sige,« beroligede han den engelske Dame, »hjemme er og bliver hun endnu Barnet; men her kan hun nok engang faa Lov til at se paa de Dansende, og skulde hun saa ogsaa selv faa Held til at snurre lidt rundt, naa, saa skader det saamæn heller ikke.«

Dermed var Kampen tilende, og de to unge Piger underrettedes om, at de næste Torsdag maatte faa Lov til at deltage i Soiréen. Udsigten hertil vakte ingen ringe Glæde, skjønt de dansende Herrers Antal var meget mindre end Damernes. De forsikrede ogsaa Begge, at de kun gjorde Regning paa at være Tilskuere.

Damperen bragte daglig nye Gjæster og Tallet voxede betydeligt. Udskibningen af de Nyankomne dannede Dagens Glanspunkt, og det Kanonskud, som forkyndte, at Øjeblikket var forhaanden, kaldte stedse hele Badeselskabet til Broen. Begge Veninderne forsømte aldrig det store Øjeblik.

Paula morede sig med at le lidt over de søsyge Passagerers mere eller mindre blege og forstyrrede Udseende, hvorimod Anna havde den dybeste Medlidenhed med den.

Den stormende Sydvest, som allerede i flere Dage havde ført Regimentet, havde denne Gang handlet slemt med de Ankommende. Blege og afkræftede traadte de i Land, næppe ændsende de

nysgierrige Blik og ofte skaanselsløse Bemærkninger fra Publikums Side.

»Se blot paa den tykke Herre,« hviskede Paula smilende til Anna; »hans Næsetip lyser som de sidste Gløder i Kakkellovnen om Aftenen, saa dyb mørkerød; jeg er vis paa, at hele Ansigtet plejer at have samme Farve, og at han skylder Neptuns Raseri den bleggule Farve, hans Kinder bærer til Skue. Han maa trøste sig med, at Kuren skal være sund.«

»De Stakler maa have havt en skrækkelig Overfart,« sagde Anna medlidende.

»Naturligvis,« istemmede Paula, »de ser jo endnu Alle grønne og gule ud, hvordan mon de har set ud tilsøs.«

»Ja vent, du kan maaske komme til at opleve det Samme paa Hjemrejsen,« truede Anna.

»Passiar, jeg er søstærk,« paastod Paula, »jeg bliver aldrig saa jammerlig ødelagt! Der kommer en gammel Dame, som nok har været dygtig medtaget.«

Den omtalte Dame støttedê sig paa en ung Mands Arm, øjensynlig hendes Søn. Hun var skrækkelig bleg, og hendes hvide Haar bavde løst sig og fløj hende om Ansigtet; Fødderne syntes neppe at kunne bære hende, hvorfor Sønnen støttede hende med stor Omhu. Men nu trængte Dragere og Hotelbude sig frem for at faa Godset udleveret, og enhver maatte se efter sit. Den unge Mand var derfor nødt til at slippe Moderen for at søge deres Ejendom. Han førte hende lidt til en Side og forlod hende der; det trak imidlertid ud med hans Tilbagekomst, og den gamle Dame saa efterhaanden ud, som skulde hun synke sammen. Ingen uden Anna agtede paa hende, hun slap nu hurtigt

havde derfor forlængst vænnet sig til at betragte dette som noget selvfølgeligt.

Nu begyndte Raadslagningen om Toilettet. Miss Allan talte for, at Paula skulde have en saa lidt balagtig Dragt som muligt, men Paula satte omsider igjennen, at hun og Anna fik Lov til at iføre sig deres lette crêmefarvede Kjoler, som de gav et festligere Udseende ved at besætte dem med kulørte Silkesløjfer.

Tiden faldt Pigebørnene lang, inden Klokken endelig blev otte, saa at de kunde tage til Kurhuset og ved Miss Allans Side bagefter Faderen, som banede Vej for dem, betræde den straalende oplyste Balsal.

»Jeg er ganske højtidelig tilmode,» hviskede Paula til Veninden, som helt betaget kun sukkede.

Glade var de, da de endelig sad ved Miss Allans Side paa de med rødt Fløjel betrukne Bænke, medens Faderen endnu en lille Stund stod foran dem og talte til dem, uden dog at faa noget Svar. Endelig dristede de sig til at se sig om, og nu opdagede de efterhaanden et og andet kendt Ansigt, som de vexlede Hilsen med. Nede ved Enden af Salen stod de unge Herrer som en sort Mur, det saa ikke videre gemytlig ud, og Paula var lige ved at putte Enden af sin lange Fletning i Munden, som hun i sine tidligere Børneaar havde gjort, naar Undseelse en sjælden Gang overmandede hende. Men ved et hurtigt, umærkeligt lille Puf forhindrede Anna denne upassende Barndomsvane, og Paula var taknemmelig for hendes Vennetjeneste.

Nu fjernede Generalkonsulen sig ovenikjøbet, hvad nyttede det, at han lovede at se til dem engang imellem; Døren til Sideværelset, hvor de ældre Herrer opholdt sig, var stødt til, saa man ikke kunde se derind. Miss Allan sad saa stiv og

lige som en Lineal, hende var der ingen Fornøjelse ved i Selskaber. De nærmest siddende ældre og yngre Damer var ganske fremmede, de var Alle saa rolige og sikre i deres Væsen og saa meget ældre, at de to Pigebørn følte sig ganske tilovers og ubetydelige.

Da mødte deres Syn pludselig et Par venlige Øjne, der var rettet paa dem, og en gammel Dame nikkede til dem fra den anden Ende af Salen, saa venligt opmuntrende, at hun forekom de to Unge som en god Veninde.

»Det er din Dame,« hviskede Paula til Anna, »hvor hun ser nydelig ud med det hvide Haar under Kniplingskappen: bare hun dog sad herovre hos os.«

Førend Anna kunde svare, brusede de første Takter af Balmusiken gennem Salen; Damerne saa forventningsfulde ud, og Herregruppen opløste sig og satte sig i Bevægelse. Snart blev en, snart en anden Dame opbudt, men ingen tog Notits af de to halvoxne Piger. Parrene ordnede sig og snart fløj de gennem det store Rum. Det prikkede i Paulas Fødder, hun vilde givet meget til for at være med; blot at se paa de Dansende, fandt hun ikke var morsomt, og det gik ikke Anna synderlig bedre.

»Kunde vi to ikke danse sammen?« spurgte Paula og tilføjede, »i Dansetimerne danser jo altid Piger sammen.«

Miss Allan saa forfærdet ud, og Anna rystede paa Hovedet, saa sad de stille og fulgte de Dansende med Øjnene, til Musiken tav, og Herrerne førte Damerne til deres Plads, hvor de blev staaende for at underholde sig med dem. Munter Tale og Latter summede gennem Salen, indtil en ny Dans begyndte.

»Det gjør mig ondt for de to Børn, jeg vil dog gjøre dem en lille Fornøjelse,« hørte de en Herre sige leende bag ved sig; saa kom det ubehagelige Menneske hen og bukkede smilende for Anna, som rødmede dybt. Hun vilde helst sige »Nej,« men det havde hun ikke Mod til; saa nejede hun, som hun havde lært det og traadte frem med sin Kavalier, idet hun tilkastede Paula et ynkeligt Blik.

»Jeg gaar sikkert aldrig mere i mit Liv paa Bal,« lovede Paula sig selv, »det er da en jammerlig Fornøjelse, fuld af Ydmygelse for vort Kjøen.«

»Vil Frøkenen gjøre mig den Ære?« lød en høj Drengestemme lige ved Paulas Øre, og en lille Kadet, et halvt Hoved mindre end hun, bukkede for hende; kun nødigt fulgte hun ham hen mellem de andre Par. Naa, han var jo altid bedre end Ingen, og hun var kjed af at se til. Havde den rare Dreng bare været lidt større!

»Det er vel første Gang Frøkenen bevæger sig i en Balsal?« spurgte Annas Kavalier med et Smil, som forekom hende meget nedladende.

»Jeg har aldrig danset,« svarede hun undseelig, og var glad over at hun itide holdt de Ord — uden i Dansetimen — som svævede hende paa Læben, tilbage.

»Det er meget glædelig, for mig,« sagde Herren, hvis Navn hun ikke havde forstaaet, jeg kan da have Haab om at leve længere i Deres Erindring, thi den første Balaften maa dog være en interessant Oplevelse i en Skolepiges Liv.«

Det var uforskammet, det opbragte den blide Anna.

»Jeg gaar ikke i Skole, men er Elev i Fortsættelsesklassen,« sagde hun med løftet Pande.

»Jeg beder tusind Gange om Forladelse,« sagde

hendes Kavalier med saa dyb Sønderknuselse, at det var let at opdage, hvor skabagtig den var; »jeg har virkelig ogsaa strax bemærket, der var en vis Nimbus om Frøkenen, som lod mig formode noget Højere, jeg forstod kun ikke ret at udtrykke det.»

Hvad kunde Anna svare derpaa? Hun sagde nu kun »Ja« og »Nej« til al hans Tale. Men da Veninderne atter sad sammen paa Bænken, var de enige om ikke at have moret sig.

»Naar Fader kommer, vil vi bede ham gaa hjem med os,« sagde Paula, og Anna samstemmede strax. Miss Allan var ikke lidt forundret over, at de saa hurtigt havde faaet nok af den saa længselsfuldt ventede Fornøjelse.

»Jeg maa dog hilse paa min kjære unge Hjælperske, for paa det hjerteligste at bringe hende min Tak,« sagde i dette Øjeblik en blid Stemme, og den omtalte ældre Dame stod foran Veninderne; hun tilføjede endnu flere venlige Ord, som Anna rødmende hørte paa. Da der var en Plads ledig ved Miss Allans Side, bad Damen, som forestillede sig som Fru Hagen, om at maatte benytte den, og ved hendes lette, livlige Konversation følte de unge Piger sig atter glade og tilfredse.

»Nu maa jeg ogsaa forestille Dem for min Søn, Verner,« sagde Fru Hagen og vinkede ad den unge Mand, som stod i Nærheden.

Bekjendtskabet var snart gjort, da Sønnen ogsaa var taknemmelig over Annas Omsorg for hans Moder; naturligvis bad han hende strax om en Dans.

»Er Frøken Heger allerede engageret?« spurgte han Paula, og da hun lidt undselig rystede paa Hovedet, tilføjede han: »Det træffer sig meget heldigt; begge mine Venner er først ankomne hertil i Dag, og kjender ikke et Menneske her. De vil være

meget taknemlige, hvis jeg maa forestille dem for Damerne her.«

I næste Øjeblik stod Verner Hagen med to Herrer foran Damerne: »Kandidat Aaby, min danske Ven, Dr. Euler, min tyske Fætter,« præsenterede han. Den første bad Paula om denne Dans, og Anna fulgte med sin Herre.

Dette var Fornøjelse. Herrerne dansede godt og underholdt sig livligt med de unge Piger. Skade at Valsen kun var saa kort. Men saa kom Françaisen, hvor Veninderne stod vis-à-vis; ogsaa til de næste Danse blev de engagerede, da flere andre Herrer efterhaanden lod sig forestille. Miss Allan vilde forgjæves overholde Aftalen om kun at se til, men Generalkonsulen, som aflagde et kort Besøg i Salen, gned sig i Hænderne og kunde ikke se sig mæt paa sin Yndling, der med straalende Øjne og røde Kinder lykkelig svævede forbi ham i de Dansendes Række. Han gjorde hurtig Bekjendtskab med Fru Hagen og modtog med Glæde hendes Tilbud om at tage sig lidt af de unge Piger. Det var dog noget ganske Andet for de to Børn end den kjære Miss Allan, som var og blev et kjedeligt Dydsmønster, trods al sin Fortræffelighed.

Aftenen forløb nu hurtig, og Anna og Paula beklagede ligesom deres Herrer, at den sidste Dans saa snart endte Festen. Man skiltes imidlertid som gode Bekjendte og haabede at samles igjen i de nærmeste Dage. Fru Hagen havde opfordret de unge Piger til at besøge sig, medens hendes Søn og hans Venner bad Generalkonsulen om Tilbud til at komme hjem til ham for at se, hvorledes han og Damerne befandt sig efter Festen.

Hvormeget fornøjeligt havde de to Veninder nu ikke at meddele hinanden, da de var blevne ene paa deres Værelse. De stod ved det aabne

Vindue og nød Synet af den krusede Havflade, som i den lune Sommernat gjenspejlede Maanens klare Skin.

»Hvor det var henrivende,« gjentog Paula atter og atter, »saa skjønt havde jeg ikke tænkt mig det; hvordan mon jeg skal kunne udholde den Ventetid, der skal gaa, førend jeg kommer paa et rigtigt Bal.«

»I Begyndelsen var det imidlertid slet ikke rart,« henkastede Anna.

»Det var Herrernes Skyld,« sagde Paula, »jeg skammede mig ligefrem over min Kadet, den Unge var vist kun tolv Aar gammel.«

»Jamen min var værre,« fortalte Anna, »tænk dig at kalde mig for en Skolepige! Og saa skulde du set det Smil, hvormed han sagde det, det var endnu det allerværste.«

»Men heldigvis imponerede du ham,« trøstede Paula hende, »og saa var det senere saa meget dejligere. Hvem af vore Herrer syntes du bedst om?«

»Jeg tror næsten Verner Hagen,« mente Anna, »han er livlig, og jeg synes ogsaa, han er kjon; hans Overskjæg klæder ham saa godt.«

»Men Doktoren er heller ikke ilde,« sagde Paula, »han er ogsaa underholdende. Han sværmer ogsaa for Theatret, og han kan saa meget dansk, at han kunde forstaa næsten Alt paa de kjøbenhavnske Theatre, da han var der i Vinter; han havde set mange af de samme Stykker som jeg, saa vi havde nok at tale om.«

»Og jeg, som troede, at Kandidat Aabye var faldet mest i din Smag,« drillede Anna, »han saa dig saa dybt i Øjnene.«

»Jamen hans sorte Øjne synes jeg ikke om; du ved, jeg kan bedst lide blaa,« svarede Paula.

»For Resten troede jeg ikke, du havde Tid til Observationer, denne Verner Hagen lagde jo helt Beslag paa din Opmærksomhed.«

»O, men Paula dog — «

»Ja, jeg har ogsaa gjort Iagttagelser!«

»Og jeg mine, kan du tro — «

Nu maatte Anna nødvendig holde Paula for Munden, men det taalte hun ikke, Anna skulde ikke beholde det sidste Ord, og saa kom det til en lystig Kamp og Latter, saa stærk, at da Miss Allans Tys! Tys! fra den anden Stue ikke blev bemærket, kom hun selv til Syne i sin lange Natkjole og formanede til Ro og Hvile. Endskjøndt hendes Fremtræden levende mindede om Lady Macbeth, havde Paula ikke Mod til at fremkomme med Sammenligningen, førend den gamle Dame atter var forsvundet og de Begge lydigt var krøbne i Seng. Men saa begyndte atter en voldsom Latter, som stadig paany brød løs, trods al Miss Allans Banken og Kalden, indtil de endelig overvældede af Træthed faldt i Søvn og drømte om dansende Skibe og stønnende Vande, blandt hvilke Kadetten og den ubehagelige Herre med stort Besvær dansede.

Til Halligerne.

Solen stod højt paa Himlen, da Veninderne vaagnede; de maatte derfor finde sig i Generalkonsulens godmodige Drilleri; han havde selv overtalt Miss Allan til at lade dem sove rigtig ud

»Ebbe og Flod vilde ikke vente paa saadanne doyne Pigebørn,« sagde han; »der bliver ikke noget af Badningen i Dag; thi at krybe omkring paa det vaade Strandsand mellem Krabber og andre smaa Søuhyrer vilde neppe more Eder.«

»Saa opgiver vi at bade for i Dag,« mente Paula, »vi har jo ogsaa en Stadsvisit at aflægge, som vi maa gjøre Toilette til.«

»Fru Hagen forlanger vist ikke saa store Anstrengelser af Eder,« drillede Generalkonsulen, »jeg tror snarere, at I har lumske Hensigter med den unge Garde, som omgiver hende. Miss Allan maa min Sandten passe godt paa, at I ikke løber bort med en eller anden af dem.«

Fru Hagen modtog Englænderinden og de unge Piger med samme store Elskværdighed, som hun havde vist dem Aftenen forud, og beklagede meget, at hendes Søn ikke var hjemme; hun antog næsten, at han var gaaet hen for at hente sine Venner til Besøget hos Generalkonsulen. Nu haabede hun paa hyppigt Samkvem med Miss Allan og de to unge Veninder.

Forventningsfulde og glade vendte de tilbage og vare neppe komne indenfor Døren, førend de to Herrer indtraf og blev venligt modtagne af Generalkonsulen. Der blev nu lagt Planer til at more sig i Forening, og et Croquetparti blev aftalt til om Eftermiddagen. Kandidat Aabye udbad sig Tilladelse iil at medbringe sine to Kusiner, hvad villigt blev ham tilstaaet.

»Naar de bare ikke var saa frygtelig gamle,« mente Paula, da Herrerne havde fjernet sig; »jeg tror, de er over femogtyve Aar.«

Anna gav hende stiltiende Ret; der var en Kløft mellem de to uudviklede Pigebørn og disse elegante Verdensdamer, som omgikkes dem lidt

nedladende. Fru Hagen var det meget lettere at omgaas; hun forstod de ganske Unge saa godt og gik venligt ind paa deres Ideer, medens Frøknerne Helmers ofte hørte paa dem med et ejendommeligt Smil, næsten lig den ubehagelige Herre, som Veninderne havde svoret Fjendskab.

Men morsomt blev Spillet dog; Anna og Paula kæmpede paa samme Side, og de var ypperlige Spillere; Sejren blev glimrende vundet af dem, og saa ligegyldige ved deres Nederlag, som Frøknerne Helmers lod, var de dog neppe. Anna og Paula glødede af Iver, og Eftermiddagens Timer fløj kun alt for hurtig bort.

Hver Dag bragte nu ny Underholdning; Selskabet sluttede sig stadig sammen, Ungdommen lagde saa Planerne, og hverken Generalkonsulen eller de to ældre Damer modsatte sig dem. Selv Regndagene, som oftere indfandt sig, forstyrrede ikke Munterheden, kun maatte en paatænkt Tur til Halligerne udsættes paa Grund af Vejret. Man lovede sig en ikke lille Fornøjelse af denne Udflugt, og de Unge saa derfor ofte længselsfuldt, ofte fortrædelige over mod de forunderlige Øer, der syntes at svømme som store Søplanter paa Havets Overflade.

Ugerne forløb nu hurtig, og den næste Soirée imødesaas med straalende Forventning, al Ængstelse var overvundet. Spørgsmaalet var nu kun, om der vilde blive saa mange Danse, som der var Engagements. Frøknerne Helmers smilede rigtignok overlegent ved Sammenligningen af disse Aftener med de glimrende Baller, de havde deltaget i andesteds, men det forstyrrede ikke Venindernes glade Forventninger. Soiréen var da ogsaa endnu herligere end den første, og de unge Piger morede sig kosteligt.

Endelig gik Vinden, som haardnakket havde blæst fra Sydvest og derfor medført den rigelige Nedbør, om i en anden Retning. Himlen blev klar og ren, de sidste Skyer forsvandt i den fjerne Horizont, og Solen straaledede i utilhylllet Glans. Den blev hilset med almindelig Jubel, og Vennerne besluttede strax at benytte sig af den gunstige Vejrforandring. Forhandlingerne med Søfolkene var imidlertid ikke saa lovende, men man mente, at det skyldtes disse Menneskers urokkelige Sindsrø, at de ikke med større Livlighed gik ind paa eller raadede til den aftalte Tur. De rystede endog paa Hovedet, rullede Tobakken fra den ene Side af Munden over i den anden og spyttede ud i det spejlblanke Vand, førend de med Hænderne i Lommen sagde: »Ja, ser De, Herre, Vinden er gaaet om til den gale Side, og det har Noget at sige.«

»Betyder det Storm?« spurgte Dr. Euler.

»Ih nej, Herre, men det kan give dejlig Regn,« lød Svaret.

»Tror De, vi faa Regn i Dag?« spurgte Verner Hagen.

»Aa — nej — men saa i Morgen,« lød det.

»Ja, hvem bryder sig om i Morgen,« lo Kandidat Aabye; »efter min Mening er Vejret fortrinligt, og det tror jeg ogsaa, er de gode Folks Anskuelse, men de er forsigtige og vil kun sikre sig mod vore Bebrejdelser, hvis det regner, og det kan man ikke fortænke dem i.«

»Vi maa naturligvis strax benytte den gode Lejlighed,« bestemte Vennerne, »Generalkonsulen rejser om faa Dage, og da det ufejlbarligt regner i Morgen og sandsynligvis herefter hver Dag, saa levnes der os intet Valg. Altsaa i Eftermiddag hejser vi Ankeret og farer ud paa Dybet.«

De unge Damer var henrykte over Forslaget, de havde jo allerede i flere Dage spejdet efter godt Vejr, og deres første Tanke denne Solskinsmorgen gjaldt derfor Udflugten til Halligerne. De Ældre underrettedes med megen Forsigtighed om Søfolkernes Udtalelser, og deres Tilsagn blev vundet. Frederik ordnede alle Forberedelserne med stor Sagkundskab. Han skaffede Puder og Tæpper til Veje, men var for Resten en stor Modstander af Udflugter til Søs, blot en Sejlads langs Kysten hjemme ved Øresund saa han paa med tvivlsom Glæde, og her syntes han, Turen var langt farligere, han fattede ikke Herskabets Smag. Imidlertid sørgede han som altid for Levnedsmidlerne, og Anna og Paula forbavsede ham ved at tale om at lave Kaffe paa Halligerne, som om noget særlig fornøjeligt. Med Forfærdelse hørte han de unge Piger mene, at den om Bord værende Kasserolle baade kunde bruges til Kaffe vandets Kogning og senere til at koge de Fisk i, man mulig fangede. Saa bar han med stor Omhu Sølvkaffemaskinen, som han altid førte med, naar hans Herre rejste, ned i Baaden. Han glemte heller ikke at sørge for rigelig Vin og god Rom til den berømte Punsch, han forstod at lave, eller til en stiv Grog, det eneste, han fandt, duede noget hos Søfolkene. Store Forraad af delikat koldt Kjøkken og Kager manglede heller ikke.

Det var varmt, ikke en Vind rørte sig; Halligerne var helt forsvundne i en graa Dis, Horizonten og Havet syntes at flyde over i hinanden. Generalkonsulen sukkede efter sin Middagsro, som han i Dag havde maattet opgive, og saa ikke uden Mistro paa den graablaa Himmel, medens Miss Allan af og til fremkom med nogle Udtalelser om Hedens Omdannelse til Elektricitet, hentydende til

kommende Uvejr. Ogsaa Fru Hagen var urolig, Verner havde maattet udfolde al sin Veltalenhed for at bringe hendes Indvendinger til Tavshed. Fiskerne var nu helt paa de Unges Side, hvad brød de sig om Regnskyl; de forstod ogsaa godt, at de usædvanlig høje Drikkepenge og den Flaske Rom, de unge Mennesker gav dem, var bestemt til at kvæle alle uheldige Spaadomme.

Saa var Selskabet endelig indskibet. Begge de ældre Damer og Generalkonsulen fandt magelige Pladser, Frederik havde indrettet til dem. De yngre Medlemmer fandt under Spøg og Latter deres Plads. Efter en lille Raadslagning vinkede de to Søfolk i Baaden en tredje til.

»For at hjælpe at ro,« forklarede de paa Generalkonsulens Spørgsmaal.

»Jamen, vi vil sejle,« sagde han bestemt, »at ro er en alt for langsom Fornøjelse.«

»Ja, vi sejler ogsaa, saasnart vi faar Vind,« beroligede en af Fiskerne Generalkonsulen, skjøndt der ikke var Spor af Udsigt til en Luftning, og Aarerne maatte gjøre flittig Tjeneste.

»Faar vi da slet ingen Vind?« spurgte han efter en lille Pause, medens han viftede sig med sit Lommetørklæde.

»Maaske endda mere, end vi skjønner om,« lød Svaret. Og nu roede de saaledes til af alle Kræfter, at der ikke mere kunde være Tale om at underholde sig med dem.

»Egentlig burde vi synge en Sang,« foreslog Kandidaten.

»Aa nej, ikke endnu, Temperaturen er alt for afrikansk,« sagde Paula, »saa vil jeg hellere foreslaa, at vi styrker os paa en god Kop Kaffe.«

Dette Forslag vandt Selskabets udelte Bifald. Paula og Anna erklærede nu, at de selv vilde til-

berede Kaffen nede i Kahytten, ikke paa Kaffemaskinen som ellers, men paa Sømændenes Skorsten, hvad særlig vandt Tilslutning fra de unge Herrers Side.

»Vil De være med?« spurgte Paula af Høflighed Frøknerne Helmers, men begge disse Damer afslog at begive sig ned i den snevre Kabys, som befandt sig i den ene Ende af Baaden. Begge Veninderne var meget glade over ikke at have flere med i det snevre lille Rum. I Midten var Ildstedet, paa hver Side Sovesteder for Fiskerne, alt yderst renligt.

»Vi vil være ganske ene om det,« havde de to Unge forsikret, og særlig Herrerne udtalte deres Ros over denne Huslighed om Bord. Det var dog ikke saa let, som de unge Piger havde tænkt sig det. Der laa pænt smaathugget Pindebrænde lige til at gjøre Ild paa med, og dog vilde det ikke fænge. Den ene Tændstik efter den anden blev strøget og holdt hen til de stædige Pinde, af og til flakkede en lille, bedragerisk Flamme op i et Øjeblik for strax at slukkes, netop som den havde kaldt Haabet til Live. Snart laa en Del afbrændte Tændstikker og antændte Smaapinde, strøet omkring paa Gulv og Skorsten imellem smaa Vandpytter, fremkaldte ved at hælde Vandet uforsigtigt i Kjedlen. Rummets daddelløse Renlighed var forsvundet, og Paulas og Annas Hænder saa ud, som om de havde været i Smedelære, men de to Pigebørn agtede hverken paa det eller paa de smaa Brandsaar, de allerede bar Mærker af.

»Det er virkelig meget vanskeligt,« sukkede Anna omsider, »jeg tror ikke, vi faar den Ild til at brænde.«

Paula saa baade vred og nedslaaet ud. »Men det skal i Brand,« erklærede hun afgjort, »selv om

vi skal være en hel Time om det, ellers er det rent forkert, de vil Alle forhaane os paa det ubarmhertigste.«

»Er Kaffen snart færdig?« raabte Generalkonsulen nu ned til dem, »vi dør af Tørst.«

»Ja, nu vil det ikke vare saa meget længe,« trøstede Paula dristigt og greb halv fortvivlet paany Tændstikæsken.

»Vil De ikke hellere bruge Kaffemaskinen,« spurgte Frederik nu oppe fra, skjøndt det Forslag en Gang tidligere var faldet igjennem.

»Paa ingen Maade,« lød det op fra Kabyssen, skjøndt i en lidt ynkelig Tone; al den skjønnede, huslige Poesi, de havde tænkt sig ved Kaffekogningen i Kahytten, var de længst ude over. Men opgive det, erklære sig for óvervundne af Vanskelighederne vilde de ikke.

»Der ligger en Papirbunke,« sagde Anna nu, »lad os stryge en Del Tændstikker paa en Gang og dermed antænde Papiret og putte det ind mellem Pindene; hvis det saa ikke brænder, véd jeg ikke Raad.«

»Kom her med det,« raabte Paula, og idet hun strøg en Haandfuld Tændstikker, holdt hun dem hen til en hel Bunke Papir, men nu lød et Forfærdelsensraab fra de unge Piger. De brændende Papirflager fløj, grebne af en lille Trækvind, omkring i det snevre Rum, Paula følte en sviende Smerte i Panden, og Anna maatte afværge den Ild, der begyndte at fænge i hendes Kjole.

Hjælpen var ganske vist nær, men da Alie styrtede hen til den lille Trappe, der førte ned i Kahytten, blev Adgangen spærret, da kun En ad Gangen kunde passere den. I næste Øjeblik havde en af Sømændeue kraftigt banet sig Vej ved hensynsløst at skyde Alle til Side og tiltvunget sig Ad-

gangen, og i et Nu var Flammerne slukkede, Faren var forbi, men de forkullede Papirrester flød omkring og saa hæslige ud.

»Det har slet intet at betyde, kjære Fader, vi blev kun forskrækkede,« forsikrede Paula og modsatte sig af alle Kræfter det faderlige Magtsprog, som kaldte hende op af Kahytten.

»Ilden jog blot saa pludselig til Vejrs,« erklærede Anna, »nu er Alt i Orden, og Kaffen skal snart være færdig.«

Kun med Møje beroligedes den øvre Region, og ikke mindre Ulejlighed kostede det at formilde Fiskeren, som brummede over den ødelagte Properhed dernede. Veninderne stillede ham imidlertid tilfreds med venlige Ord, saa han endog, efter atter at have bragt Orden til Veje, fik Ilden til at blusse lystig, før han gik.

»Aa, nu er alting godt,« sagde Anna fornøjet.

Paula havde imidlertid opdaget en Kaffemølle og en Pose med umalet Kaffe; de unge Piger syntes nu, det var interesssantere selv at male Bønnerne end bruge de malede, de selv havde medbragt.

Anna satte sig strax til Rette: »Nu maler jeg Bønnerne,« sagde hun, »medens du passer, naar Vandet koger, og laver Kanden og Tragten i Stand.«

Paula kaldte nu paa Frederik og bad ham ordne Bordet med Kopper, Kager osv.

»Vi glæder os overordentlig,« raabte de unge Herrer ned til dem. »Kaffen vil sikkert smage os som en Gudedrik, vi aldrig har smagt Magen til.«

Nu begyndte Vandet at syde og bruse.

»Det koger,« sagde Paula; »nu sætter jeg Mælken paa Ilden, thi er den ikke kogende hed, smager selv den bedste Kaffe ikke. Men nu gjælder det at passe paa, Mælken koger frygtelig let over,« fortsatte hun sagkyndig. »Du har vel Bønner nok?«

»Den halve Daase er fuld,« sagde Anna, idet hun satte Kaffemøllen fra sig.

»Vil du passe Mælken?« sagde Paula, idet hun løftede Kedlen af den Krog, paa hvilken den hængte over Ilden, for at skjænke Vandet i den underlige Kaffekande, som Anna rakte hende, der havde en fin Sigte som et Laag over Tragten.

»Skjænk endelig Vandet ganske langsomt paa,« sagde Anna, »for at al Kraften kan komme af Bønnerne.«

»Det løber temmelig hurtigt igjennem,« svarede Paula, »men det maa saa være.«

Anna saa lidt mistænkelig over paa hende, men i samme Øjeblik begyndte Mælken at hæve sig og brusede ned i Ilden. Anna løftede med stor Aandsnærværelse Kasserollen af Ilden og reddede det meste, men den forfærdelige Lugt, der ikke kunde undgaas, steg til Vejrs.

»Vi har kun spildt en Draabe Mælk,« raabte de forklarende op, men de forskellige »Ah, saaledes!« — »Det mærker man!« — »Forhaabentlig er ikke Alt gaaet tabt!« klang spottende ned til dem og ærgrede ikke de unge Piger saa lidt.

»Lad dem nu bare først smage vor Kaffe, saa vil de nok dømme mere retfærdigt om os,« sagde Paula, idet hun med stor Værdighed bar Kaffe-kanden op ad Trappen; Anna fulgte hende med Mælken.

Ved den første Tilsynkomst raabtes et livligt »Velkommen«, men næsten i samme Øjeblik brød Alle ud i en voldsom Latter.

»De kommer nok lige fra Vulkans Smedie,« sagde Verner Hagen.

»Men hvordan er det dog gaaet til?« spurgte Frøknerne Helmers forfærdede.

»Quite shocking,« raabte Miss Allan.

»Børn, hvordan ser I dog ud,« lød det fra Generalkonsulen.

»Jeg synes, det lille Overskjæg klæder Frøken Anna nydeligt, forsikrede Kandidat Aaby høflig.

»Men Paula lugter som en stegt Kramsfugl,« sagde hendes Fader, »og se, du har jo ogsaa svedet Haaret af dig i Panden.«

»Og Anna have plettet Kjolen paa den ene Side,« udbrød Miss Allan klagende.

»Tillader Damerne, at jeg hjælper dem til selv at fælde en Dom,« sagde Doktor Euler og trak et Lommespejl frem.

Og de saa i Sandhed fæle ud. Ansigterne fulde af smaa Sodpletter, Haaret i Uorden, Kjolerne plettede. Det var fortrædeligt. Fru Hagen, som hidtil havde tiet, trøstede smilende de unge Piger og tilbød sin Hjælp, og medens den elskværdige gamle Dame nu skjulte dem for Selskabets Blik, gjorde de hurtig nogle Forbedringer ved Toilettet, hvorpaa Alle tog Plads om Bordet, som Frederik saa nydeligt havde ordnet. Baaden gled saa rolig henover den spejlglatte Sø, og ingen forstyrrende Gyngen mærkedes; nu kunde det endelig »gaa løs,« som Herrerne sagde.

Paula var Værtinde og vilde selv skjænke Kaffen op i Kopperne og Anna stod ved Siden af hende, parat til at række dem om. Men hvad var dog dette? Hvilken drilsk Nisse havde her været paa Spil? Begge Veninderne blev røde og blege, og der hørtes et langt forundret Aah, førend hele Selskabet brast i en ustandselig Latter.

Paula stod stum med en Kop klart, dampende Vand i Haanden og stirrede ned i det farveløse Fluidum. Anna havde forskrækket løftet Laaget paa Kanden og havde der samme trøstesløse Syn. Forstanden stod i Øjeblikket stille.

»Det er vist meget god Kaffe,« sagde Kandidaten endelig, »kun synes den ikke at være lavet paa Bønner.«

»Det er en sund Drik mine Damer og Herrer,« raabte Doktoren, »den foraarsager ikke Ophidselse i Blodet.«

»Hvordan er det dog gaaet til?« spurgte den ene Frøken Helmers spottende.

»Du har vist ikke kommet Bønner i Tragten,« vendte Paula sig til Anna, det begyndte at gaa op for hende.

»Nej, naturligvis,« lød Svaret, »jeg passede jo paa Mælken; det var jo dig, der skulde komme dem paa.«

»Og jeg var saa vis paa, at du havde gjort det,« sagde Paula halvt grædende, »det er ikke min Skyld.«

»Ja heller ikke min,« sagde den ellers saa blide Anna vredt.

»Mine Damer, kæmp ikke om Palmen,« begyndte Verner Hagen forsonende, »Ulykken er nu engang sket. Rimeligvis er vi Alle Skyld i den, vi forstyrrede Dem med vore utaalmodige Forespørgsler og drog deres Tanker bort fra Arbejdet. Jeg er beredt til at bære min Del af Skylden og paatager mig gjerne Fleres, hvis den skulde blive for tung for nogen af de Tilstedeværende.«

»Og jeg foreslaar at vi tænker paa en ny Kaffe,« sagde Generalkonsulen, og denne Gang lægger den i erfarne Hænder.« Under almindelig Tilslutning kom Frederik nu fornøjet frem med sin Sølvmaskine, og snart var en Kaffe færdig, der var hævet over al Kritik, selv de to Pigebørn maatte anerkjende den.

Paula og hendes Veninde var forøvrigt meget nedslaaede; Anna kunde neppe holde Taarerne til-

bage, medens Paula med stolt Trods bekæmpede sin Graad. Men de unge Mennesker var saa lystige, Fru Hagen og Generalkonsulen trøstede saa mildt og kjærligt, Kaffe-bordet paa Fiskerbaaden i det aabne Hav saa usædvanligt og gemytligt, at Veninderne efterhaanden glemte deres Nederlag og blev lige saa muntre som de Øvrige. Da Frederik og Baadfolkene ogsaa havde endt deres Kaffe-maaltid, begyndte man at tænke paa, hvor langt man var naaet frem.

»Jeg synes, vi bliver paa samme Plet,« mente Generalkonsulen. »Halligerne synes endnu at være langt borte.«

»Det er de ogsaa Herre,« svarede Peter, der sad ved Roret, »det gaar kun langsomt, naar man ror.«

»Kan vi da slet ikke komme til at sejle?« spurgte Frøken Helmers.

»Med den Luft?« lød det næsten foragteligt fra Peter.

»Hvor lang Tid mener De, det vil vare, førend vi naaer dertil?« spurgte Fru Hagen.

»Aa, vi vil vel endnu bruge to smaa Timer,« var det lidet trøstelige Svar.

»Men saa bliver det jo dyb Nat, førend vi igjen kommer hjem,« udbrød Doktor Euler.

Styrmanden trak paa Skuldrene. »Tilbage faar vi vist Vind nok,« og han pegede paa nogle lette smaa hvide Skyer vesterpaa.

»Ja, med vestlig Vind vil vi komme rask afsted hjemefter,« sagde Verner med Sagkundskab.

Man maatte altsaa finde sig i det Uundgaelige, og det gik ogsaa ret godt. Der blev sunget, spillet Selskabsspil og Tiden gled. Nu hævede Halligerne sig tydelig opover Vandspejlet; grønne Flader hvorpaa der græssede Faar og Geder, Huse som var

byggede paa høje Værfter, for ikke at blive udsatte for Søernes Slag naar Havet piskedes af Stormen.

»Vil Herrerne, som vi antager, lande paa en af de mindre Øer, som ligger nærmest,« sagde Fiskerne, »til de større vil det endnu tage en Stund.«

Alle fandt dette rigtigst, og Selskabet steg iland paa en Hallingø af mindre Omfang. Den var omtrent bebygget med otte Huse, hver paa sit Værft. Nogle Faar og en Ko græssede paa en Eng, der kun bød tarveligt Foder. Hist og her var det lykkedes Beboernes Flid at opdyrke et Stykke Jord til at bære Kartofler og lidt Grøntsager, ja der var endogsaa smaabitte Haver, hvor brogede Sommerblomster førte en tarvelig Tilværelse. Koner og Piger med brune, vejrbidte Ansigter, der stak stærkt af mod det lyse Haar, arbejdede ivrigt ved disse Plantninger; endel Børn tumlede sig imellem dem og stirrede forundret paa de Fremmede. Mænd saa man ingen af, de var Alle tilsøs over alle Verdenshave og kom kun i korte Besøg til den hjemlige Ø, som de trofast hang ved.

»Hvor her er stygt og øde,« mente Damerne.

»Og dog elsker Hallingboeren sin Ø over Alt,« sagde Generalkonsulen, »medens hans Liv er en stadig Kamp med Storm og Hav, paa hvilket han vover Liv og Ejendom, og ofte finder sin Grav i Bølgerne.«

De gik op paa et af Værfterne og stod nu foran et lille Hus, hvis dybtnefaldende Tag og smaa Vinduer fik det til at se ud, som om det forsøgte at krybe ned i Jorden. Nogle Solsikker smykkede Haven med sit straalende Gule, og Vinduer og Døre var malede med afstikkende Farver. Halvdelen af Huset indeholdt Kvægstalden, thi Husdyrene maa være lige i Nærheden, for ved hurtig

indtrædende Stormflod at kunne reddes op paa Husets Tag. Dette giver desværre endda ikke betryggende Sikkerhed, da Murene og Bjælkerne kan give efter for den fremvæltende Sø, hvorved Huset saa styrter sammen og tilintetgør alt Levende.

I den store Dagligstue herskede den yderste Renlighed; langs med Væggen løb Træbænke og paa den hang broget malede Søstykker; imellem Loftsbjælkerne hang smaa Skibsmodeller. En Del af Gulvet var belagt med farvede Fliser, og Sengene stod i Vægfordybninger, som de undertiden findes i Skibenes Kahytter. - Husets Værtinde modtog dem ikke videre hjerteligt; den bestandige Ensomhed havde gjort hende utilgængelig for Omgang med andre Mennesker, og hun, saavel som alle øvrige Halligboere, betragtede disse Besøg af fremmede Badegjæster som en stor Kjedsommelighed. Hun svarede derfor meget ordknap paa deres nysgjerrige Spørgsmaal. Alt, hvad hun havde at byde dem, bestod i et Glas Mælk og stærkt Brændevin, som ikke mangler i noget Hus. Øen indbød ikke til et længere Ophold, og Opbruddet skete derfor snart.

Damerne havde egentlig tænkt sig det herligt at spise til Aften paa Halligerne; men skuffede, som de nu var, mente de, at Frederik vilde kunne indrette det langt hyggeligere ombord. Desuden spaaede den tykke, mørke Skybanke, som viste sig paa den vestlige Horizont, intet Godt.

»Den naar vel ikke os, Steffens?» spurgte Generalkonsulen bekymret.

»Det kan være, vi naar hjem forinden,« svarede den Adspurgte ligeglad, »men jeg tror det neppe. Det kan snart gaa løs.»

»O, hvor himmelsk,« jublede Paula, »jeg kan ikke forestille mig noget Skjønnere, end saadan en

lille Storm under Baadsejlads. Saa har man da Noget at berette, naar man kommer hjem.«

»Den Fornøjelse giver jeg gjerne Afkald paa,« sagde Fru Hagen ængstelig, og heri gav de Fleste af Selskabet hende Ret.

Skibsfolkene og de Ældre i Selskabet skyndede nu ivrigt paa; man vendte tilbage til Baaden og Folkene begyndte nu atter at ro. Endnu herskede Vindstille, og Luftens tunge Hede var ikke aftaget.

»Fik vi dog en Smule Vind,« sukkede Herrerne, »denne Roning er i Længden triviell.«

»Vi faar nok snart mere, end vi bryder os om,« brummede Manden ved Roret.

»Kan vi da slet ikke sætte Sejl?« lød det kort efter igjen. »Nu lufter det dog lidt.«

Skibsfolkene vægrede sig ved at sætte Sejl, idet de prøvende betragtede Luften og Skyerne.

»Det kommer saa hurtig op,« brummede de, »og Baaden krænger da svært, naar Sejlene ikke er rebede.«

Omendskjønt Ingen rigtig troede herpaa, maatte man dog nøjes med den Besked, da Søfolkene viste sig utilgængelige.

»Vi er nu engang i disse brave Menneskers Vold,« mente Generalkonsulen resigneret, »og det er derfor bedst, vi overlader Alt til dem. Frederik sørger saa nok for vor Forplejning.«

Denne var allerede ifærd med at dække et sirligt Aftensbord med gode Ting i Overflødighed, og Selskabet var meget oplagt til at gjøre hans Opdækning al Ære. Med stor Glæde modtoges Forslaget om at brygge en Bolle af hans berømte Punsch og det fornøjelige Maaltid begyndte. De unge Piger var nydelige Værtinder, som særlig sørgede for de ældre Damer og Generalkonsulen,

der glade tog imod deres venlige Tjenstfærdighed, og de unge Herrer holdt Taler til deres Ære.

Da Turen kom til Doktor Euler, og han netop rejste sig og slog paa sit Glas for tilsyneladende at begynde med stor Højtidelighed, foer et heftigt Vindstød pibende og susende henover Havfladen, et andet og et tredje fulgte i samme Minut, Baaden kom i stærk gyngende Bevægelse, Dugen blæste højt op, og Alt, hvad der stod paa den vaklede og rystede stærkt; førend det var muligt at redde Noget, laa alle Fadene under Bordet og Vinen gød sig strømmevis ud over Skaarene.

Herrerne sprang forskrækkede op, og Damerne klyngede sig til dem, da det var saa vanskeligt at holde Ligevægt; men Øjeblikket efter herskede den samme Ubevægelighed i Luften, Baaden gled roligere frem, og Alle begyndte at komme til sig selv.

»Faar vi slemt Vejr?« lød det ængstelige Spørgsmaal til Søfolkene, som raabte nogle uforstaaelige Ordre til hverandre.

»Svært nok, Herre, og det er her strax,« lød det lidet trøstende Svar.

Frederik knælede klagende over det ødelagte Aftensmaaltid og forsøgte forgjæves at redde noget deraf; men Ingen agtede paa hans Sorg. Thi Vejret kom atter brusende; Søens stille Flade rejste sig vredt, Skummet sprøjtede ind over Baaden, som stønnede og rystede, som anede den Ondt. Endnu var Vinden trykkende lummer, men næsten øjeblikkelig fulgte en forunderlig Afkjøling; den mørke Skyrand trak op med frygtelig Fart og bedækkede snart den halve Himmel. Nu fulgte nye, endnu voldsommere Vindstød, skærende kolde, som krydsede fra alle Vindhjørner. De første Lyn skar gjennem den sorte Skymasse, og bragende rullede Tordenen henover den.

Alt, hvad der fandtes af Tæpper og Tørklæder kom frem, men beskyttede kun meget lidt mod et saadant Uvejr. I Kahytten var der kun Plads for nogle Faa, Døren maatte desuden lukkes for at hindre Regnens Indtrængen, men i det kvalme Rum var det umuligt at opholde sig længe; der var ikke andet for, end at trodse Uvejret under aaben Himmel.

»Vil det vare længe, førend vi er hjemme? spurgte Fru Hagen en af Søfolkene.

»Det er umuligt at sige,« lød Svaret, »mindst et Par Timer.«

Det var en daarlig Trøst. Med hvert Minut forværredes Uvejret. Mørk Nat sænkede sig om dem, Lynene glintede uophørlig og oplyste med deres blødende Skær de af Stormen pidskede, skumkronede, over hinanden styrtende Søer, som nu bedækkede Havfladen. Baaden blev krænget og kastet som en Bold af Vind og Søer. Nu styrtede Regnen ogsaa ned og gjennemblødte snart Alt, hvad Baadens Indvaanere havde svøbt sig i. Samtidig slog den første Sø ind over Baaden og oversvømmede Alt, hvad der befandt sig i den.

Ingen menneskelig Stemme formaaede at gennemtrænge Elementernes bedøvende Larm, det var umuligt at gjøre sig forstaaelig for hverandre. Generalkonsulen holdt Paula presset til sig, Verner Hagen var ilet til sin Moder, til hvem han ogsaa førte Anna. Kandidaten søgte forgjæves at berolige sine Kusiner, som græd højt. Anna lukkede Øjnene og sad saa stille og rolig, at Verner ængstelig bøjede sig nedover hende i den Tanke, at hun var afmægtig; men idet han udtalte hendes Navn, saa hun op paa ham med store, alvorlige Øjne, og saaledes blev hun siddende, uden noget ydre Tegn paa sin rystede Sjælstilstand.

»Fader, kjære Fader, vi forgaar!« skreg Paula i navnløs Angst; »o, sig til Folkene, at de maa ro hurtigere, jeg kan ikke udholde denne Dødsangst.«

Generalkonsulen trykkede hende fastere til sig for at berolige hende; hvilken Trøst kunde han give hende? Ved Siden af ham bad Miss Allan højt. »Vorherre kan hjælpe os,« raabte hun til Paula, men denne ændsede det ikke.

Uvejret rasede stærkere og stærkere, højere og højere steg Bølgerne, Baaden krængede voldsomt i de rasende Vande. Den største Fare, som Søfolkene ængsteligt kæmpede imod, anede de Rejsende ikke, det var Frygten for de Revler og Sandbanker, som Baaden vilde blive sønderslaaet imod, hvis Havet slyngede den ind paa dem. Og endelig kom endnu en Fjende til, som selv den Modigste ikke mægtede at bekæmpe, som løste alle Skranker og hvorimod ingen Selvbeherskelse nyttede det mindste. Det var, som om selve Havet hævede og sænkede sig i deres eget Indre, de saa intet, de hørte intet, Enhver følte kun sin egen Elendighed. Som viljeløse Offre kastedes de til Jorden af den ubetvingelige Søsyge.

Som afmægtige Væsner laa de knækkede rundt omkring; de salte Bølger slog hen over dem, Regnen styrtede ned over dem; de agtede ikke derpaa, Elendigheden var for overvældende. De var endog fuldstændig ligegyldige for, om de gik tilbunds, eller de kom iland. Selv i de korte Pauser, deres Lidelse undte dem, følte de neppe Lindring.

Endelig var Uvejrets Magt brudt. Hurtigt som det var kommet, hørte det op. En mild, sagte Regn afløste de nedstyrtende Strømme, Stormen lagde sig og Søen glattedes efterhaanden, Søfolkene kunde nu sætte Sejl til og benytte den gunstige, landgaaende Vind.

Ingen i Baaden glædede sig imidlertid. Nedbrudte lændede de ulykkelige Kæmpende sig mod det første det bedste Støttepunkt, endnu ganske ødelagte. Haab og Glæde kunde endnu ikke drage ind i deres Hjerter, da den skrækkelige Havgud endnu stadig fordrede sin Tribut, og kun med Klagen og Stønnen kunde de svare paa Sømændenes opmuntrende Ord.

Med hvert Minut nærmede de sig mere og mere Wyk; den reddende Strandbred kom tilsyne, og snart lagde Baaden til ved Landingsstedet. Blege og vaklende steg de Alle ud af Fartøjet. Tause trykkede de hverandre i Haanden og listede afsted til deres Boliger. Først da Sønnen tog dem i sine Arme i de bløde Senge, følte de for Alvor Lindring.

»Skjönt var det ikke, men meget sundt,« sagde den unge Læge leende, da de den næste Eftermiddag noget blege og matte traf sammen. Og nu kom Paula i Hu, hvorofte hun havde haanet og spottet de ulykkelige, søsyge Tilrejsende.

»Jeg er dog glad over, at vi var paa Halligerne,« sagde Anna, »alle Ubehagelighederne vil snart være glemte.«

»Ikke det just,« svarede Fru Hagen, »det vil snarere blive et fornøjeligt Minde. Alle overstandne Farer og Møjsommeligheder, hører til de interessanteste Rejsminder.«

»Da ønsker jeg sandelig ikke at gjøre den Tur om igjen,« forsikrede Generalkonsulen. »Og jeg haaber, De vil bestille godt Vejr, naar vi iovermorgen rejser herfra.«

Vennerne beklagede meget, at Afrejsens Tidspunkt nu var fastsat, men Generalkonsulen kunde ikke overtales til at udsætte det; vigtige Forretninger kaldte ham hjem, sagde han.

»Ferien er ogsaa forbi om faa Dage,« tilføjede Anna.

Paulas Læber krusede sig. Hun havde ikke havt noget imod, at den ubundne Frihed, som nu skulde afløses af det regelbundne Skoleliv, kunde være bleven forlænget endnu nogle Uger.

Den næste Dag blev bestemt til Indkjøb af Gaver. Annas magre Pung tillod hende kun smaa Udgifter, dog fandt hun nydelige Ting til Forældrene. De to sjældne og meget smukke Konkylier, som Generalkonsulen havde foræret hende, bestemte hun at give sine Brødre. Paula var ikke bundet inden snevre Grænser; hun kunde efter Hjertenslyst købe ind, baade til sig selv og Andre, og det morede hende at sammenhobe en stor Mængde Gaver. Alle Bekjendte hjemme skulde have Noget, men især skulde Veninderne betænkes.

»Elise maa absolut have noget Nyttigt,« sagde hun eftertænksomt, »hun er saa praktisk.« Efter en Del Søgen bestemte hun sig endelig for en smuk Muffe og Krave af Søløveskind.

Gaven til Marie kostede hende Hovedbrud. Alt, hvad de Handlende fremviste, Alt, hvad Vennerne raadede hende, Intet fandt Naade for hendes Øjne.

»Nu har jeg endelig funden, hvad jeg søgte,« udraabte hun endelig triumferende og udpegede en Vase, hvis Glas gik ned i en Fod, der mellem Koraller og Konkylier dannede en Grotte, hvorfra en kunstfærdigt udskaaren, græsselig arrig Drage slak Hovedet ud.

»Det grulige Kræ vil De da ikke give Deres bedste Veninde?« spurgte de unge Herrer forundrede.

»For det første er Marie ikke min bedste Veninde,« erklærede Paula, »og for det andet passer

Dragen saa ypperlig til hende, jeg har dog længe tiltænkt hende et lille Hip.«

Hun lod sig ikke røkke i dette Valg, hvor meget Miss Allan og Anna end ivrede imod det. Generalkonsulen, hvis Afgjørelse tilsidst blev anraabt, sagde leende: »Paula er ikke god at bides med, men hun véd, hvad hun gjør; fra min Side er der ikke nogen Hindring, tager Marie hende det ilde op, bliver det jo hendes egen Sag.«

Omsider oprandt Rejsedagen. Allerede om Morgen ventede Dampskibet de Bortdragende, som det klare Vejr og den stille Sø lovede en prægtig Overfart.

Paula og Anna kunde neppe bære alle de smukke Buketter, som Vennerne bragte dem. Fru Hagen talte moderlig ømt med de to unge Piger ved Afskeden og fik dem til at love sig, at de ofte vilde skrive til hende.

»Naar jeg sidder paa vor stille Gaard saa ene i de lange Vinteraftner, vil det være mig en kjær Adspredelse at faa Brev fra mine kjære, unge Veninder,« sagde hun. »Og naar Verner i Juleferien vender hjem fra Landbohøjskolen, vil vi i Forening opfriske Erindringerne om vort Samvær her paa Wyk.

Hun omarmede og kyssede dem Begge, men Paula paastod dog altid senere, at Anna stod den gamle Dames Hjerte nærmest.

Nu lød Signalpiben tredje Gang, Maskinen satte sig stønnende og stampende i Bevægelse, Hatte og Tørklæder svingedes og viftedes ivrigt, og under venlige Tilraab mellem Skibets Passagerer og Mængden iland, gled Damperen ud i Havet, og den stadig forlængede Afstand hindrede omsider ethvert Forsøg paa at udvexle Ord.

»Det har dog været en dejlig Tur,« sagde

Paula til Anna, da de sad sammen paa Dækket, medens Skibet roligt gled hen over det stille Hav, »jeg vilde blot ønske, den havde varet længe endnu.«

»Jeg glæder mig saa meget til at komme hjem, og efter al den megen Fornøjelse længes jeg næsten efter Arbejdet,« svarede Anna.

»Det er en Smagssag,« mente Paula, »jeg kunde godt udholde at undvære det.«

Hjemkomsten.

Snart vilde Hjemmet naas! Derom drejede de unge Pigers Tanke og Tale sig; Gjennemreisen af de Egne, de saa nylig havde gennemfaret, vakte ikke deres Interesse, de var nu kun utaalmodige efter, at Rejsen skulde faa Ende.

De saa saa solbrændte, saa friske og straalende ud, at Ingen kunde tvivle om Søbadets heldbringende Virkning paa dem. Generalkonsulen derimod lænede sig mat og bleg mod Ryglænet, hans Øje var ikke blevet livligere, hans Holdning og Farve ikke bedre; der laa noget slapt og modløst over hele hans Holdning, som ikke ængstede den uerfarne Paula eller Anna, men som fyldte de mere forstandige, ældre lagttagere med Bekymring.

Nu nærmede Toget sig til Hovedstaden, man passerede Frederiksberg Station, de bekjendte Veje og Steder fløj Toget forbi, nu hvinede Lokomotivets Pibe, og Vognene rullede ind paa Ankomstationen.

Anna stod ved det aabne Vindue. »Der er de, der er de!« raabte hun jublende. Faderen, Moderen og begge Brødrene, Alle var de paa Perronen. Hvor det dog varede længe, førend Døren blev aabnet! Endelig! Da fløj Anna ud i sin Faders Arme, saa om sin Moders Hals, saa til Brødrene, henrykt smilende med Taarer i Øjnene.

»O, hvor dejligt at komme hjem igjen! Jeg har længtes saa meget efter Eder!« gjentog hun. Saa hensynsfuld Anna ellers altid plejede at være, maatte Faderen dog denne Gang kalde hende tilbage til Virkeligheden og hendes Pligter mod hendes Rejseselskab. Synet af Generalkonsulens medtagne Ydre gjorde saa stærkt Indtryk paa Oberstlieutenanten og hans Hustru, at de neppe formaaede at skjule det, da de takkede ham for hans Godhed mod Anna. Saa skiltes begge Familier for at drage hver til sit Hjem.

Veninderne aftalte hurtigt at ses næste Dag; de havde vænnet sig saa meget til hinandens Selskab, at de ikke kunde tænke sig en længere Adskillelse.

Medens den elegante Landauer førte Generalkonsulen og hans Damer til deres Hjem paa Strandvejen, vandrede Oberstlieutenantens Familie til Fods gjennem Gaderne; Anna, som gik imellem Forældrene, lo og passiarede saa livligt, at den ellers saa stille Pige ikke var til at gjenkjende. De udførligste Breve lade dog meget usagt, og Anna dansede formelig glædestraalende frem og tilbage mellem Forældrene og Brødrene for ret at udøse sit fulde Hjerte for dem alle.

»Vi deler din Glæde over, at Rejsen har været saa indholdsrig og fornøjelig for dig, min kjære Pige,« sagde Oberstlieutenanten, »men hvordan tror du, det vil smage dig igjen at være hjemme? Mon

det nu dog ikke vil falde dig svært at finde dig i vore indskrænkede, hjemlige Forhold?»

»O, kjære Fader,« sagde Anna, men disse faa Ord var tilstrækkelige. Tonefaldet og det Blik, der ledsagede dem, viste Forældrene tydeligt, hvilket Væld af Glæde over Hjemmet og Lykke over Hjemlivet i det, der laa i dem. Kjærligt smilede de til hende, og Brødrene mente: »Naa, saa dum kunde Anna vel ikke blive ude i Verden, at hun ikke skulde vide, at der er allerbedst hos os.«

Endelig var man oppe af alle Trapperne og gennem den snevre, lille Korridor, og Anna stod atter i de lave Værelser og hilste paa de kjære, kjendte Gjenstande, Moderens Sybord, Faderens Skrivebord, Bedsteforældrenes Portræter; ogsaa den lille guldgule Kanarifugl, der til Ære for hende kvadrede og fløjtede sine øredøvende Sange og den trofaste, gamle Karo, der næsten knækkede Rygraden i sine ivrige Bestræbelser for at vælte hende, jubledes hun i Møde.

»Beundrer du ikke den Blomsterpragt, hvor- med vi har smykket Værelserne til din Velkomst?« spurgte Harald, idt han pegede paa de fyldte Vaser og Opsatser.

»Jovist gjør jeg,« svarede Anna, idet hun smilede saa sig om, »men jeg kan ikke overkomme at glæde mig over alle Ting paa en Gang.«

Nu kom Jette ind i nystroget Kjole og Forklæde og nikkede med sit brede Smil til Anna; hun kunde ikke strax række hende sin store, arbejdsvante Haand, da hun havde den blankt skin- nende Kaffekande i den ene og den bekjendte gode, hjemmebagte Sandkage i den anden. Men da hun endelig rakte sin Yndling Haanden, saa hun meget tilfreds ud og sagde fornøjet: »Naa, saa har vi da vores Frøken hjemme igjen, og De ser jo baade

stærk og glad ud og er næsten bleven lige saa brun som min Kaffe.

De unge Mennesker lo ad Jettes lidt misforstaaede Kompliment, og Alle satte sig glade om Kaffebordet, hvor Anna behændigt skaffede sig Plads mellem Fader og Moder, lige over for Brødrene.

Jette gjorde sig mange Svinkeærinder ind i Værelset, mest for at se sig glad paa sin Frøken, som hendes trofaste Hjerter elskede højest af hele Familien, men ogsaa for at se efter, om hun ikke atter skulde fylde Kaffekanden, thi saadan Kaffe havde hendes Frøken neppe smagt derude blandt Tyskerne; hun tiltroede dem ikke at kunne lave saa god Kaffe, som vi herhjemme forstod, og Annas glade Forsikring, at Intet paa hele Rejsen havde været saa dejligt som at drikke denne Kaffe herhjemme, tilfredsstillede hende højlig; dog havde hun den lille Ærgrelse at se sin vellykkede Kage blive mere paaskjønnet af Ludvig og Harald end af Anna, til hvis Ære hun havde rørt den, saa det værkede helt op i Skulderen, men som af Glæde neppe kunde spise af den.

Nu kom Drageren med Tøjet, som Anna saa længselsfuldt havde ventet paa for at faa sine medbragte Herligheder udpakkede. Brødrene stormede imod ham, han maatte ikke komme indenfor Døren, men maatte gaa tilbage gennem Korridoren.

»Det har sine gode Grunde,« forsikrede Harald, der saa aldeles uforstaaelig lystig ud, »vi kan virkelig ikke have alt dit Pakkerads her, her er slet ikke Plads til dig.«

Nu traadte Ludvig højtidelig, med stram militær Holdning, hen foran Anna og bød hende sin Arm.

»Maa jeg have den Fornøjelse at ledsage

Frøkenen?» sagde han med en lille Trækning om Mundvigen, som fik de tre—fire lyse Haar paa hans Overlæbe, som han med Stolthed kaldte sin Knebelsbart, til at vibrere.

Men Harald lod sig ikke overbyde i Leve-maade af sin militære Broder. Flux stod han paa den anden Side af Søsteren, og med sit eleganteste Buk sagde han hurtigt:

»Jeg udbeder mig den samme Fornøjelse af den meget ærede Frøken.«

Og nu blev hun ført i Triumf bort af dem Begge. Hun maatte igjennem Korridoren, og til sin store Forundring forbi Kjøkkendøren, og saa nu pludselig for Enden af Gangen, hvor der før havde været en Mur, en nymalet Dør. Harald aabnede den rask og traadte først ind, medens Ludvig lempeligt skubbede den aldeles overvældede Anna indenfor den og derpaa lukkede den efter sig selv.

Harald stod midt paa Gulvet i det lille Værelse lige over for Anna, og saaledes stod de et Øjeblik alle Tre ganske stumme, indtil Harald omsider begyndte at deklamere:

»Anna, vor lille Søster,
nu Rejsen din er endt,
og fra de fjerne Kyster
tilbage er du vendt.
Forsvundet er nu Smerten
og Savnet af vort Sind,
nu tændtes atter Kjærten,
som lyser Glæden ind.

Dig fulgte hver en Tanke,
tilbage blev vort Savn,

men Savnet blev den Planke,
 som gav os Trøst i Favn.
 Det bragte os i Minde
 det Savn, du bar i Hu:
 En fredet Plet at finde,
 hvor Hersker kun var du.

Da stilled vi vor Længsel
 ved Arbejdets Lyst
 og sprængte Murens Stængsel
 med frejdigt Haab i Bryst.
 Saa byggede vi Reden,
 og er den end ej fin,
 den bjærger dig dog Freden,
 thi den er ganske din.

Ja, saa være du velkommen i din egen Stue,
 Søsterlil,« sluttede han.

Med Glædestaarer i de straalende Øjne fløj
 Anna ham om Halsen, saa tog hun Ludvig i Favn
 og stod nu og saa sig om. Da hun endelig blev
 nogenlunde Herre over sin Stemme, sagde hun:
 »Skal dette virkelig være mit Værelse?«

»Din Opfattelsesevne lader ikke til at være
 bleven styrket ved Søbadet,« mente Harald, der
 forsøgte at faa Bugt med en generende Rørelse ved
 en flot Spøg.

»Kast du den uforskammede Grobian paa
 Døren,« udbrød Ludvig i samme Hensigt, »her er
 du i din Ret dertil.«

»O, men hvor er her henrivende, og saa hygge-
 ligt,« udbrød Anna.

»Naa, det glæder os naturligvis,« sagde Harald,
 »thi med Undtagelse af dine gamle Bekjendte, Sy-
 bordet, Sengen, Kommoden, Servanten og Stolene,

har vi selv forfærdiget Resten, og det var ikke Smaating.«

»O, hvor er det muligt! Det begriber jeg virkelig ikke,« udbrød Anna.

»Nu skal jeg hjælpe dig,« sagde Ludvig godmodigt. »Tillad saa, at jeg forestiller dig for nogle flere gamle Bekjendte. Se her, denne polstrede Tingest, som din Uerfarenhed rimeligvis antager for en Sofa, bestaar af den gamle Vinkasse fra Kjældereren, Moders brune Morgenkjole, noget Sække-lærred og Masser af Tang og vegetabile Krølhaar, Alt forenet til dette skønne Hele ved vor Kunst.«

»Og her ser du en Bogreol, som du ligeledes tidligere er stødt paa som Kasse paa Pulterkammeret,« erklærede Harald ivrig. »Af Kasser kan der overhovedet forarbejdes alt muligt, kun desværre ikke Penge, ellers danner de Grundlaget for Alt, hvad der eksisterer. Se, her møder der dig atter en som Toiletbord,« og han pegede med Stolthed paa et med samme Slags lyst blomstrede Sirts som Vinduesgardinerne nydelig drapperet Toiletbord.

»Ja, Harald har Ret,« bekræftede Ludvig med stor Selvtilfredshed; »men til Stofferne hører Aand, Talent, Geni! Lige saa lidt som der af en Pensel og nogle Oliefarver alene bliver et Maleri, saaledes ogsaa her. Et Menneske kan eje en hel Kistefabrik uden at ane, at han kan faa noget videre ud af alle sine Kister og Kasser; men vi To, vi forstaar det!« Og i glad Stolthed slog han Broderen paa Skulderen.

»Du behøvede ikke at hugge saa vældigt til,« sagde Harald og ømmede sig. »For Resten er Ludvig en udmærket Hjælp,« vedblev han til Anna, »han har de brillanteste Ideer. Saasnart han faar fat paa et Brædt og en Stump Tøj, ved han strax,

hvad det kan bruges til. Hvad synes du om Tapeterne? Dem har vi selv udsøgt. Hvad Tapetsererne for Resten maa være for dygtige Folk, thi det er et voldsomt svært Arbejde at sætte Tapeter paa, især i Hjørnerne, men det lykkedes os dog omsider. Vi vilde ogsaa gjerne have dekoreret Loftet lidt, men vi kunde ikke rigtig blive enige, og Fader raadede os saa til at gjøre det helt hvidt.«

»I kjære, gode Brødre, hvor har I dog gjort meget for mig,« sagde Anna rørt, »I har jo ofret mig hele Eders Ferie.«

»Det er egentlig kun Harald, der fortjener Tak,« sagde Ludvig, »for mig var det jo kun en Fornøjelse; men han skal plage sig Aaret rundt med at læse Lektier med Værtens ikke synderlig begavede Søn for dette Værelse, se det vil sige Noget.«

»Jeg kan aldrig være dig taknemlig nok, ogsaa for dit Digt; du ved, hvor megen Pris jeg sætter paa dine Vers,« og Anna lagde atter Armen om hans Hals, som han gjorde saa lang som en Giraffes for at undgaa hendes Kjærtegn, men saa bøjede han sig pludselig ned til hende, kyssede hende hjerteligt og sagde: »Jeg vilde gjerne gjøre tusinde Gange mere for saadan en Pige, som du er; men gjør mig nu den Tjeneste at tie om alt dette, og lad os komme ud af Taknemlighedskapitlet.«

Anna var tidlig paa Færde næste Dag for for snarest muligt at ile til Paula og meddele hende sin glade Overraskelse. Her mødte hun den hjerteligste Deltagelse.

»Nu lader jeg spænde for,« udbrød Paula, efter at de havde spist Frokost sammen, »og saa kører

vi først til dit Hjem, thi jeg maa strax se dit yndige lille Værelse.«

Intet kunde være Anna mere kjærkomment, og kort efter kjørte de ind ad Byen til med Gaverne til de andre Veninder, som de bag efter vilde besøge.

For Anna var det fornyet Henrykkelse at vise Paula sit lille Værelse, thi af et oprigtigt Hjerte beundrede denne hele det originale, smagfulde Arrangement. Ikke et Øjeblik faldt det Paula ind at anstille Sammenligninger med den Rigdom og Elegance, der omgav hende selv. Hun glædede sig oprigtigt, og hendes rosende Udtalelser udsprang af hendes inderste Overbevisning.

Anna maatte hente sine Brødre, disse Paulas Legekammerater fra Børneaarene, som i de sidste to—tre Aar, efter at Generalkonsulen var flyttet ud paa Strandvejen, var blevne hende mere fremmede, men som hun dog altid tænkte paa med Venlighed, ligesom hun ogsaa havde en høj Stjerne hos dem. De kom, og deres Forfængelighed følte sig overordentlig smigret ved at høre den Anerkjendelse, der blev deres skabende Talent til Del.

Da alt dette endelig var overstaaet, gik begge de unge Piger først til Elise, hvem de hjerteligt hilste paa. Hun blev ogsaa glad over Gjensynet, men følte sig dog lidt skuffet ved, at de kom en Dag hjem, førend hun havde ventet dem, da hun havde glædet sig til at sende en lille Kasse hjemmebagte Kager til Velkomst, men nu var det jo bag efter.

Paula protesterede ivrigt mod denne Opfattelse og erklærede, at hun meget gjerne spiste Elises Kager til enhver Tid; hun kunde godt udslette denne Dags Gjensyn saa meget af sin Erindring, at hun i Morgen kunde lade Velkomstkagerne

smage sig udmærket. Elise blev vundet for dette Syn paa Sagen, og lovede at begynde paa Kagebagningen strax efter deres Bortgang.

Med stor Glæde modtog Elise den Søløveskinds Vinterpynt, som Paula bragte hende; forresten omtalte hun sin egen Ferietid, som havde bragt hende mange Fornøjelser; Fættrene var bleven hos dem i hele Ferien og vilde komme igjen i Juletiden.

»Marie har jeg endnu ikke set,« fortsatte Elise, »hun er først kommen hjem fra sin Rejse i gaar, og kun enkeltvis har jeg truffet nogle af de Andre fra Kursus.«

Kort efter var Paula og Anna paa Vejen til Marie. Hun var saa opfyldt af sin egen Rejse, at hun neppe lod de Andre komme til Orde; bestandig kom hun tilbage til, at Bjerger var langt skjønnere end Havet, og hvor glad hun var over at have været i Bjerget.

»Det var da ogsaa heldigt for dig,« mente Anna, »for os har Livet ved Havet været overordentlig tiltalende.«

»Du kunde jo overhovedet ikke vælge,« svarede Marie; »naar man er saa heldig at blive taget med af Andre, saa tør man naturligvis ikke spørge, hvorhen Rejsen gaar.«

Anna blev rød, men hos Paula fik Ærgrelsen Overhaand. »Det var i Sandhed et stort Held for mig, at Anna tog med os, uden hende vilde jeg ikke have havt den halve Nydelse af min Rejse. Et andet Held var det, at du var nede i Alperne, thi i din Nærhed havde vi neppe følt os saa vel, som vi gjorde det.«

Anna skyndte sig at tale om andre Ting for at berolige Marie, som saa meget fornærmet ud, men det lykkedes hende ikke at faa nogen sammenhængende Underholdning i Gang. Endelig sagde

Paula: »Jeg har taget en lille Gjenstand med hjem til dig Marie, som ofte mindede mig om dig,« og hermed satte hun Dragevasen paa Bordet.

I første Øjeblik blev Marie henrykt over Gavens store Værdi, som ikke undgik hende; saa bed hun sig i Læben, hun havde forstaaet Hentydningen, men lod imidlertid klogelig, som om intet havde berørt hende ilde.

Paa Vejen til Annas Hjem, hvor Paula vilde oppebie, at Vognen atter afhentede hende, sagde Anna: »Du skulde ikke givet hende den Dragevase, hun følte sig sikkert fornærmet over den.«

»Det skulde hun ogsaa.« svarede Paula, »det misundelige Uhyre.«

Ved Hjemkomsten traf de to unge Piger Harald siddende i Annas Værelse; han støttede Albuerne paa hendes lille Sybord, og havde begravet Ansigtet i sine Hænder. Idet de traadte ind, saa han op, saa bleg og alvorlig, med et bekymret, vredt Træk om sin ellers saa smilende Mund, saa lidt lig den glade, smigrede ung Harald, de for faa Timer siden havde forladt, at Paula ganske betaget blev staaende midt i Stuen, medens Anna skyndte sig hen til ham og ængstelig spurgte ham, hvad der var i Vejen.

Ved det uventede Syn af Paula for han op af Stolen, medens en mørk Rødme steg ham til Hovedet, han rystede rask Annas Haand af sin Skulder og sagde med et forceret Smil — »Aa, det er ingen Ting, bryd dig bare ikke derom — —«

Paula traadte nu hen til ham og sagde hjerteligt: »Kjære Harald, husk dog paa at jeg er Deres Legekammerat, og lad ikke min Nærværelse bringe Dem til at sige saadant Nonsens; vist har De havt Modgang, og der gives ikke større Trøst end at dele den med en af sine Kjære. Tal De derfor

med Anna, det er dog derfor, De er kommet herind, jeg gaar nu strax, saa møder jeg Vognen. Farvel.«

Hun rakte Harald sin Haand, som han greb og trykkede saa fast, at det næsten gjorde ondt. Hun var et prægtigt Pigebarn, det havde han jo altid sagt, og i sin ungdommelige begejstrede Følelse for hende, udbrød han: »Nej gaa blot ikke, De maa gjerne høre, hvad jeg har at sige Anna, men lov mig blot ikke at omtale det for noget Menneske, jeg vilde kun blive haanet og spottet.«

»Der har du min Haand derpaa,« sagde Anna.

»Ja, og mit Ord,« tilføjede Paula.

»I kjender Begge mange af mine Digte, og har altid syntes godt om dem,« begyndte Harald medens hans Pande lagde sig i dybe Folder mellem de mørke Øjne. »Jeg har jo nu en hel Bunke af dem, og efter en Samtale en Aften med Anna, efter at Faders Stilling var bleven saa forandret, faldt det mig ind, at jeg mulig ved at udgive dem, kunde fortjene Noget selv. Jeg gjennemsaar da hele Bunken, gjorde et Udvalg af dem og sendte dem saa med et høfligt Brev til Faders gamle Ven, Forlagsboghandler Jessen. Selvfølgelig paalagde jeg ham dybeste Discretion, ogsaa lige over for mine Forældre, jeg vidste, jeg kunde stole paa den gamle Fyr. I flere Uger har jeg længselsfulnt ventet hans Svar, og — —« Harald trak dybt efter Vejret, stak Haanden i sin Brystlomme, fremtog en Konvolut, og rakte det deri indlagte Papir til de to Veninder, som i Forening læste Følgende:

Vil en praktisk Levevej du vandre,
det kan lykkes dig som Andre.

Vil du Præstens Gjerning foretrække,
dertil din Forstand vil sikkert række.

Vil til Dommersædet du studere,
det kan naas, naar flittig du vil være.

Vil som Læge du de Syge lindre,
det er godt, og ingen bør dig hindre.

Men vil Digtermusen du betvinge,
det vil sikkert kun dig Smerte bringe.

Frister Kunsten dig, sig afgjort Nej,
thi Talent hos dig end spores ej.

Dyb Stilhed. Anna og Paula skottede urolig til hinanden; hvad skulde de sige? Hvorledes trøste?

Endelig udbrød Harald: »Hvad synes I nu? Saa forhaanet, saa fornærmet, saaledes knækket ved mit første Forsøg! Det er haardt.«

»O, det er afskyligt,« sagde Anna rystet, »aldrig havde jeg troet, at Jessen kunde handle saa barbarisk; kunde være saa skaanselsløs imod dig.«

»Ja du kan ogsaa tro, jeg fortrød, at jeg havde henvendt mig til ham,« svarede Harald.

»Hvor ubegribeligt, at han kan være en saa anset Mand, og at Fader og Moder kan holde saa meget af ham,« mente den oprørte Anna.

»Aa, De kjender ham naturligvis ikke, som han er,« lød Haralds vrede Stemme.

Paula var tavs. Det var et saa sjældent Fænomen hos Prinsesse Storraade, hvis Tunge plejede at løbe saa hurtig løbsk, at de andre To forundrede saa hen paa hende.

Lidt krænket over denne Tavshed udbrød Harald: »De finder vistnok hele denne Sag saare ubetydelig, neppe Deltagelse værd?

»Jo, den fortjener netop hjertelig Deltagelse,«

sagde Paula med usædvanlig Alvor, »thi jeg forstaar, Skuffelsen er stor. Men jeg opfatter Sagen noget anderledes.«

»De mener vel, at jeg kan have godt af denne Ydmygelse og glæder Dem derover,« bruste Harald op.

»Det mener du ikke,« svarede Paula meget blidt, idet hun uvilkaarligt benyttede det fortrolige Du fra Børneaarene. »Jeg er din Veninde, fra vi var smaa, og vil derfor sige dig, hvad jeg tænker, selv om du bliver vred derover. «Se,« vedblev hun hjerteligt, »jeg tror, at Manden har ment dig det godt. Han er jo en klog Mand og har megen Erfaring, og har derfor indset, at din Digterbegavelse ikke er det store ægte Geni. Vi, som holdt af dig, din Broder, Anna og jeg, dine andre Kammerater, vi forstod os ikke derpaa, men beundrede dig meget, og derved har vi opmuntret det Fejlsyn paa din Evne. Var dette udeblevet, var du voxet i den Tro, at du skulde være Digter, og havde du arbejdet videre derpaa, havde du maaske forsømt dine Studier, i ethvert Tilfælde bedraget dig selv, og vilde dog ikke have frembragt noget Ordentligt. Det har Kritikerens villet bevare dig for. Han har ikke villet fremstille dig for offentlig Daddel, men har talt faderligt under fire Øjne, og valgt denne lette, spøgende Form, for derved at mildne det bittre, han havde at sige dig. Se saaledes tænker jeg, og da jeg altid har hørt, hvor flink du er og hvor gode Evner du har, vil du sikkert finde en Virksomhed, der vil tilfredsstille dig mere og gjøre dig lykkeligere.«

Paula tav blussende af den Iver og Alvor, hvormed hun havde talt; Anna stirrede maalløs paa hende; saa alvorligt og fornuftigt havde hun endnu aldrig hørt Prinsesse Storraade tale, og der-

til kom, at hun maatte give hende Ret i Alt, hvad hun havde sagt. Det var virkelig bedre at tale Harald alvorlig til, end at beklage ham; Anna fik Respekt for sin klogere Veninde. Harald stod en Stund tavs, ufravendt stirrende ud gennem Vinduet; saa rakte han pludselig Paula sin Haand og med et varmt Tryk af den udbrød han: »Tak, kjære Paula; jeg tror du har gjort mig en stor Tjeneste, dine Ord skal ikke være talt forgjæves, jeg vil tænke over dem.«

Paula nikkede mildt til ham, idet hun besvarede Haandtrykket, saa hørte hun Kuskens gjentagne Knald med Pisen og brød hurtig op, overbevist om, at det nu var bedst at lade de to Søkende være ene.

Anna fulgte hende ud. »Du har talt som en Engel,« sagde hun beundrende til Veninden, »hvert Ord var forstandigt.«

»En blind Høne finder ogsaa imellem et Korn,« svarede Paula leende, »jeg véd ikke selv, hvor jeg fik alt det fra, men naar du siger det var godt, saa tror jeg dig gjerne,« og saa rullede Vognen bort med hende.

Kamp.

Skolen begyndte førstkommende Mandag. Paula syntes slet ikke om at blive vækket tidligt om Morgenen af sin Pige og erindret om, at hun maatte skynde sig, da Klokken var mange. Hun havde saa længe været sin egen Herre, havde kunnet gaa og komme, som hun selv syntes, og nu

skulde hun atter bindes af Skolelivets strenge Regler. Det var desuden saa behageligt at være den voxne Dame, som overalt havde mødt den største Ærbødighed og Hensynsfuldhed. Hun skulde altsaa igjen leve Skoleliv, underkaste sig Daddel og Formaninger og finde sig i, at Ting som hun smilende oversaa, blev regnet for vigtige Fejl. Det er jo en bekjendt Ting, at mange Damer ikke skriver orthografisk rigtigt, og dog falder det aldrig noget Menneſke ind at gjøre stort Spektakel, fordi der er glemt et Komma i et Damebrev, eller et Semikolon anbragt paa et galt Sted. Direktøren og de andre Lærere var heller ikke videre strenge, men var oftere gaaet let hen over hendes Smaafejl; kun Doktor Selmer spillede altid Tyranen, men Paula besluttede, at hun ikke længere vilde lade sig det hyde af ham.

Da hun atter befandt sig i Skolebygningen, og hilste paa de andre Elever i de bekjendte Klasseværelser, svandt Paulas Misstemning dog hurtig. Hun var glad over atter at være sammen med den Kreds, i hvilken hun holdt af at dvæle, og den gamle Direktørs hjertelige Modtagelse og de øvrige Læreres venlige Velkommen, fik hende til at føle sig helt hjemme. Den anden Time var Doktor Selmers; det var Kunsthistorie, og hans Foredrag var saa interessant og fængslende, at Paula lyttede til det med spændt Opmærksomhed. Men saa fulgte der en Grammatiktime hos ham, og nu gik det hende slet, thi hun løb vild i Analyseringen og anrettede den gyseligste Forvirring mellem Subjekt og Objekt. Naturligvis havde hun Uret, thi hun var uopmærksom, Gramatik kjedede hende, og hendes ringe Viden om den blev derved endnu mere fremtrædende; men saa skarpt behøvede Doktoren alligevel ikke at dadle hende. Hun ærgrede

sig, men satte et ligegyldigt Ansigt op, som om hans Utilfredshed ikke anfægtede hende det Mindste. Nu var det hende ganske kjærkomment, at hun havde afleveret Stilen med den vanvittige Tegnsætning; hun havde hidindtil næsten angret det, men nu vaagnede al hendes gamle Trods igjen, og inderligt skulde det glæde hende, om det lykkedes hende at ærgre ham.

I en Pause mellem Timerne betroede Elise hende, at hun Aftenen i Forvejen havde talt med sin Fader om sit Ønske, efter endt Kursus at ud-danne sig som Sygeplejerske.

Paula stirrede forbavset paa hende, hun kunde slet ikke forstaa dette. Elise, som levede under saa behagelige Forhold, elsket og forkælet af Forældre og Søstre, der alle tre var flere Aar ældre end hun og længst gifte og hjemfarne; som uden var en velhavende Mands Datter og en smuk Pige, hvor kunde det falde hende ind at bebyrde sig med et saadant alvorligt Foretagende. »Jeg trænger til at have en Virkekreds,« havde Elise ytret; men den, Livet traadte saa lyst og venligt i Møde som hende, Elise, burde ikke paa-tage sig unødvendig tunge Pligter. Anna tog vel ogsaa tungt paa Livet, men det var en ganske anden Sag; hun havde oplevet saa megen Sorg i sine Forældres Hjem og vidste, hvad Savn og Indskrænkning betyder. Hvad Marie angik — naa, hun var jo aldrig tilfreds, glædede sig hverken over de Goder, der omgav hende, eller over dem, andre Mennesker besad. »Og nu jeg selv?« tænkte Paula og maatte give Miss Allan Ret, der saa ofte havde sammenlignet hende med en Sommerfugl, der gled ubekymret flagrede fra Blomst til Blomst. Men, hvad saa! En Sommerfugl er et nydeligt lille Væsen og fører et fornøjeligt Liv; men Nytte?

Nej, den nyttede ikke noget Menneske, og var den ikke til, vilde den neppe blive savnet.

Paula rystede paa Hovedet, hvor kom dog alle de generende Tanker fra? Hun plejede aldrig at have saadanne Indfald. Det var naturligvis den højtidelige Skolestue og den kjedelige Grammatik-time der var Skyld deri. I Morgen vilde Doktor Selmer give Stilene tilbage, hvad mon han vilde sige om hendes? Kunde man dog blot mærke paa ham, at han havde ærgret sig over den! Saa vilde hun være tilfreds, og ikke angre sin kaade Handling. Ganske rolig var hun dog ikke tilmode, der var en lidt ængstelig Følelse, hun ikke kunde forjage.

Hun var alligevel ret glad, da den Time endelig slog, hvor Stilene skulde tilbagegives, før havde hun dog ingen Udsigt til at faa sit Sind i Ro. Alle Eleverne var i forventningsfuld Stemning, thi den Dag, Opgaverne bedømtes, var Kursuslivets Hoved og Statsaktion. Hver Maaned havde sin store Dag; er saadan Opgave havde kostet Møje og Flid, og de strenge, men retfærdige, enten dadlende eller opmuntrende Bemærkninger af den Lærer, der for sine Elever var den legemliggjorte Visdom, blev altid modtagne med Hjertebanken. I Førstningen havde ogsaa Paula stræbt efter at vinde Lærerens Ros, men hun troede at kunde erobre den uden synderlig Umage, ligesaa let som hun erobrede de øvrige Læreres og Lærerinders; da han imidlertid strengt og skaanselsløst fordrede mere end disse, blev hun trodsig og overmodig.

Marie og Elise slap nogenlunde heldigt igjennem; Anna straaled af Glæde, thi hun fik megen Ros for sit Arbejde; nu havde Doktoren Paulas Stilebog i Haanden. Hendes Hjerte bankede voldsomt, og i dette Øjeblik ønskede hun, at hun ikke havde ladet sig friste af sin Trods.

»Et sørgeligt Bevis paa aandelig Umodenhed,« sagde han med sin kolde, klare Stemme. »Egentlig burde jeg holde paa, at De blev sat ned paa en yngre Afdeling.«

Dermed rakte han Paula Stilen, og hun maatte rejse sig for at modtage den. Blodet steg hende voldsomt til Hovedet, hun følte at hun blev brændende rød; et Øjeblik vovede hun at se op paa Doktoren, ikke trodsig eller forstokket, men ydmygt og bedende; men hans Øjne hvilede med saa streng Alvor paa hende, at hun ikke udholdt at gjentage det. Alle hendes Kammerater saa forfærdet paa hende. Nu triumferede de vist over, hvad der var overgaaet hende. Ja, tænkte Paula, hun havde fortjent Straf, men havde han dog ikke været altfor streng. Hvad havde hun da begaaet? Kun en overmodig Spøg. Naar hun fortalte sin Fader det, vilde han sikkert le hjertelig og glæde sig over hendes Opfindsomhed, som havde sat dette Puds i Scene. Og hermed var saa Paulas Anger til Ende, hun kastede trodsig Hovedet tilbage, og hendes Læber krusede sig spottende. Det var imidlertid pinligt for hende, at hun ikke turde møde Lærerens Blik. Ethvert Forsøg herpaa mislykkedes, og hun var sig bevidst, at hendes sænkede Øjelaag gav hende et skyldbevidst Udseende. Hvilken Bedømmelse, de andre Elever fik, var hende ganske ligegyldigt, hun hørte slet ikke efter den, hun havde nok at gjøre med den Storm, der rasede i hendes eget Indre. »Et Bevis paa hendes Umodenhed,« havde Doktor Selmer sagt. »Hvor latterligt!« Umoden var hun sikker paa ikke at være, og at sætte hende tilbage i en yngre Klasse vilde paa ingen Maade rette Sagen. Nu skulde hun bevise ham, at hun kunde, naar hun vilde. Hun skulde nok næste Gang levere ham en udmærket Stil, for

hun var i Stand til at yde Noget, naar hun anstrengte sig; han skulde komme til at anerkjende hendes Dygtighed; men ærgre sig skulde han ogsaa, hun skulde nok ordne det saaledes.

Dette var Resultatet af Paulas mange Tanker, og hun havde nu fastslaaet en Plan i sit Indre, som hun tav med, endog over for Anna. En spottende Bemærkning af Marie viste hun skarpt tilbage, og lige saa lidt viste hun sig modtagelig for Kammeraternes venlige Deltagelse.

Hun afventede den næste Stilopgave med stor Utaalmodighed. Den tiltalte hende meget — »Kristendommens Indflydelse paa Kulturen« — den kunde der gøres noget ud af. Hun lyttede opmærksomt til Doktorens Ord, og meldte sig ofte og bestandig med saa træffende Svar paa hans Spørgsmaal, gik saa ivrig og forstandigt ind paa Sagens Kjerne, at hun snart henlede hans Opmærksomhed paa sig, og vandt hans Tilfredshed. Efterat han havde behandlet hende koldt og strengt, talte han nu atter venligt og anerkjendende til hende. Han tænkte vistnok, at hun nu vilde gjøre sin Uret god igjen, og han vilde ikke længere være vred paa hende. Det var sikkert ogsaa bedst saaledes. Paula følte hvorledes Doktorens Tilfredshed gjorde hende stolt og lykkelig, hvor rart vilde det ikke være altid at bevare den. Det var vel nok vanskeligt, men ikke uopnaaeligt, og hun vilde nu nok sætte sine Kræfter ind derpaa.

»Hvor du dog udmærkede dig Paula,« sagde Marie Blom til hende, da Timen var endt. »Ja der ser man hvad et Ris formaar. Nu faar du strøt Sukker over Sagen og behøver ikke at frygte for at blive sat ned.«

»Skam dig dog over din balstyrige Tunge,« for Elise op. »Du er kun glad, naar du kan op-

hidse. Glæd dig hellere over at Paula har svaret saa kvikt, dig hørte vi ikke Noget af.«

Marie brummede lidt, men kom ikke med flere Stiklerier; dog, Ulykken var sket. Det gode Frø i Paulas Hjerter var atter kvalt, og paany besluttede hun at bevise, at hun endnu var den gamle Prinsesse Storraade, som ikke lod sig tvinge. Saaledes begyndte hun paa Opgavens Bearbejdelse. Det gik udmærket. Tankerne løb af sig selv i hendes Pen, Sætningerne var klare og afrundede, og grundigt tænkte hun over hvert Tegn; hun vilde jo bevise, at Beskyldningen for Umodenhed var ugrundet. Da Stilen endelig var færdig og flere Gange opmærksomt gennemlæst, kom det store Øjeblik, da Kladden skulde renskrives. Paula sukkede og overlagde paany Sagen. Det faldt hende ikke let selv at ødelægge sit dygtige Arbejde. Endnu kunde Alt jo blive godt. Doktor Selmer maatte absolut blive tilfreds med hendes Udarbejdelse, han vilde erkjende, at hun var gaaet i sig selv, være tilfreds med hende, og hvem vilde da være lykkeligere end hun selv? Ja saaledes skulde det være.

Da slog hun sin Stilebog op, den ulykkelige Censur mødte hendes Øje — denne tilintetgjørende Dom. Og ovenikjøbet hans strenge Ord! Nej, sligt kunde hun ikke lade sig byde! Marie skulde ikke faa Grund til at haane hende for hendes ydmyge Underkastelse. Her var kun Et at gjøre. Hun vilde følge sin Plan.

Hun havde taget den Pen Frederik benyttede, naar han skulde skrive Adresse paa Postpakker o. l. med den blev Bogstaverne tykke som Seglgarn, og da den led af Alderdoms Svaghed, var Spidsen i Uorden, saa at den stundom hagede sig fast i Papiret, særlig naar den skulde opefter, hvorved den da sprøjtede Blæk til alle Sider, og af og til

satte frygtelige Klatter. Men Paula fortsatte ufortrøden Arbejdet med den. Det saa frygteligt ud, ingen Hottentot kunde have gjort det gyseligere. Men saaledes vilde Paula have det, og da hun omsider lagde Pennen fra sig, var hun meget tilfreds med det elendig fuldendte Værk.

Dog var hendes Sind alt andet end let og glad. Hun afleverede vel Stilen med et meget roligt Ydre, men var i sit Indre tilmode som Soldaten, der holder Lunten til Krudttønden; der maatte følge et Brag efter.

Da Timen var endt, talte Doktor Selmer, som han plejede, Stilebøgerne, og aabnede en og anden, idet han kastede et prøvende Blik i den. Paula turde ikke se derhen, og dog følte hun, næsten som ved et Trylleri, at han nu havde aabnet hendes Stilebog. Hun svimlede og følte Stolen gynge under sig.

»De har havt et Uheld med Deres Stil, Paula Heger,« lød nu Lærerens rolige Stemme, »ellers kunde den ikke se saaledes ud. Sørg for en god og tydelig Afskrift til imorgen.«

Han rakte Bogen henimod hende; hun vovede nu at se op paa ham. Han saa ikke vred ud; med et alvorligt, inderligt Udtryk hvilede hans Øje paa hende. Ganske sikkert forstod Dr. Selmer at læse i hendes Sjæl, hvorledes gode og onde Magter streedes derinde, og vilde endnu engang give hende Lejlighed til at gjøre sin Uret god, idet han ædelmodigt oversaa den. Hvor fin og hensynsfuld var han ikke imod hende. Det havde hun ikke forment. Hun havde helst strax bekjendt Alt for ham og bedet ham tilgive sig.

Men nej, det var umuligt; hvad vilde alle Pigebørnene tænke om Prinsesse Storraade, som aldrig frygtede Nogen, naar hun saa ynkelig krøb

til Korset! For ingen Pris vilde hun opgive Kampen. Taus modtog hun derfor Stilebogen og gik atter tilbage paa sin Plads. Da Doktoren havde forladt Klassen, stimlede Alle om Paula; enhver vilde vide, hvorledes det hang sammen med den Stil.

»Der, saa se selv og lad mig have Fred,« sagde Paula ærgerlig.

Som en Bisværm faldt Pigerne over Stilebogen, og Udraab af Forundring og Skræk hørtes fra dem Alle.

»Det ser dog frygteligt ud!«

»Har du afleveret den Stil!«

»Det turde kun Prinsesse Storraade tillade sig!«

»Hvad vil du nu gjøre?« saaledes svirrede det om Paulas Øren.

»Sørge for en god og tydelig Afskrift til i Morgen,« svarede hun med stolt Kulde.

Eleverne tav. De kjendte alle denne Paulas Maade at svare paa. Veninderne bad hende indtrængende være fornuftig og ikke gaa videre.

»Hvad vil I dog?« spurgte Paula rolig. »Jeg lover, at jeg nøjagtig vil gjøre hvad Doktoren sagde.«

»Der hører I!« sagde Marie, »lad nu Paula have Fred; hun faar saamænd dog en streng Eftermiddag, naar hun skal gjøre sit Straffearbejde færdigt til i Morgen«.

»Nej, det er slet ikke Meningen,« raabte Paula heftig. »Har du ikke noget andet for, Marie, saa henter jeg dig Klokken tre til en Kjøretur med mine Ponyer, og bliv saa om Aftenen hos mig.«

Marie tog gjerne mod Indbydelsen. Hun vidste vel, at Paula mere var bundet til hende ved Vane end ved Venskab, og skjøndt hun misundte hende, holdt hun dog af at nyde godt af alle de Behageligheder, der stod til den forvænte Paulas Raadighed.

Hun forstod ogsaa godt, at hun kun blev indbudt for at kunne bevidne, at Paula ikke beskjæftigede sig med sin Stil. Men hun begreb saa lidt som de Andre, hvad der skulde gjøres med den. De to andre Veninders bedende Ord og Blik blev kort afviste, og de indsaa, at de var magtesløse.

Eftermiddagen i de henrivende Omgivelser var imidlertid ikke morsom, thi den unge Værtinde var kjendelig forstemt, og al nysgjerrig Forsken og spottende Hentyden blev kun mødt med tavs Kulde.

Den næste Morgen traadte Paula bleg og stille ind i Klassen og indtog tavs sin Plads. Anna og Elise var bekymrede. »Kjære Paula, du ser saa mærkelig ud,« sagde Elise, »gjør endelig ingen Dumheder.«

»Dumheder gjør jeg aldrig,« erklærede Paula med den uopnaaelige Værdighed, som altid var et slemt Tegn hos hende. »Forresten véd jeg godt selv, hvad jeg har at gjøre.«

Marie trak kun med et lidt spottende Smil paa Skuldrene.

Der herskede en trykket Stemning over hele Klassen. Hvad vilde ske? Doktor Selmer havde i Dag den sidste Time, og ængstelige rejste de unge Piger sig for at hilse paa ham. Nu traadte Paula frem og lagde sin Stilebog foran ham. Han lod den roligt ligge; Elevernes Øjne strejfede imidlertid ofte det blaa Omslag, det forekom dem, at det gjemte en Dynamitpatron, der vilde sprede Ødelæggelse. Paula skiftede ofte Farve. Endnu var det Tid, hun kunde i sidste Øjeblik bede om at faa Bogen tilbage og bringe Alt i Orden. Nej! Aldrig! De vidste Alle, at hun havde foretaget noget uhørt, og skulde ikke se hende vige fejt tilbage.

Timen var næsten sluttet, da Doktoren tog

Stilebogen op og efter Sædvane aabnede den. Nu var det sket. Han rynkede Panden, og Vreden jøg Blodet op i hans Kinder, da han hurtig vendte Bladene. Saa slog han Bindet om, som for at overbevise sig om, at Stilebogen var Paulas.

»Hvorledes kommer dette Arbejde i Deres Bog, Paula?« spurgte han med rolig Stemme, men med vrede Øjne.

»Det er den Stil, De i Gaar gav mig tilbage, Hr. Doktor,« svarede Paula, forgjæves stræbende efter at beherske sin skjælvende Stemme.

»Har De skrevet den?« spurgte han atter.

Nu kom det Øjeblik, da hun kunde vise ham hele Styrken af sin ubændige Trods. Hun tøvede et Secund, men hævede saa Hovedet og svarede fast: »Nej, det var mig for trættende; De ønskede en god og tydelig Afskrift, og den lod jeg saa den yngste Skriver paa Kontoret besørge.«

Pigebørnene var halvdøde af Skræk, kun Paula bevarede tilsyneladende sin Ro. Doktoren tav endnu, men Enhver saa, hvor vred han var.

»Deres Trods fortjener stor Straf,« sagde han omsider. De skal sidde over og renskrive Stilen her paa Skolen. En saadan Straf har hidindtil været utænkelig i denne Klasse, men Deres Opførsel er ligeledes uhørt. Imorgen imellem 2—4 bliver De siddende her i Klassen. Kl. 4 kan De være færdig, jeg kommer saa selv for at modtage Arbejdet, og De mælder Dem da efter udstaaet Straf hos Professoren«.

Dermed rejste han sig, og Skoleklokken gav nu Tegn til Opbrud. Eleverne rejste sig ligeledes, og med et let Buk forlod Doktoren Klassen. De unge Piger stod stumme og stirrede paa Paula, der endnu ikke havde rørt sig; hun var bleven meget bleg og det haarde Træk om den ellers saa

smukke Mund traadte skarpt frem. Hvad vilde nu ske? Med sky Blik saa Alle hen paa Synderinden. Hvad var værst, hendes Trods eller hendes Straf? Der laa den ulykkelige Stilebog endnu paa Kathederet, Paula havde ikke rørt den. Det store Klasseuhr dikkede lydeligt og mindede om at Skoleordenen lød paa kun 10 Minutters Ophold i Klassen efter Skoletiden.

Anna gik hen til Paula og slog kjærligt sin Arm om hende. »Kom,« hviskede hun blidt, »det er paa høje Tid.«

Paula saa paa hende, som forstod hun ikke, hvad hun vilde. Elise var løbet ud i Forstuen og bragte Paula sit Overtøj. Hun lød ganske viljeløs Elise sætte Hatten paa hende og give Parasollen i hendes Haand, medens Anna pakkede hendes Skolesager sammen. Marie holdt sig fjern fra hende.

»Paula kan tilskrive sig det selv altsammen,« sagde hun temmelig højt til nogle af de andre Elever; »men desværre blamerer hun os Alle, hele vor Afdeling kommer til at lide derunder; vi burde egentlig Alle trække os tilbage fra hende.«

Men Maries Mening blev ikke antaget, dertil besad den livlige Prinsesse Storraade formeget af sine Kammeraters Kjærlighed, og saa retfærdig hendes Straf end var, vakte den dog deres Medlidenhed med hende; kun Marie var skadefro.

»Nu maa vi gaa,« formanede den af de unge Piger, der skulde aflevere Klassenøglen, »skynd Eder, den er strax 15 Minutter over Tiden.

I største Hast skete Opbruddet; Paula fulgte tavs med Anna, som holdt hende i Haanden.

»Du har jo glemte Noget,« raabte Marie nu højt. Din Stilebog ligger endnu paa Kathederet;

jeg skal hente den til dig, ellers kan du jo ikke gjøre dit Straffearbejde.«

Marie sprang hurtig hen og overrakte Paula den med et spodsk Smil. Nu kom der pludselig Liv i det forstenede unge Væsen. Hun rev Bogen ud af Maries Haand, kastede den paa Gulvet, saa den fløj ud af Bindet, trampede med Fødderne paa den og raabte aldeles ude af sig selv: »Der ligger den, og dermed er det forbi. Jeg drømmer ikke om at adlyde Doktoren. Men du er utaalelig og glæder dig kun over at ærgre mig.«

Dermed stormede Paula ud, uden at se til-højre eller venstre; derude holdt Miss Allan i Vognen, forbavset over den lange Ventetid. Hun blev forskrækket over Paulas forstyrrede Ydre, men fik intet Svar paa sit ængstelige Spørgsmaal.

»Se, saaledes er hun,« raabte den fornærmede Marie, »saaledes lønner den uforskammede Paula min Tjenstvillighed. Hvis hun ikke var tilstrækkelig straffet, vilde jeg klage til Direktøren. Jeg tror næppe, Mama vil tillade mig at omgaas hende herefter.«

Ingen agtede paa hende. Anna og Elise havde hurtig samlet Stilebogens løse Blade sammen, og Anna løb ned til Vognen med dem.

»Her, kjære Paula, tag dette med,« raabte Anna ængstelig.

»Det kunde ikke falde mig ind,« lød Paulas Svar.

»Kjære Miss Allan, jeg beder Dem tag det med,« bønfuldt Anna, »Paula vil senere forklare Dem Sammenhængen.«

Miss Allan tog den ilde tilredte Stilebog og bragte den snarligst i Sikkerhed i sin Taske, hvorved hun tilintetgjorde Paulas Hensigt med et rask Greb at bemægtige sig den og kaste den ud af

Vognen. Miss Allan vilde have Forklaring af Anna, men Paula bød Kusken kjøre og vendte sig saa til Miss Allan med den Bemærkning, at hun gjorde bedst i at lade Bladene flagre ud for alle Vinde.

Dette vilde denne imidlertid ikke, og Hjemfarten fortsattes i Taushed.

»Jeg kommer ikke ned til Middag,« raabte Paula, idet hun sprang ud af Vognen, derpaa stormede hun op paa sine Værelser og laasede Døren efter sig.

»Shocking, shocking!« udbrød Miss Allan forfærdet; »hvad vil det blive til? Hun opfører ikke som den unge Dame, men det uopdragne Barn.«

Hun bladede i den ødelagte Stilebog, forstod at meget var galt, men fandt ikke Sammenhængen. Bare Generalkonsulen snart vilde komme hjem! Paula aabnede ikke sin Dør paa hendes Bøn, men mod Faderen vilde hun vel være føjeligere. Istedetfor Husherren selv kom kun Melding om, at Forretninger bandt ham paa Kontoret, Damerne maatte ikke vente ham til Middag. Miss Allan var ganske raadvild og beklagede bittert, at ingen bedre Hjælp endnu havde afløst hende.

Kusken havde Ordre til først at hente Generalkonsulen hen ad Aften, naar Kontortiden var endt. »Der er vistnok hændt noget ubehageligt,« fortalte han i Tjenerværelset, »de var ganske forstyrrede derinde, og det ene Telegram jagede det andet. Jeg tror nok det er et stort Hus i England, der er i Forbindelse med vores Forretning, der er gaaet Fallit, og at vi mister en hel Del. Og galt var det iforvejen, jeg ved hvor træt og forjaget Herren er, naar han kommer ud fra Kontoret. Herude paa Villaen mærker vi ingenting, her tager han et helt andet Ansigt paa.«

»Og hans gamle Folk, som er bleven graa i

hans Tjeneste, snakker slet ikke om det,« sagde Frederik bebrejdende. Kusken brummede og saa ærgerlig ud, men han sagde intet, i sit inderste Hjerte gav han Frederik Ret.

Dagen sneg sig pinligt langsomt hen for Miss Allan. Hun sad ene tilbords, og hverken Bønner eller Formaninger hidførte Paula, som uden at svare, holdt sin Dør laaset. Undertiden frygtede Miss Allan for, at Paula var syg, men det var langt fra Tilfældet. Det beroligede hende at høre den unge Pige gaa uroligt frem og tilbage, kraftigt stødende de Møbler tilside, som stod i Vejen; den ængsteligt lyttende Miss hørte hende endogsaa stampe i Gulvet og udstøde smaa hidsige Sætninger. Hvordan vilde dog dette ende?!

Endelig kom Generalkonsulen. Træt og sammensunken havde han siddet i sin Vogn, men da han steg ud af den, for han med Haanden gennem det tynde, graa Haar og bestræbte sig for at opklare sine formørkede Træk. Da han traadte ind i Spisestuen, følte den sultne Mand, som Intet havde nydt den hele Dag, sig behagelig tiltalt af det smukke, klart oplyste Rum med den elegante Opdækning og den appetitlige Duft af den Mad, han trængte saa haardt til. Her ventede Miss Allan ham med bekymrede Miner.

»Hvor er Paula? Er der hændet hende Noget? Hun er dog vel ikke syg?« spurgte den forskrækkede Fader.

Miss Allan fortalte, hvad hun vidste.

»Skal jeg ogsaa have det til,« sukkede den trætte Mand, idet han rejste sig for at gaa op til Paula, hvem Frederik forgjæves havde underrettet om Faderens Hjemkomst.

»Det er mig min lille Ven,« raabte han be-

dende, »luk blot op, jeg er ængstelig for dig. Fortæl mig Alt, jeg skal nok hjælpe dig.«

Men Alt forblev stille.

»Du vil dog ikke lade mig gaa igjen,« bøn-faldt han atter. Hvem har gjort dig Fortrød? Luk op, min kjære, lille Skat, og sig mig Alt; kom endelig ned og spis med mig, hører du!»

»Jeg kan ikke spise, kjære Fader,« svarede hun endelig. »Spis du nu først til Aften, saa vil jeg bagefter fortælle dig Alt, men lad mig have Lov til at være alene saalænge.«

Det lød saa sørgeligt, at det skar den ømme Fader i Hjertet. Han maatte imidlertid nøjes med hendes Løfte om at udtale sig senere, og vendte bekymret tilbage til Miss Allan, som atter maatte berette, hvad hun vidste og hvad hun formodede.

»Det er aabenbart, at De atter har ærgret Barnet i Skolen,« sagde Generalkonsulen bekymret. »Gud være lovet, at hun snart er færdig med den Tvangsanstalt. Naar det ikke var for den daglige, muntre Omgang med hendes Jevnaldrende, saa havde jeg sandelig ikke ladet hende fortsætte Undervisningen hos disse Skoletyranner, som intet Begreb har om at omgaas skaansomt med unge Pigebørn. Hun er oftere bleven krænket; jeg gad vide, om denne Doktor Selmer ikke staar bagved dette. Det er forfærdeligt, jeg har saamæn nok i Forvejen at bryde mit Hoved med. Man har ingen Fred her i Verden, hvor haardt man end trænger til den, og man kan end ikke bevare sit Eneste, Kjæreste for dens ublide Berøring. Hvor kan saadanne Barbarer nænne at saare saadant et lille Hjerte!»

Forgjæves forsøgte Miss Allan at bibringe Generalkonsulen retfærdigere Anskuelser, hun opnaaede kun, at han i sit stille Sind fandt hende

næsten ligesaa haardhjertet og grusom, som Paulas øvrige Fjender — saaledes betegnede han Lærerne. Han længtes kun efter at høre Paulas Beretning og trøste hende, og stod derfor snart atter udenfor hendes Dør.

»Hvor du ser bleg og elendig ud, kjæreste Barn.« sagde Generalkonsulen da han omsider blev lukket ind, »og saa forgrædt! Hvad har man gjort dig!? Fortæl mig det Hele, sin Fader kan man sige Alt, aabne hele sit Hjerte.«

Han havde ført hende hen til en lille Hjørnesofa, trak hende her ned ved sin Side og vilde lægge hendes Hoved ind til sit Bryst, men saa sprang hun op og stillede sig foran ham. Hun trængte ikke til hans Beskyttelse, men søgte en Forbundsfælle til den Krig hun maatte føre.

»Naa fortæl saa Alt,« bad Faderen igjen.

Og det gjorde hun. I fuld Overensstemmelse med Sandheden berettede hun alle sine Synder. Over Faderens kekymrede Træk fløj nu et gemytligt Smil.

»Det er jo nogle dejlige Løjer,« smaalo han, man maa virkelig beundre saadan et lille overmodigt Hoveds Opfindelsesevne.«

»I det Lys har Doktor Selmer i hvert Tilfælde ikke opfattet Sagen,« sagde Paula med et svagt Smil.

»Ja, ser du, han er nu ogsaa din Lærer,« mente Generalkonsulen, »og det Standpunkt har jo sine Berettigelser.«

»Ja, det mener jeg ogsaa,« sagde Paula ivrig; »jeg havde ganske sikkert heller ikke i hans Sted ladet mig det byde. Véd du vel Fader, at egentlig har mine Lærere altid været meget gode mod mig.«

»Hvor kan du synes det, Barn,« udbrød hendes

Fader, »denne Doktor Selmer var da altid meget streng imod dig.«

»O ja, men ikke mere, end jeg fortjente,« svarede hun, jeg har ofte ærgret ham, og dog holdt jeg saa meget af hans Timer.«

»Jamen, fortæl nu videre,« sagde Faderen; »Stilen var altsaa slet skreven, og han forlangte en ny Afskrift af dig. Jeg synes nok, det var lidt urimeligt for en jasket Haandskrifts Skyld.«

»Nej, han var i sin Ret,« modsagde Paula, »jeg havde med Vilje skrevet ganske forfærdeligt. Det kostede mig stor Møie. Og saa kom det saaledes — —« og hun fortalte videre.

»Ja, det var jo rigtignok lovlig stærkt,« indrømmede Generalkonsulen, »nu blev han vel hidsig?«

»Nej, Doktoren var ganske rolig,« vedblev Paula, »men i Morgen har han beordret, at jeg skal sidde over i to Timer for at skrive Stilen om, og derefter selv melde mig hos Direktøren.«

»Generalkonsulen for iverjret. «Nej, det er for galt,« raabte han vredt. »Det er en fornedrende Straf, den tildeler man ikke en voxen Pige, og du behøver ikke at lade dig det byde.«

»Nej, det tænkte jeg ogsaa,« sagde Paula, »jeg kastede derfor Stilen paa Gulvet og trampede paa den for hele Klassens Øjne.«

»Foran Lærerens Øjne?« spurgte Generalkonsulen forfærdet.

»Aa nej,« lød Svaret, »jeg var jo i første Øjeblik som lamslaet. Men saa haanede Marie Blom mig, og saa blev jeg rasende. Men jeg bestemte strax, at sidde over vil jeg ikke.«

»Nej, naturligvis,« samstemmede Faderen.

»Men hvordan bærer vi os saa ad?« spurgte Paula.

Generalkonsulen rystede ærgerlig paa Hovedet.

»Det er en dum Historie, du der har plumret dig ind i. Tror du, at Doktor Selmer vil tage Dommen tilbage, naar jeg ansøger ham eller Direktøren derom?»

»Ikke paa nogen Maade,« svarede Paula hurtigt og bestemt.

»Ja vil du da selv anraabe Direktøren om hans Mellemkomst, hvis du bad Doktoren om Forladelse? Den gamle Herre har altid holdt af dig, og vil sikkert ikke finde denne Strengthed paa sin Plads.«

»Nej det vil jeg ikke gjøre, det vilde heller Intet nytte,« lød Svaret.

»Ja saa maa du afslutte dit Kursus,« sagde Faderen. »Du har saamæn ogsaa lært Alt, hvad saadan en lille Dame behøver. Saa er du fri og uafhængig, og intet Menneske har noget at sige over dig. Du bliver saa ganske simpelt hjemme i Morgen, og jeg skriver til Direktøren og udmælder dig, det er den eneste rette Løsning.«

Paula stod tavs og eftertænksom. Hendes Fader havde Ret, der var ingen anden Udvej.

»Naar vil du skrive, lille Fader?» spurgte hun.

»Aa, det haster jo ikke lige strax,« svarede han, »jeg har havt kjedelige Forretninger, som holdt mig tilbage paa Kontoret idag, og har vigtige Breve at skrive i Aften. I Morgen skal jeg ganske tidlig ind paa Kontoret, men henad Kl. 12 vil jeg nok have Tid. Betragt altsaa nu din Undervisningstid som afsluttet, min lille Kamphane, du er nu fremmet til ung Dame, som Doktor Selmer maa tage sin Hat af for. Naar han i Morgen faar mit Brev at læse istedetfor din Afskrift, gad jeg nok se hans Ansigt.«

»Nej, det vilde jeg ikke,« sagde Paula sagte, uden at istemme Faderens Latter.

»Er du tilfreds, lille Skat?« spurgte han og kyssede hende ømt. »Der kan du se, jeg vidste Raad. Kom nu ned og spis, drik og vær glad. Gaa saa til Ro og sov godt ud, i Morgen ringer ingen Skoleklokke mere for dig«.

Paula vilde gjerne se triumferende ud, da hun gik ned med sin Fader, som meddelte Miss Allan den overraskende Nyhed, men det lykkedes hende ikke, saalidt som at spise med Appetit. Miss Allan sagde meget lidt, men hendes Øjne havde et Udtryk, som satte Paula i ubehagelig Stemning. Hun ønskede derfor tidligt sin Fader og Miss Allan god Nat og trak sig tilbage for at gaa i Seng.

Den sværeste Sejer.

Medens Lampen brændte til den lyse Morgen i Generalkonsulens Værelse for at hjælpe ham til at sprede Lys i sine Breve og Beregninger, kastede Paula sig hvileløs om paa sit Leje. Hun havde forbudt sin Pige at tænde Ampelen, ved hvis milde Skær hun ellers hurtig og let plejede at sove ind. Den blege Maanestraale, som stjal sig ind mellem Gardinets Folder havde noget foruroligende, ængstende for hende. Hun fulgte med Øjet dens Fremrykken og knyttede alle Slags Tanker dertil; endelig stod hun op og omordnede Gardinet, saa Værelset blev mørkt. Men Sønnen kom dog ikke. Beständig vendte hendes Tanker sig til Begivenheden i Skolen. Hun var jo dog den Sejrende! Idetmindste var hun stillet uden for Lærernes Magtomraade og Straf, den kunde ikke naa hende nu.

O, hvor afskyligt, hvor den Tanke pinte hende! Havde hun da nogensinde søgt at undgaa Straffen for sine kaade Streger? Nej, aldrig, hun havde altid været parat til at bære deres mulige ubehagelige Følger. Disse var ganske vist sjældent indtraadte. Hun havde jo det urimelige Held, at de Fleste bar over med hende; saa det end stundom stormfuldt ud, jevnedes det i Reglen for hende. Men hun havde aldrig reddet sig ved Flugt. Dog det gjorde hun jo nu! Hun havde fundet det saa modigt at gennemføre denne Kamp, og nu vilde hun fejgt trække sig tilbage fra Skuepladsen for sine Misgjerninger. Hvor stolt havde hun ikke været af sit Tilnavn »Prinsesse Storraade,« hvor havde hun ikke opbudt Alt for at gjøre det Ære! Og skulde hun nu mangle Mod til at gennemføre Straffen? Den var meget streng, men den var retfærdig; det følte Paula selv og indvendte Intet mod Dommen, men frygtede Fuldbyrdselen. Hvad maatte Doktor Selmer tænke om hende? O, hvorfor lagde hun saamegen Vægt paa hans gode Mening? Hun havde jo dog gjort Alt, hvad hun formaaede, for at nedbryde den. Det var alligevel ikke lykkedes hende; hun følte at han trods Alt var hende god. Dengang han straffede hende saa strengt ved at skrive om hende i Anmærknings-Protokollen, havde han dog været mildt stemt imod hende, fordi hun aabent og frit bekjendte, Skylden var hendes, og derved reddede sine forførte Kammerater. Men nu handlede hun ganske anderledes. — — Ja, hun blev nu en ung Dame, hun strøg Skolepigen af sig, og mødte Doktoren hende paa Gaden, maatte han ganske vist som høflig Herre tage sin Hat af for hende, som hendes Fader rigtig havde sagt. Men mon han vilde gjøre det med den Agtelse, han dengang følte for hende?

O, men det var jo fuldstændig ligegyldig; hvad brød hun sig om sine tidligere Lærere? Hun var og blev den rige, smukke Frøken Heger, som alle Mennesker var forekommende imod, og hvis Fader var den rigeste og mest ansete Mand blandt hele Hovedstadens Handelsstand. Saasnart hun havde forladt Skolelivet, vilde Verdenslivets Porte aabne sig for hende paa vid Gab. Hvor henrivende havde hun ikke følt det paa sin sidste Rejse? Ingen betragtede hende dengang som et Barn, men med Skolelivet var det atter ophørt.

Timerne havde sikkert ofte moret hende, og i Grunden var hun temmelig uvidende, hvad Paula ærlig tilstod sig selv, men det kunde naturligvis afhjælpes paa en behageligere Maade, ved at læse gode Bøger selv og høre Foredrag, Saa kunde hun allerede denne Vinter blive indført i Selskabslivet, hun var jo gammel nok, næsten sexten Aar, ja, det blev hun jo til Foraaret. Og saa vilde Doktor Selmer saaledes hovmesterere hende, underkaste hende en saa ydmygende Straf. Men han skulde snart opdage, hvor meget han havde forregnet sig, der gaves dog Grænser for hans Magt.

Hvorfor kunde hun dog ikke falde i Søvn? Hun havde hørt Uhret slaa 12—1—2, nu slog det 3. Hvor en saadan søvnløs Nat var forfærdelig, den fik aldrig Ende! Og dertil de mange pinlige Tanker. Hvor kunde hun være lykkelig, hvis hun ikke havde begaaet den gale Streg. Havde hun endda blot skrevet Afskriften ordenlig og rolig af! Det var Marie, der havde ægget hende til Trods — — Nej, det var i Grunden ikke Sandhed! Hun havde ikke behøvet nogen Paavirkning, hun havde udtænkt og udført Alt alene.

Ja alene! det var det Sørkeligste. Hun var altid alene! Hun havde ingen Moder, ingen Søsken-

som kunde raade hende, og hendes Fader var altfor god, han billigede Alt, hvad hun gjorde. Havde hun blot havt et Menneske, hun kunde se op til, hvis Raad hun tillidsfuld kunde følge. Det Menneske vilde hun adlyde. Hvorfor levede hendes Moder ikke, hvorfor havde hun aldrig kjendt hende? Hvor var hun dog ulykkelig og forladt! Smerten og Bekymringen overvældede hende, hun skjulte Ansigtet dybt i Hovedpuden, men kunde dog ikke kvæle sin bittre, lydelige Hulken.

Da følte hun en Arm om sin Hals, og i sin inderlige Trang til Deltagelse gjorde hun ingen Modstand, men lod sig blidt hæve op, indtil hendes Hoved laa ved hendes Opdragerindes trofaste Bryst. I denne Stund følte Paula sig knyttet til Miss Allan som aldrig tidligere, hun klyngede sig til hende og græd stille men ikke saa bittert, thi hun følte sig deltagende forstaaet.

»My poor darling,« sagde Englænderinden, hvis Taarer ogsaa randt, »min stakkels lille Hjerte, jeg længe stod ved din Dør og hørte dig med al min Sjæl, men ak, jeg vidste ikke at hjælpe dig.«

»O, Miss Allan, jeg er saa ulykkelig, saa alene,« hulkede Paula, »hvis Moder havde levet, var jeg vistnok bleven bedre. Tænk hvor ofte jeg har krænket og fornærmet Dem med mit ustyrlige Sind.«

»Det Altsammen har jeg forglemt og forgivet,« sagde den gode Miss, »tænk ikke mere derover.«

Paula trykkede hendes Haand med en aldrig følt Taknemlighed. »Jeg véd ogsaa godt, at jeg har handlet urigtigt mod Doktor Selmer; og hvad skal jeg nu gjøre? Hvor skal jeg finde Raad og Hjælp?«

»Din egen Hjerte kan sige det,« svarede Miss Allan.

»O, det siger snart Et og snart et Andet,«

klagede Paula, »derfor kunde jeg ikke finde Ro; saa vaagnede Længselen efter min Moder, hvis hun ledede mig, kunde jeg følge hendes Raad.«

»Din Moder er hos Gud og beder for sin Barn,« sagde Miss Allan, »men Gud taler i dit Hjerte. Du maa bønfalde Ham, saa vil Han lade dig finde din Vej.«

Hun tav nu, men vedblev at holde Paula ømt i sine Arme. Den unge Pige græd heftigt, men efterhaanden blev hun roligere. Omsider rejste Miss Allan sig, kyssede Paula blidt paa Panden og gik stille bort efterat have hvisket til hende: Bed, o bed darling.«

Og Paula foldede sine Hænder og bad, som hun aldrig tidligere havde bedet. Hun udøste al sin Anger, Sorg og Tvivl og bønfuldt om Hjælp. Lidt efter lidt kom der Ro over hende. Hun begyndte at se Vejen for sig, og samlede alt sit Mod for ikke at sky den, hvor tung den end var. Saa faldt der endelig Fred over hendes Sind, Taarerne standsede, og Laagene sænkedes over de smertende Øjne. Paula tænkte atter paa sin Moder, og med Tanken paa hende faldt hun i Søvn og syntes i Drømme at se denne Moder, ung og smuk som paa Billedet over Faderens Skrivebord, bøje sig smilende over hende.

Dette Smil gjenspejlede hendes Træk endnu, da Miss Allan om Morgenens listede sig ind til hende; ogsaa hun saa anstrængt ud efter den gjen-nemvaagede Nat, hun sov ikke med Ungdommens Lethed. Ved Synet af Paulas trygge Søvn, nænnede hun ikke at vække hende, det unge Barn trængte til at udhvile sig efter den svundne Dags Storme og den kommende Dags Kamp.

Da Paula endelig vaagnede, var det højt op paa Dagen, Skoletiden var begyndt for mere end

en Time siden. Hun foer forskrækket ud af sin Seng. Hvad vilde man tænke om hendes Udeblivelse? Naturligvis at det var en Fortsættelse af hendes Trods. Hun tvivlede ikke et Øjeblik, om hvad hun vilde gjøre; Beslutningen havde kostet hende meget, men var nu ufravigelig fastslaaet. Da mindedes hun med Skræk, at hendes Fader vilde udmelde hende af Skolen. Mon det allerede var sket? Saa var Alt tabt, hun kunde da ikke mere gjøre sin Fejl god. I flyvende Hast klædte hun sig paa uden sin Piges Hjælp, hun turde ikke tabe et Minut. Miss Allan vilde mulig gjøre Vanskeligheder, forlange at hun skulde spise Noget, eller hun vilde kjøre med hende til Byen; men alle Sinkelser maatte undgaas.

Uset løb Paula gjennem Haven ud paa Vejen; til Frederik som bestyrtet mødte hende her, raabte hun i Forbifarten: »Sig til Miss Allan, at jeg maa en nødvendig Tur til Byen, men kommer snart hjem igjen. Førend hans langsomme Værdighed kunde fremkomme med en Indvending, saa han hende forsvinde i en Sporvogn, som hurtig bortførte hende.

Dog forekom det Paula, at Kjørslen aldrig fik Ende, og hvor var Luften tung og kvalm i den næsten fyldte, varme Vogn. For første Gang slog den Tanke for Alvor ned i hende, hvor langt heldigere hun var stillet fremfor de Fleste.

Endelig naaede hun varm og forjaget Kontoret, hvor Personalet forundret stirrede paa hende. Paula lagde imidlertid hverken Mærke til dem eller til den usædvanlige Uro, der herskede i Forretningslokalerne. Da hun naaede Faderens Privatkontor, forsøgte den første Bogholder at holde hende tilbage.

»Chefen er overlæstet med Arbejde,« sagde

han lidt forlegen, »jeg har Ordre til ikke at lade noget Menneske forstyrre ham, med mindre Sagen er af den yderste Vigtighed.«

»Den er af alleryderste Vigtighed,« afbrød Paula og ilede forbi ham.

Ved hendes Indtrædelse saa Faderen op, men saa sløvt og ligegyldigt, som var hendes Komme her en almindelig Sag. Hun opdagede strax hvor træt og udslidt han saa ud, bleg og med dybt ind-sunkne Øjne. En pludselig Skræk overfaldt hende, saa hun glemte alt Andet.

»Hvad fejler dig? Kjæreste Fader, er du syg?« spurgte hun bestyrtet.

»Nej, nej, kun overanstrengt,« beroligede Faderen; »men hvad fører dig herhen, Barn?«

»Har du allerede afsendt Brevet?« spurgte Paula beklemmt.

»Hvilket Brev?« spurgte Generalkonsulen adspredt.

»Brevet til Direktøren,« svarede hun.

»Ak nej, det har jeg slet ikke tænkt paa,« sagde Generalkonsulen; »men det kan jeg skrive nu strax.«

»Gud være lovet!« fløj over Paulas Læber, og hun tilføjede roligere: »Jeg vilde netop bede dig ikke at skrive det; jeg vil helst fortsætte Under-visningen.«

Hendes Fader saa lidt forundret ud. »Vi overlagde dog Sagen i Gaar,« begyndte han, »og mente det var den eneste Udvej — — —.«

»O nej,« udbrød Paula hurtig med nedslaaede Øjne; »jeg indser nu, at jeg virkelig har havt Uret og vil hellere underkaste mig Straffen.«

Generalkonsulen, som allerede havde dyppet Pennen, lod Haanden synke. »Som du vil Barn,« sagde han aabenbart mere opfyldt af sine egne Tanker, »i Grunden har du vel Ret, lad det da blive saa.«

Han kyssede Datteren og spurgte om Miss Allan var udenfor i Vognen. Da han hørte, hvorledes Paula var kommet derhen, blev han meget kjed af det og paalagde en af Kontoristerne at sørge for, at hun kom godt afsted i en Droske.

»Jeg har meget at gjøre,« sagde han ved Afskeden, »vent mig ikke hjem til Middag, jeg kommer først sent henad Aften. Farvel mit kjære Barn. Paula saa bekymret paa ham, men af ham fik hun ingen Forklaring, han bad blot, hun ikke længere vilde fortyrre ham. Første Bogholder forklarede paa hendes ængstelige Spørgsmaal, at det kun drejede sig om en forbigaaende Ubehagelighed i Forretningerne. Det beroligede hende ikke helt, hendes Faders Udseende bekymrede hende.

Miss Allan havde været meget urolig over hendes pludselige Fraværelse, men nænnede ikke at omtale den, da hun vidste i hvilken Bekymring hun gik. Hun forlangte kun at Paula skulde spise en god Frokost og saa prøve paa at hvile sig lidt. Den første Fordring opfyldte Paula gjerne, hun havde jo næsten intet nydt i et helt Døgn, og nu krævede Naturen sin Ret.

Endelig var Tiden der. Miss Allan ledsagede hende som sædvanlig i Vognen og trykkede deltagende hendes Haand ved Afskeden. Idet hun steg ud af Vognen lige foran Skoleporten, kom Doktor Selmer ud af denne. Han saa forundret, men koldt paa hende, idet han løftede lidt paa Hatten, da hun foer forbi ham og opad Skoletrappen. En dybere Hilsen blev Miss Allan tildelt, idet Vognen vendte mod hende og kørte tilbage.

Der sad nu Paula, som med et kort, afvisende Nik, var faret forbi Kammeraterne i Korridoren, ene i det stille, øde Klasseværelse, bøjet over den nye Stilebog, den gamle var fuldstændig ødelagt.

Hun gjorde sig megen Umage, for at Arbejdet kunde blive saa omhyggeligt udført som muligt. Da det var endt, var Klokken næsten 4, og hendes pinlige Venten paa Doktorens Komme varede heldigvis ikke længe. Da hun hørte hans Skridt, bankede hendes Hjerte næsten hørligt. Han kom hurtigt ind, Paula rejste sig og rakte ham med nedslagne Øjne sin Stilebog; dog var hun sig bevidst, at hans Blik hvilede paa hende.

»Det er godt, saa kan De gaa,« sagde han kort og koldt, idet han forlod Værelset. Professoren, hendes gamle Ven, affærdigede hende med nogle faa, beklagende Ord, og faa Øjeblikke efter var hun uden for Bygningen, hvor Miss Allan ventede hende i Vognen.

»Det var bravt og tappert gjort, min Kjære,« sagde Englænderinden opmuntrende, men Paula saa bleg og nedtrykt ud; hun vidste, at der endnu ikke var bygget Bro over Kløften mellem hende og Læreren, den eneste, hun saa op til.

Utaalmelig og bekymret ventede Paula sin Faders Hjemkomst; hvor gjerne vilde hun ikke pleje ham og gjøre Alt hyggeligt og godt for ham. Men han viste sig ubekymret som sædvanlig og paastod, at Alt var godt og i den gamle Gænge; han selv fejlede Intet. Da Paula ikke tvivlede paa hans Ord, beroligede de hende fuldstændig.

Da hun den næste Morgen traadte ind i Klassen, fæstedes Alles Øjne paa hende, men ingen af Pigebørnene dristede sig til at udspørge hende. Stiltiende kyssede Veninderne hende; kun Marie vovede sig frem med den Bemærkning: »Vi savnede dig Alle her igaar.«

»Saa?« sagde Paula lakonisk, hentede sine Bøger, som hun lagde foran sig, og fordybede sig

i deres Indhold, medens hun holdt Hænderne for begge sine Øren.

Der herskede usædvanlig Stilhed i Klassen, Enhver var optaget af Tanken om, hvad der vilde komme. Doktor Selmer havde i Dag den første Time, og Paula maatte jo undskylde Gaarsdagens Fraværelse hos ham; hvem kunde desuden vide, om hun Kl. 2 var kommen for at udstaa sin Straf, eller hvad hun mulig ellers havde fundet paa. — Punktlig, paa Klokkeslaget som sædvanlig, traadte Doktoren ind og gik op til Kathederet. Da han havde overbevist sig om, at Alle var til Stede, saa han over paa Paula og spurgte:

»Hvorfor var De her ikke igaar, Paula Heger?«

»Jeg havde sovet over mig,« svarede Paula sagte.

Doktoren rynkede Panden, og Eleverne saa ængstelige paa hende. Vilde hun vedblivende trodse? Hvordan skulde det ende?

Da gik Paula hen foran Kathedret. »Maa jeg tale, Hr. Doktor?«

Doktor Selmer bøjede indvilligende sit Hoved; han var meget vred og bekjæmpede sig med Møje.

»Jeg havde kun sovet meget lidt om Natten,« begyndte Paula sagte, »fordi jeg husede saa mange vrede, trodsige Tanker. Jeg vilde hellere slet ikke mere komme paa Skolen end udstaa den fortjente Straf. Men saa blev jeg anderledes til Sinds, og saa kom endelig Søvn, og jeg vaagnede først, da det var for silde at gaa til Skolen.«

»Det er godt, jeg tager imod den Undskyldning,« sagde Doktoren kort.

Men Paula blev staaende. »Jeg vilde gjerne bede Dem tilgive mig, hvis det er muligt,« bad hun, medens to store Taarer langsomt gled over

de blege Kinder. »Jeg har indset min Uret — jeg er bedrøvet over min Opførsel.«

»Hvorfor sagde De ikke det til mig i Gaar?« spurgte Doktoren; »forhindrede Deres Trods Dem heri?«

»Nej, ganske vist ikke,« svarede Paula. »Jeg vilde gjerne bedet Dem om Forladelse allerede i Gaar, men jeg vilde helst gjøre det i hele Klassens Paahør, for at de Andre kunde høre det. Jeg vil saa gjerne herefter bekjæmpe mit Overmod.«

Paula saa nu bedende op paa ham; hun frygtede, at hendes Bøn var forgjæves. Men hun saa strax, at den kolde Strengthed var veget for Venlighed. Han rejste sig og rakte Paula Haanden.

»De har handlet ærligt og modigt,« sagde han alvorligt, men hjerteligt, »og har glædet mig meget dermed. Den, der indser og angrer sin Fejl, kan ogsaa overvinde den. Hvad De har forskyldt ved Deres Overmod, det har De nu udsonet ved det ægte Mod, hvormed de ærligt bekjendte Deres Synd. Jeg haaber og tror, at De herefter vil sejre i Deres Kamp mod det Onde.«

Da Paula vendte tilbage til sin Plads, var hun til Mode, som om hun havde modtaget en Udmærkelse. Aldrig havde hun drømt om, at hun skulde høre saadanne Ord af den frygtede, højt ansete Lærer; han ikke alene tilgav hende, men roste hende og vilde stole paa hende. O, hun vilde ikke skuffe ham, men fortjene hans Tillid. Hun hørte intet Ord af, hvad der foregik i Timen, for alle de Tanker, der bruste gennem hendes Sjæl, og Læreren forstod hende og rettede intet Spørgsmaal til hende. Først da Veninderne efter Timens Slutning glade og lykkelige omringede hende og kyssede og kjær-

tegnede hende, først da fandt hun atter sig selv og var igjen den lystige Prinsesse Storraade.

Ved Juletid.

Høsten fulgtes af Vinteren, og nu stod Julen for Døren. Paula tilbragte sine fleste Eftermiddage hos Anna, i hvis lille Værelse hun følte sig saa hyggelig hjemlig. De var for inderligt sammenknyttede til at have Hemmeligheder for hinanden, og saaledes vidste Paula længst, hvilket Maal Annas Flid havde, og hun beundrede Veninden meget derfor. Paula lod denne Jul ikke kunstfærdige Gaver udarbejde af Andre, hendes Gaver til denne Fest saa kun tarvelige og ikke ganske fejlfri ud, dog kostede de hende en Del Møje og mangt utaalmodigt Suk. Men Alt var saa hendes eget Arbejde, hun vilde ikke mere pynte sig med laante Fjer; Anna, som først havde vækket denne Tanke hos hende, var hendes taalmodige Lærerinde.

»Fader og Miss Allan spinder ikke Silke ved denne Ærlighed,« sagde Paula smilende, »og var mine dydige Forsætter ikke saa klippefaste, vilde jeg vistnok vende tilbage til min gamle Trafik. Men jeg skammer mig, naar jeg ser, hvor taalmodig du holder ud lige over for de mest indviklede Arbejder. Hvorfra tager du den Udholdenhed?«

Anna rejste sig og hentede en lille Æske, hvori hendes selverhvervede Penge raslede.

»Her ser du min Bevæggrund,« sagde hun.

Paula aabnede den og talte omhyggelig: »Fem

—ti—20—25—32—37—43 Kroner; hvor jeg synes, det maa være morsomt selv at have fortjent dem,« sagde hun til Anna, som glad betragtede sin Skat. »Og hvortil skal de Penge nu bruges?« spurgte hun.

»Jeg tænkte først at bruge dem til Julen,« svarede Anna, »men saa faldt det mig ind, at det vist er rigtigere at gjemme dem som en Nødskilling og hellere nøjes med at lave ganske smaa Gaver. Man kan aldrig vide, hvor pludselig man kan faa Brug for en lille Sum.«

»Tror du da ikke, din Fader vilde give dig den, naar du trængte til den?« spurgte Paula.

Anna saa paa hende med et alvorligt Smil. »Det kan du naturligvis ikke forstaa, du forvænte Pige, som er voxet op i Overflod; men mine Forældre maa, især efter at Fader kom ud af sin Stilling, spare og indskrænke sig; uforudsete Udgifter er for os en stor Forlegenhed.«

»Hvor sørgeligt,« sagde Paula deltagende. »Og dog er der intet Steds saa yndigt og gemytligt som hos Eder; jeg vil allerhelst besøge dig af alle mine Veninder.«

»Jeg er ogsaa meget lykkelig,« svarede Anna, »og vilde ikke bytte med noget Menneske i hele den vide Verden.«

»Hvor alle dine Blomster staar smukt,« sagde Paula beundrende.

»Jeg plejer dem ogsaa godt,« sagde Anna stolt over Venindens Ros. »Se blot denne dejlige Palme! Og her er den Kamelia, du forærede mig i Fjor. Jeg haaber, jeg skal bringe den i Blomst, skjøndt det ikke er let. Jeg tænkte paa at spørge dig, om du har noget imod, at jeg igjen bortgiver den. I Februar er det Maries Fødselsdag, til den Tid blomstrer den sikkert. Hun sætter Pris paa Gaver,

der har nogen Værdi, og jeg har ikke mange Penge at anvende; der kunde Kameliaen benyttes.«

»Vil du give den bort, naar du har drevet den i Blomst?« spurgte Paula, »Marie er saamænd ikke al den Ulejlighed værd.«

»Det er ikke let for mig at skilles fra Blomsten,« sagde Anna; »men jeg ved, hvor meget Marie holder af Blomster, saa den Gave vil hun blive meget glad ved. Ved du, Paula, jeg finder ofte, at vi er for strenge mod Marie; hun er ikke elskværdig og kan desværre ikke beherske sin medfødte Misundelse, men i Grunden er hun dog en god Pige.«

»Maaske dybt nede i Grunden; paa Overfladen er hun det ikke,« mente Paula; »men den Blomst, du plejer saa omhyggelig, den under jeg hende ikke. Jeg forstaar mig ikke paa Blomsterpleje, det besørger Gartneren hos os, men havde jeg gaaet og anstrengt mig med en Plante, saa fik Marie den sikkert ikke.«

Julen blev fejret som en sand Glædesfest hos alle Veninderne, og hvor forskellige deres Gaver end var i Antal og Værdi, saa var dog alle meget lykkelige for dem. I Festdagene samledes de ofte for at se og beundre hverandres Gaver. Talen faldt da oftere paa Skoledagene, som nu snart vilde være til Ende for de Fleste af dem.

»Det gjør mig dog ondt, at Skoletiden saa snart skal afsluttes for os,« sagde Paula, »den er aldrig forekommet mig saa rar som nu.«

»Ja, det tror jeg,« sagde Elise leende, »du er jo bleven en sand Løve i Kundskabs Begjærlighed. Det er en Lykke for os Andre, at du ikke tidligere har taget saadan fat, ellers var vi blevne agter udsejlede.«

»Det risikerer I ikke i den Tid, der er til-

bage,« svarede Paula roligt, »dertil har jeg ikke faaet Grunden lagt fast nok.«

»Vise Selverkjendelse!« spottede Marie.

Hos Oberstlieutenant Thorsens var Julegaverne kun faa og tarvelige, hvad Anna dog ikke syntes at føle. Fornøjet fremviste hun, hvad hun havde faaet, og ændsede ikke det medlidende Blik, hvormed Marie saa paa dem; de to andre Veninder ærgrede sig over hende.

»Men hvorfra har du dog faaet den kostbare Bog?« spurgte hun pludselig med en saa saarende Betoning, at Anna blev rød.

Den sendte vort Badebekjendtskab, Fru Hagen, mig,« svarede Anna, »jeg er saa glad over den store Venlighed.«

»Og du har Intet faaet af hende, Paula, er du ikke skinsyg?« spurgte Marie.

»Det manglede bare, at jeg skulde være saa taabelig,« svarede denne, »det er saa naturligt, at Fru Hagen gjorde Anna til sin Yndling, saa opmærksom og hensynsfuld som hun var imod den yndige gamle Dame.«

Med Stolthed viste Marie sine mange Gaver til Veninderne og fremhævede hver enkelts Værdi og Kostbarhed. Da hun senere kom til Paula, var hendes første Tanke den, at Paula var bleven endnu rigere begavet end hun selv, og det ødelagde hendes Humør.

»Det maa dog være et fejlagtigt Rygte, at Paulas Fader skal have lidt et stort Tab ved et skotsk Handelshus' Fallit,« sagde hun sagte til Elise, »thi hans Ødselhed overfor Paula er i Aar endnu vanvittigere end tidligere. Det er intet Under, at han fordrejer hendes Hoved.«

Elise sporede den Lyst, hun oftere havde følt overfor Marie, at gjennemprygge hende for hendes

ondskabsfulde Snak. Hvorfra fik hun dog altid de stygge Tanker? Og saa gik hun i samme Øjeblik med det elskværdigste Væsen Generalkonsulen i Møde, idet han traadte ind til de unge Piger. Han underholdt sig spøgende med dem og spurgte om, hvorledes det Program lød, de unge Piger havde udkastet for Ferien.

»Jeg vilde nemlig gjerne være med at ordne det,« sagde han smilende. »Paula sværmer saa meget for at danse, og Anna sprang paa Wyk næsten lige saa fornøjet omkring som min Vildkat. Jeg har derfor tænkt paa at arrangere en lille uskyldig Dans herhjemme en Aften i Ferien, hvis Paulas Veninder synes lige saa godt om den Ide, som jeg er vis paa, at hun gjør det.«

»Du kjære, dejlige Fader, det er jo henrivende,« raabte Paula og fløj ham om Halsen. »Noget Morsommere kunde jeg ikke tænke mig.«

De unge Piger omringede Generalkonsulen jublende og taknemlige, hvad han smilende tog imod. Fornøjet satte han sig i det ene Sofahjørne og fik Miss Allan til at tage Plads i det andet, medens de unge Piger dannede en Kreds omkring dem, og saa begyndte den højtidelige Raadslagning. Det blev besluttet, at Festen skulde afholdes lige efter Nytaar, og Venindernes Fætre og Brødre skulde indbydes. Der fandtes blandt dem glade, fornøjelige Gymnasiaster, Kadetter, ja endog enkelte Studenter. Hvad Damerne angik, da bestemte Generalkonsulen, at alle de unge Piger fra Paulas Klasse skulde indbydes, Ingen maatte tilsidesættes. Listen blev hurtig skrevet, de manglende Herrer maatte Fætrene og Brødrene skaffe fra deres Vennekreds; allerede samme Eftermiddag udsendtes Indbydelse.

De vakte stor Glæde blandt alle Eleverne i

Fortsættelsesklassen, denne Skolens Afgangsklasse, som af alle de unge Medlemmer blev kaldt Kursus, da Alle som En betragtede sig som voxne Damer. Nu i Ferien gav dette Bal Alles Tanker nok at bestille. At et Bal i Generalkonsul Hegers rige, skønne Hjem vilde blive særlig elegant, tvivlede Ingen om, og der spekuleredes nu over Anskaffelsen af Kjoler, Sko, Vifter, Handsker og meget Andet.

Anna og hendes Moder undersøgte hendes Garderobe for om muligt at finde noget brugeligt; men det syntes at være haabløst, og forgjæves grublede Fru Thorsen over, hvorfra hun skulde faa Raad til Anskaffelsen af noget Nyt, da Brødrene ogsaa trængte til Et og Andet, som var højst nødvendigt. Anna tænkte paa sin sammensparede Skat, den var rigelig stor nok til at anskaffe Alt, hvad hun behøvede. Hun havde allerede Æsken i sin Haand og var paa Vej med den til Moderen, som hun vilde overraske med dens Indhold, men saa slog pludselig en anden Tanke ned i hende. Havde hun da arbejdet denne Sum sammen for at bruge den til sig selv og sin egen Fornøjelse? Ofte, naar Forældrene havde været bekymrede ved Tanken om fremtidige, uafviselige Udgifter, de ingen Udvej saa til at faa dækket, havde det været hende en Trøst at tænke paa sin opsparede Skat. Derfor havde hun ikke villet angribe den til sine Julegaver, og nu tænkte hun at udgive den for sig selv. Nej, det gik ikke.

Hun satte Æsken tilbage med urørt Indhold og gik ind til Moderen for med tilsyneladende Sindsro, om end med skjælvende Læbe, at foreslaa at sende Afbud til Paula. »Thi, kjære Moder,« fortsatte hun, »jeg vilde vanskelig kunne sætte mig ud over, at min Dragt ikke var som de Andres,

og jeg vilde da hellere helt blive derfra, det kan jeg nok finde mig i.«

Fru Thorsen smilede vemodigt. Det gjorde baade hende og hendes Mand saa ondt at maatte nægte dette kjærlige, opofrende Barn mange Ting; nu ogsaa dette. Men hun kunde selv ikke finde en bedre Udvej. Tarvelig kunde hendes Datters Dragt være, men ikke fattig og upassende. Hellere forsage helt, hvor svært det end var.

Da stormede Paula pludselig ind i Værelset paa sin voldsomme Maade og faldt strax Fru Thorsen om Halsen. »Jeg kommer med en stor, en umaadelig stor Bøn til Dem, kjære Fru Thorsen,« udraabte hun, »og jeg slipper Dem ikke, førend De har sagt Ja. Sig det derfor kun lige strax, thi jeg er en frygtelig Plageaand.«

»Jeg maa dog først kjende dit Ønske, kjæreste Paula,« sagde Fru Thorsen.

»O nej, nej, De maa først indvillige,« forsikrede Paula. Det varede en Stund, førend det lykkedes at faa hende til at forklare, hvad hun ønskede.

»Jeg vilde saa gjerne have, at Anna og jeg skulde være ganske ens klædte paa mit Bal; hun er dog min bedste Veninde, og en trofast Veninde er som en Søster, og Søstre bør være ens klædte. Syersken kommer hjem i Eftermiddag for at tage Maal og ordne Alt. Anna tilhører dog ogsaa min Fader Noget, og da han saaledes ogsaa synes, han er hendes Fader, vil han saa gjerne besørge Balstadsen for os Begge; den skal være ganske tarvelig, saaledes som De holder mest af det, Fru Thorsen, hvide, klare Kjoler; De kan bestemme Alt, som De vil have det, sig blot Ja, jeg beder Dem saa inderlig, sig Ja.«

Paula maatte standse for at trække Vejret, saa

at kun det bedende Blik fortsatte hendes Veltalenhed. Fru Thorsen forstod det ægte, trofaste Venskab, her talte, og skjøndt det faldt hende saa svært at modtage Gaver og Venskabsbeviser, hun ikke formaaede at gjengjælde, syntes hun, at hun overfor et saa taktfuldt, saa hensyntagende Tilbud burde bekjæmpe sin Stolthed. Hun saa paa sin Mand, som taus havde hørt det Hele fra sit Værelse, til hvilket Døren stod aaben. Han nikkede samstemmende som Svar paa hendes spørgende Blik, og hun vendte sig da til Paula.

»Hvad du saa kjærligt og gjerne giver, kjære Paula, vil Anna lige saa gjerne modtage, og taknemmelig vil hun sikkert altid være, selv om hun ikke formaar at gjøre Noget for dig.«

»O, jeg har jo allerede saa meget at takke hende for,« sagde Paula straalende af Glæde. »Hun er jo den Søster for mig, jeg har savnet saa meget; og saa er hun saa god, saa taalmodig, saa forstandig; der er meget, grumme meget, jeg kan lære af Anna.«

Fru Thorsen lagde Armen om den unge Pige og kyssede hende hjerteligt; hvor god og hjertevarm viste Paula sig ikke her!

»Nu maa De hjælpe os, kjære Fru Thorsen,« bad Paula. »Jeg forstaar mig ikke paa Baltoiletter, Fader endnn mindre og Miss Allan allermindst. Hun fortæller mig kun, hvad der var Brug i hendes Baltid, og det stakkels Skind har kun været paa et eneste Bal, for over tredive eller fyrretyve Aar siden. Fader siger, han synes ikke om, at vi skal være meget pyntede, men rigtig nydelige, ikke sandt? Vi to skulde helst være de allernydeligste Damer, ikke sandt, Annalil!«

Og det viltre Pigebarn greb Anna om Livet og snurrede hende lystigt rundt. Saa greb hun Karo,

som gløende havde blandet sig i Runddansen, ved Forpoterne, for at danse Vals med den, men da hun derved i det snævre Værelse kom til at træde Oberstlieutenanten paa Fødderne, slap hun Hunden, der skyndsomst gjemte sig under Sofaen, og tvang ham, trods hans Modstræben, til en rask lille Galop; dette uimodstaaelige Pigebarn, denne ægte Prinsesse Storraade!

Næste Morgen kom Paula atter som Ansøgerinde til Thorsens. Maatte Anna ikke nok faa Lov til at flytte hen til hende, i det mindste til Balleftenen var overstaaet — »Børneballet, som Fader driller mig med at kalde det.«

»Jeg har saa mange Ting at tage mig af,« erklærede Paula med meget vigtig Mine; som Husmoder, som Baldirektrice og Værtinde og, hvad ved jeg Alt. Faar jeg ikke en Støtte, gaar jeg til Grunde.«

»En saa frygtelig Ulykke tør vi ikke være Skyld i,« sagde Obersten smilende, og saaledes fik den snedige lille Pige det, som hun ønskede.

Det var en Glæde for begge de Unge. At Paula havde saa overmaade meget at gjøre, kunde egentlig ikke paastaas. Frederik, den gamle Kokkepige og Gartneren vilde nemmere have kunnet overkomme deres Gjerning, hvis Paula ikke havde fundet det nødvendigt at stikke sin Næse ind alle Vegne. Men alle disse Folk, der var gamle i Tjenesten, elskede deres unge Herskerinde og fandt sig i Forstyrrelsen, da hun syntes at more sig derved.

De to Veninder fløj omkring mellem Stuepigerne, Tjenerne, Tapetsererne og Gartneren og saa til ved de smukke Dekorationer; eller de løb ned i Kjøkkenregionerne for at beundre de smukt anrettede Delikatesser og de Bjerger af Kager og mange forskellige Forfriskninger, Kokkepigen til-

beredte, og endelig holdt de stor Raadslagning med Gartneren om Arrangementet af Kotillons-Buketterne og Bordets Udsmykning. Frederik hentede alle de svære, rige Sølysager frem og lod hele Regimentet af Vinflasker opmarchere. Men det morsomste af Alt var dog, da de med Generalkonsulen kjørte til Byen og fik Lov til at udsøge og indkjøbe alle de henrivende smaa Gjenstande, som et straalende Juletræ skulde smykkes med, og som skulde fordeles mellem Gjæsterne, som ogsaa tillige Indkjøbet af Kotillons-Ordener til Herrerne. Saa kom Baldragterne, saa elegante og nydelige i al deres Simpelhed, at de Begge brød ud i jublende Henrykkelse. Nu maatte de for sidste Gang gennem Selskabsværelserne. Bordet stod dækket, blomstersmykket, straalende af Krystal og Sølvtoj; der blev holdt stor Belysningsprøve over det Hele, Balsalens Gulv blev for sidste Gang bonet over, de sidste Blomster opstillede — endelig var Alt færdigt.

»Som i et Férige,« sagde Begge; denne Gang fik Henrykkelsen til Afvexling Luft i et Suk; de havde let og jublet saa meget.

Kammerjomfruen stod parat med Paaklædningen, og da den var endt, stod de smagfuldt klædte, ganske ens, som to Søstre. Det var nu paa høje Tid at gaa ned, Vognene begyndte at rulle frem, og snart viste de første Gjæster sig, baade unge og gamle, thi Generalkonsulen havde ogsaa indbudt dem af Forældrene, som vare ham personlig bekendte.

Nu begyndte Festen og var saa skjøn, at den langt oversteg de unge Gjæsters Forventninger; Paula følte sig saa lykkelig, at hun oftere hviskede til Anna: »Jeg tror neppe, der kan være skjønnere i Himlen.«

Anna, som alle de andre Gjæster, var ligeledes

henrykt. Marie var den Eneste, som ikke var fuldt ud tilfreds. Hun havde sat sin Vilje igjennem at faa anskaffet en Silkedragt; hun vilde ved denne Lejlighed ikke overstraales af Paula. Og nu var denne saa fint klædt i et let Kniplings-Stof og saa dog saa elegant og nydelig ud, at Marie næsten fandt det smukkere end den stærkt besatte og derfor ikke saa luftig balagtig lette Dragt, hun bar. Hvor mon Anna havde faaet sin smukke Dragt fra? Det var svært nok for hende at tilbageholde et uforskammet Spørgsmaal. Det forundrede hende i det hele taget, at Anna vilde gaa paa dette Bal. Hendes Forældre havde jo saa lidt at leve af, at de aldrig kunde gjøre Gjengjæld. Selv var hun heldigvis langt bedre stillet. Hendes Fader var netop nu udnævnt til Departementschef i Justitsministeriet; hun haabede derfor ogsaa nok at skulle kunne sætte igjennem, at hun fik et Bal i denne Vinter, og det skulde da nok lykkes hende at faa det endnu bedre end Paulas Bal. Her var mange af Herrerne saa grønne, Selskabet hos hende skulde blive mere udsøgt. Saaledes tænkte og planlagde Marie i Stedet for helt at hengive sig i Glæden, som alle de Andre nød med ublandet Fryd; denne Aften levede længe i deres Erindring som en fortryllende Fest.

Kameliaen.

Vinteren var nu langt fremrykket; Frosten, som meldte sig sent dette Aar, havde arbejdet saa

ihærdigt i de sidste Døgn, at Skøjteløberne overalt kunde færdes paa Isen. For vore unge Venner havde denne Sport ingensinde været saa fornøjelig som denne Sæson, da de paa Ballet hos Generalkonsulen havde stiftet saa mange Bekjendtskaber med skøjteløbende Herrer, som var ivrige Kavalerer paa Isen, og som nu fornøjede fløj de unge Piger i Møde og ridderligt hilsende rev Huer og Hatte af de mørke og lyse Hoveder.

I Februar var det Maries Fødselsdag, for hende den vigtigste Dag i hele Aaret. Denne Gang var den endnu betydningsfuldere end sædvanlig. Hun fyldte sexten Aar og traadte om kort Tid ud af Skolelivet for at konfirmeres og som fuldstændig ung Dame indføres i Selskabslivet. Hun lod mange hemmelighedsfulde Vink falde om denne store Dag, førend hun omsider bekjendtgjorde for Kammeraterne, at den skulde fejres med et Bal. Denne Nyhed blev modtaget med stor Glæde, og mange lyse Forhaabninger knyttedes til den. Kun beklagede de Unge, at Dagen ikke faldt i Ferietiden, da saa mange af de gode Dansere atter var rejst fra Byen.

»O, det er aldeles ligegyldigt,« svarede Marie overlegent; »I vil i hvert Tilfælde træffe mange af Herrerne fra Paulas Bal hos os, vi indbyde kun lutter voxne Herrer.«

»Jeg er vis paa, at det er langt morsommere at danse med Gymnasiasterne fra Sorø og Herlufsholm og med Kadetterne end med Herrer, der føler sig langt hævet over saa unge, ukonfirmerede Damer som os,« indvendte Elise, »de finder os naturligvis meget barnlige og ufornuftige.«

»Det er sørgeligt, at du har saa ringe Tanker om dig selv,« sagde Marie, »jeg er vis paa, at jeg godt kan opføre mig som fuldvoxen Dame lige

over for de unge Kandidater, Studenter og Officerer; jeg finder da dem langt behageligere i Omgang end umodne Drenge.«

»Skal du have flere og mere voxne Damer med foruden hele Klassen her?« spurgte Paula, medens de fire Skoleveninder stod sammen i den ene Vinduesfordybning.

»Hvor vil du hen!« svarede Marie og løftede knejsende sit Hoved. »Hele Klassen! Nej, vi gjør et Udvalg blandt dem; husk, Papa indtager nu en saa fremragende Stilling, at han maa iagttage visse Grænser. Mama har netop talt om, at vi nøje maa overlægge dette, og mere end En vil sikkert føle sig skuffet.«

»Og det var netop saa kjønt, at hele Klassen var indbudt hos Paula,« mente Anna, »vi havde Alle fælles Glæde og fælles Erindringer, og Ingen følte sig tilsidesat.«

»Ja, det er naturligvis baade smukt og gemytligt,« sagde Marie med et Skuldertræk, »men det kan ikke gennemføres i Livet. Forholdene kræver Hensyn; man kan ikke, i det mindste vil jeg ikke, gjøre Menneskevenlighed til øverste Rettesnor for mine Handlinger. Jeg haaber, mit Bal skal blive glimrende! Tænk nu paa Eders Dragters Istand-sættelse eller Omordning. Havde jeg tænkt over det tidligere, saa havde jeg holdt mit Bal først, saa havde jeg havt de friskeste Toiletter, og Paula havde da kun faaet andet Oplag.«

»Hvor kan du dog tænke saaledes! Det vilde aldrig i Verden være faldet mig ind,« udbrød Elise.

Der var megen forventningsfuld Uro mellem Klassens Elever. I Stilhed forberedte enhver af dem sin Balstads, medens Haab og Frygt afvexlede; Marie var i overstadig godt Humør. Hun fortalte stadig meget om Tilberedelserne til Ballet, og det

var let at mærke, at hun ønskede, at hendes skulde overgaa Paulas i Elegance. Det var ligeledes tydeligt, at hun med Vilje holdt Indbydelserne til Klassens Elever tilbage, for vedblivende at lade dem forblive i Uvished, thi allerede for et Par Dage siden var de i Guld trykte Invitationskort udsendte til Herrerne og flere forlængst i Selskabslivet indførte Damer.

»Med Eder tager jeg ikke Ceremoniellet saa strengt,« sagde Marie en Dag til Paula og Elise, som fulgtes med hende nedad Trapperne, »I er jo egentlig allerede indbudt, det er kun en Formsag.«

Endelig kunde hun ikke tøve længere, de ventede Breve udsendtes. Den næste Morgen herskede der stor Ophidselse mellem Eleverne, som stod sammen i smaa Grupper og hviskede. Kun lidt over Halvdelen af dem, Døtrene af de rigeste og fornemste Forældre, var indbudt, alle de Andre følte sig bittert skuffede.

»Hvor dette dog er utaaleligt,« sagde Elise til Paula, »du og din Fader handlede langt elskværdigere. Det gjør mig saa ondt for alle dem, der ikke er indbudt.«

Da Paula forblev tavs, fortsatte Elise: »Der er sikkert flere af dem, der allerede har tænkt paa deres Dragt; det har jeg ogsaa, den bliver saa nydelig.« Da Anna i det samme kom hen imod dem, vendte hun sig imod hende med det Spørgsmaal: »Skal du ogsaa have din Dragt fra Paulas Bal opfrisket, Anna?«

»Det behøves ikke,« svarede denne rolig, »jeg har ikke faaet nogen Indbydelse.«

»Hvad siger du? Ikke indbudt? Det er umuligt!« raabte begge de Andre; »der maa foreligge en Fejltagelse, en Forglemmelse.«

»Det tror jeg ikke,« svarede Anna med samme Ro, »Marie har sikkert handlet med Overlæg!«

»Aldrig!« raabte Paula ivrigt, »en saadan Nedrigthed kan jeg ikke tiltro hende. Der kommer hun, vi kan strax faa det at vide.«

Hermed ilede hun og Elise den Indtrædende i Møde og sagde hæsblæsende; »Tænk blot, du har glemt at indbyde Anna.«

»Nej, slet ikke,« svarede Marie roligt. »Det gjorde mig meget ondt, men jeg har jo sagt Eder, at vi maatte trække Grænser — —«

»O, det er oprørende!« udbrød Paula ude af sig selv. »Anna kan dog ikke udelades, hun hører jo til dine bedste Veninder.«

»Det gjør hun ganske sikkert,« sagde Marie med samme overlegne Ro, »og jeg vil ogsaa altid holde meget af hende, selv om vore Veje skilles. Vi vil desværre kun sjældent mødes i Selskabskredsene.«

»Skam dig, Marie,« foer det ud af Paula, »du er langt fra saa god som Anna.«

»Det er jeg ganske enig med dig i, i al Beskedenhed,« sagde Marie og tilføjede saa sagte, at kun Paula hørte det: »Papa er ikke saa rig som din Fader, han kan hverken klæde sine Gjæster standsmæssigt eller paa anden Maade hæve dem op i sin Kreds.«

Det var heldigt, at Lærerens Indtræden afbrød Samtalen, ellers havde Paulas Vrede sprængt alle Skranker; nu blev den brudt. Hun maatte indtage sin Plads og fulgte Undervisningen med den Opmærksomhed og Ro, hun nu i flere Maaneder havde opretholdt. Det beroligede det oprørte Sind, saa hun kunde opføre sig passende, baade mod Anna, hvem hun ikke saarede med en Medlidenhed, som hun følte, denne forsmaaede, og mod

Marie, hvem hun ikke sagde sin Mening saa djærvt, som den strax svævede hende paa Tungen.

Da hun kom hjem, meddelte hun sin Fader det Hele og sit Forsæt heller ikke at ville deltage i Maries Bal, da hun følte sig krænket paa Annas Vegne. Generalkonsulen delte hendes Uvilje over denne Taktløshed, men var afgjort imod, at hun vilde trække sig tilbage.

»Du gjør ikke Anna nogen Nytte dermed, du vil altid sætte hende højt, og alle retsindige Mennesker vil tænke som du. Men jeg vil ikke, at du bryder Omgangen med Bloms. De hører til mine mangeaarige Venner; Blom er en anerkjendt, udmærket dygtig Mand; det er et Hus, der maa tages Hensyn til. Naar du bliver ældre, lille Skat, vil du møde meget i Livet, som maa taales og ties til.«

Paula var ikke enig med Faderen, dog maatte hun bøje sig; men hverken hun eller Elise tænkte med forventningsfuld Glæde paa dette Bal. De omgav Anna med fordoblet Venlighed; hun selv var rolig og mild og ledede oftere Samtalen hen paa deres Balforberedelser, som de to Andre ellers omhyggelig undgik at tale om i hendes Nærværelse. Selv lige over for Paula udtalte Anna sig ikke, men lod, som om hun fandt Maries Opførsel ganske naturlig, slet ikke fornærmelig for hende selv. Marie kunde jo umulig indbyde den Masse Bekjendte, hun havde; det vilde være meget taabeligt at tage hende det ilde op.

Hvad det kostede Anna at bevare denne ydre Ro, anede Ingen, neppe hendes egen Moder. Thi hun opbød hele sin Sjælskraft for ikke at bedrøve denne mere med den Sag.

Trods al sin Sjæls Alvor var Anna munter og livsglad, og hendes Forældre undte hende inderlig gjerne enhver Glæde, der frembød sig. Hvor havde

Anna ikke moret sig hos Paula, og med hvilken glad Forventning havde hun ikke imødeset Maries Bal. Og saa ventede denne Ydmygelse hende i Stedet for Glæden. Var det da en Skam at være fattig?! Naar en Mand som hendes Fader, der havde brugt sine bedste Kræfter i sin Konges Tjeneste, som kun ønskede at skaffe sig et redeligt, ærefuldt Erhverv, maatte tilbringe sine Dage i tvungen Lediggang under Hundreder af Savn og maatte leve sit Liv i Kamp mod Sorger, der stadig rykkede nærmere, var dette meget haardt. Og nu blev hun selv udstødt af sine Kammeraters Kreds, stod ydmyget lige over for dem, kun fordi hun og hendes var uden Midler. Hvor var det knugende bittert! Trods disse nagende Tanker bestemte Anna sig for at vise sine Forældre et tilfreds Ydre.

Oberstlieutenanten ansøgte om enhver ledig Stilling, der kunde egne sig for ham, men forgjæves, og Familien kunde ikke leve af den usle Pension, uden at angribe sin lille Kapital, saa Renterne stadig formindskedes, og dog bestræbte hver Enkelt sig for at indskrænke alle Udgifter. Hvad skulde det blive til? Fremtidsudsigterne formørkedes fra Dag til Dag, og Nødens truende Spøgelse sneg sig rundt om den engang saa lykkelige Husstand.

Forældrene delte Annas Skuffelse, men lige over for deres store, alvorlige Sorger syntes hendes Bekymring kun lille, og hun vilde ikke øge deres. Men Anna følte, hvorledes hendes Sind forbitredes mod Marie. Denne havde ingen Ret til at handle saaledes imod hende, Anna var og blev jo den Samme, selv om hun ingen Penge havde; hvor turde da den, der kaldte sig hendes Veninde, ydmyge hende saaledes! Men nu var det ogsaa forbi med Venskabet! Hun kunde aldrig tilgive Marie denne Krænkelser.

Da hun vandede Kameliaen, som nu stod i fuld Pragt med udfoldede Blomster og bristende Knopper, straalende frem mellem de glindsende mørke Blade, hviskede hun bedrøvet: »Nu skilles vi ikke ad, du bliver i min Varetægt,« og samtidig tænkte hun paa, hvor oprigtigt Marie havde beundret og misundt hende den.

»Hvor hun vilde være blevet glad for den,« tænkte Anna, »ja, saaledes berøver ogsaa jeg hende en Glæde.«

Maries Fødselsdag faldt paa Fastelavns Søndag, og Skolen gav saaledes to Feriedage, en til Fornøjelser, en til at udhvile i. Hvor det traf heldigt, Anna fik saaledes ingen Anledning til at bringe hende en Lykønskning, hun ikke kunde give af fuldt Hjerte; det var en Lettelse. Veninderne antog stiltiende, at Anna vilde overse Dagen, Ingen af dem spurgte hende derom; de var saa hensynsfulde og kjærlige imod hende. Imellem hende og Marie var tilsyneladende Alt ved det Gamle.

Saa var det Aftenen før Ballet. Anna stod i sin kjære lille Stue ved Vinduet og stirrede ud i Vinternatten; uden for var det koldt, blændende hvid Sne bedækkede Jorden, og fra den mørke Himmel lyste en Uendelighed af Stjerner. Anna havde forsigtig rykket sine Planter bort fra de frosne Ruder. Paa en lille Blomsterstander, hun skyldte sine Brødres Kunstfærdighed, stod Kameliaen i sin fulde Skjønhed. Det var næsten, som havde den mærket sig Dagen for at straa i sin hele Pragt paa den. Den var saa rigt smykket med Blomster, saa fin i Farven, hele Væksten saa smuk, ingen Gartner kunde have drevet et smukkere Exemplar.

Hvorfor følte hun da ikke ublandet Glæde ved at betragte den? En uklar, men ikke behagelig

Følelse gik ved Siden af den. Var det tilfredsstillet Hævnfølelse? Hendes egen Glæde var for-dærvet, men for Marie var Fornøjelsen ligeledes ødelagt. Anna ønskede i dette Øjeblik Blomsten langt bort, saa Intet mindede hende om den og Maries Fødselsdag.

Hvor roligt gled Stjernerne hen over Himmelen, hvor mange bekymrede Menneskehjarter formaaede de ikke at trøste med deres milde Blinken, hvormange nedtrykte Sjæle talte de ikke til om den Skabers Alvisdom og Alkjærlighed, som ikke glemmer Nogen.

Anna havde oftere i sit unge Livs alvorlige, bedrøvede Timer søgt Trøst og Ro hos Stjernerne, der vakte beroligende Tanker i hendes Sind; men i Dag bragte de ingen Lindring. Hun havde ikke Fred i sin Sjæl, og hun følte, hvor umuligt det var at tilkæmpe sig den, saa længe Vrede og Bitterhed stormede i hendes Hjerte. Hun traadte igjen hen til Blomsten og saa længe paa den — Nej, den kunde aldrig mere glæde hende som tidligere! Nu vilde Tanken paa Marie altid vækkes ved Synet af Blomsten.

Der hævede sig pludselig en Stemme i hendes Indre, som ikke dadlede Marie, men hende selv. Ganske sikkert havde Marie ikke handlet ret; men hvad gjorde Anna selv, naar hun gjengjældte Ondt med Ondt? Hun vidste, hvilken Glæde det vilde være for Marie at faa Kameliaen, og hvor hun vilde ærgre sig, naar hun senere hørte, den egentlig havde været bestemt til Gave for hende. Dette kunde tilsyneladende ganske tilfældigt komme hende for Øre, og skulde være Annas Hævn over Maries skammelige Opførsel mod hende.

Ved denne Tanke gik der en Skamfølelse gennem Annas Sjæl; uvilkaarligt lod hun Rullegardinet

gaa ned, hun kunde ikke hæve sit Blik op til de funklende Stjerner; hun følte sig saa ussel og jammerlig, at hun maatte udelukke de himmelske Vidner fra at se denne jordiske Lavhed. Saa stod hun igjen foran Blomsten og en Følelse af øm Medlidenhed sneg sig over hende. Havde denne Blomst da kun udfoldet sig saa skjøn, for at tjene som Redskab for Hævnen? Vilde hun da virkelig hævne sig? Vilde hun bevidst give Marie Krænkelse for Krænkelse? Maaske anede Marie ikke i hvilken Grad hun havde saaret hende, maaske angrede hun det allerede, men for silde, nu kunde hun ikke gjøre det om. Men hun selv havde endnu ikke handlet, hun kunde forandre den Handlemaade, som senere vilde gjøre hende ondt. Der kom en blødere Stemning over Anna, hun mindedes, hvormeget hun og Marie havde havt sammen, de havde kjendt og holdt af hinanden, fra de var smaa. Nej, hun vilde ikke hævne sig, Marie skulde have Blomsten og en hjertelig Lykønskning ovenikjøbet.

I samme Øjeblik som hun fattede denne Beslutning, var det hende, som blev hun befriet fra en tung Byrde; hun trak Vejret saa frit, følte sig saa let i Sind. Selv Tanken om Ballet voldte hende ikke mere Sorg. Hun havde helt tilgivet Marie, og ønskede nu kun, at Kameliaen maatte glæde hende meget; hun syntes aldrig, at hun havde holdt saa meget af Marie som nu. Hurtig aabnede hun sin Brevmappe og skrev nogle Linjer, Pennen fløj henover Papiret, Ordene kom af sig selv og lød kjærlige og milde.

Nu følte Anna ogsaa, at det var silde, og at hun var træt; hun klædte sig hurtig af for at gaa tilsengs, dog traadte hun endnu engang hen til sin Blomst og lagde kjærtegnende sin Kind mod et af

dens kølige, mørke Blade, hun følte sig saa taknemlig imod den. Saa trak hun Rullegardinet op og saa op mod de klare Stjerner, som nu sendte hende saa mildt et Budskab, at hun glad og beroliget søgte sit Leje og snart faldt i dyb, fredelig Søvn.

Den næste Morgen bad hun sin Moder, om Jette maatte bringe Kameliaen hen til Marie.

»Vil du sende den uforskammede Departementstøs din smukke Plante?« udbrød Harald forbauset. »Det er dog det Værste, jeg endnu har hørt. Dig indbyder hun ikke til sit Bal, og med Gymnasiaster, som mig og mine Lige, vil hun ikke danse! Naar du endelig vil af med din Blomst, saa giv hellere den første den bedste Ko den at æde; men at give den til Marie Blom, derimod nedlægger jeg den bestemtteste Protest.«

»Jeg har nøje overlagt det,« svarede Anna blidt, »jeg giver gjerne Marie min Kamelia, den har fra Begyndelsen været bestemt til hende.«

»Omstændighederne forandrer ofte Ens Planer,« henkastede Harald. »Efterat hun har vist sig at være den Slange, hun er, har hun mistet ethvert Spor af Krav paa Fødselsdagsgaver.«

Anna saa bønligt paa Moderen. Hun kunde ikke omtale, hvad der havde forandret hendes Tanker, men Moderen forstod hende ogsaa uden Ord. Hun kyssede Anna paa Panden, og da denne saa op paa hende, læste hun i Moderens Blik Forstaaelse og Samstemning.

»Jeg synes, det er bedst, at vi lader Anna selv bestemme, hvad hun vil,« sagde Fru Thorsen roligt.

Harald gik sagte brummende hen og stirrede ud af Vinduet, hvad imidlertid ikke hindrede ham i senere, under fire Øjne med Moderen, at erklære, at Anna var det bedste lille Væsen, der nogensinde

stak i et Par Sko, og at han sikkert vilde have valgt hende til sin Hustru, hvis hun ikke desværre var hans Søster; ja, han hjalp hende endogsaa, da hun bad ham derom, med den omhyggelige Indpakning af Kameliaen, der maatte beskyttes mod Frostkulde.

Da Jette kom tilbage, havde hun meget at fortælle om Travlheden og Forberedelserne til Festen i den store, smukke Bolig, hvori Departementschefen og hans Familie havde deres Hjem. »Baade deres egne Tjenestefolk og mange Andre, Haandværkere og, hvad véd jeg, var nærvædt at løbe mig omkuld,« fortalte hun; »der er vendt op og ned paa hele Huset, for det skal nok blive saa dejligt. Da der saa kom en Tjener og vilde tage Urtepotten fra mig, forlangte jeg at faa Frøken Marie selv i Tale. Endelig kom hun da, og da hun saa mig staa med Kameliaen, blev hun ganske rød i Hovedet af bare Glæde og stirrede saa løjerligt paa mig, som om hun aldrig havde set mig før. Saa kom Fruen selv, og tog da Kameliaen og roste den saameget, og saa trykkede hun mig saamæn en hel Krone i Haanden, førend hun gik med den; men Frøken Marie sagde ikke et Ord, men hun var saamæn ganske rørt, for hun havde Taarer i Øjnene, det saa jeg selv. — Men Jøsses, jeg glemmer rent det Brev, jeg fik af Postbudet og stak i Tasken, afbrød Jette sig selv og trak et Brev frem.

Oberstlieutenanten rakte hurtig Haanden ud imod det, men tøvede dog med at aabne det. Hvor ofte havde han ikke søgt baade offentlige og private Stillinger, som han mente passede for ham, men altid forgjæves, han frygtede derfor en ny Skuffelse. Ængstelige og forskende forsøgte alle

hans Kjære at læse i hans Træk, medens han gennemfløj Brevet.

»Endelig et lille Haab,« sagde han da. »Moder ved,« vendte han sig til Anna og Harald, at Oberst Staal for en Ugestid siden talte til mig om en Stilling som Inspektør paa et af Grev Holtens Godser, som ved Dødsfald var bleven ledig. Han, Staal, er en god Bekjendt af Greven og ledsagede min Ansøgning med nogle anbefalende Ord. Hvorledes Stillingen er lønnet, vidste han ikke bestemt, men Greven er en human og hovedrig Mand, saa Staal mente, den var godt lønnet, foruden at Lejligheden i Hovedbygningen, der er meget herskabelig, stilles til Inspektørens Raadighed, med Undtagelse af et Par Værelser, som staa til Afbenyttelse for Greven, naar han en enkelt Gang kommer til Godset, der ligger i en af Jyllands skønneste Egne. Der skrives nu til mig, at Greven ønsker at se og tale med mig snarest, da Ansøgnernes Skare er meget stor. Jeg vil derfor rejse endnu i Aften.«

»Men du er jo slet ikke rask, Kjære,« sagde hans Hustru bekymret. »Opsæt det blot et Par Dage. En Rejse i denne Vinterkulde vil kun forværre din Forkølelse, som ved Forsigtighed snart vil forsvinde.«

»Nej, nej, det kan ikke gøres,« svarede Obersten afgjørende, »jeg kan slet intet Hensyn tage dertil. Jeg vilde aldrig kunne forsvare, at en Anden fik Stillingen, fordi jeg ikke turde rejse for lidt Snue.«

Alle Bønner og Forestillinger var forgjæves. Oberstlieutenanten havde for længe lidt under tvungen Uvirksomhed og Frygt for Fremtiden, til ikke nu med Iver at drive paa at komme afsted, for mulig at opnaa en fordelagtig Stilling, og rejste

derfor virkelig samme Aften, skjøndt han langt fra følte sig rask.

Hele Familiens Haab og Ønsker fulgte ham, og i ængstelig Forventning imødesaa den hans Tilbagekomst.

Under alt dette dvælede Annas Tanker dog af og til ved Ballet, og de indbudne Veninders travle Færden; men al Bitterhed var forsvunden af hendes Sjæl, hun forekom sig selv som en udenforstaaende Tilskuere, der glædede sig over Deltagernes fornøjelige Færden og muntert tænkte paa de livlige Skildringer, Veninderne vilde give hende af det.

I Mørkningen var hun et Øjeblik gaaet ind i sit eget lille Værelse, og tænkte netop paa, at nu vilde Festen snart begynde hos Bloms. Nu var vistnok alle hendes Klassekammerater ved Paa-klædningen, og lidt vemodig tænkte Anna paa de halv glade og dog halv ængstelige Følelser, hvormed hun i Julen havde iført sig sin Baldragt.

Da bankede det ganske sagte paa hendes Dør, og efter hendes — Kom ind — gled en tæt tilhyllet Skikkelse hurtig ind i Værelset. Da den havde kastet Kaaben paa en Stol og Sløret fra Ansigtet, raabte Anna i højeste Grad forbauset: »Marie!«

»Ja, det er mig,« raabte denne og brast i Taarer, idet hun slog Armene om Annas Hals og trykkede hende fast ind til sig. »Jeg havde ingen Ro paa mig, jeg maatte hen til dig, for at sige, hvor ussel jeg føler mig, hvor oprigtigt jeg beklager, at jeg har krænket dig, og at jeg ikke kan udholde det, førend du har tilgivet mig.«

»Kjære Marie, jeg er virkelig hverken krænket eller vred,« sagde Anna hjerteligt.

»Ja, det siger du, fordi du er god som en Engel,« hulkede Marie; »men du maatte ikke være

et Menneske, hvis du ikke bar Nag til mig, fordi jeg har handlet saa slet imod dig. Jeg gjorde det med Vilje, og nu angrer jeg det da det er forsilde.«

»Vær blot rolig, kjære Marie,« bad Anna inderligt, »det er helt tilgivet og glemt. Jeg føler ikke mindste Vrede imod dig.«

»Men jeg er dog Skyld i, at du ikke kommer paa Ballet,« vedblev Marie, »og al Glæden er ogsaa forbitret for mig. O, Anna,« udbrød hun og brast paany i Graad, »der er saa meget onskabsfuldt og bittert i mig, og det er taget til bestandig; thi netop fordi du var saa from og god, og tog saa stille og taalmodigt mod alle mine onde Bemærkninger, kunde jeg allermindst lide dig, og vilde for Alvor krænke dig. Og saa giver du mig din dejlige Blomst, som du har plejet med saa megen Omhu; da fik jeg Øjnene op for hele min store Uret! Jeg kan aldrig tilgive mig selv; al min Glæde er forbi.«

Kjærligt søgte Anna at berolige Marie; Tiden løb, og hun mindede hende om, at hun nu maatte gaa hjem, men Marie agtede ikke derpaa.

»Hvor kan jeg mere mig,« svarede hun paa Venindens Forestillinger, »jeg vil savne dig hele Tiden, og jeg kan ikke tro, at du kan blive ved at holde af mig.«

»Jo, det kan du trygt stole paa,« sagde Anna kjærligt, »jeg synes aldrig, jeg har holdt saa meget af dig, som nu. Jeg har ganske vist maattet kæmpe mig igjennem det, men nu véd jeg jo, hvorledes du tænker og føler.«

»Og vil du vedblive at være min Veninde?« spurgte Marie.

»Mere end nogensinde,« svarede Anna varmt. »Nu har vi jo paany fundet hinanden.«

»Jeg trænger saameget til en Veninde,« og

Taarerne løb atter ned over Maries Kinder, »forstaar du, en sand Veninde, den Eneste man betror Alt, og som man taaler af, at hun siger En alt det, man ikke vilde taale at høre af nogen Anden. Naturligvis advarer min Samvittighed mig vel, jeg er ofte saa utilfreds med mig selv, men saa søger jeg at overdøve den indre Stemme. Vil du hjælpe mig Anna? Jeg vil saa gjerne blive et godt Menneske, men jeg er det ikke. Jeg vil tro hvad du siger mig; thi naar jeg tænker paa, hvorledes jeg har handlet imod dig, hvor ulykkelig jeg nu føler mig, og hvor god du er imod mig, vil jeg have mere Tillid til dig, end til noget andet Menneske.«

»Jeg er selv svag og har mange Fejl,« svarede Anna rørt, »men jeg vil gjerne være dig en trofast Veninde, saa vi begge i Forening kan stræbe at blive bedre. Men nu slog Klokken, du maa gaa. Glem nu det Hele og vær glad og fornøjet. I Morgen vil jeg komme hen til dig.«

»O, Anna, vil du virkelig komme,« udbrød Marie, »jeg frygtede for, at du ikke nogen Sinde mere vilde træde over min Dørtærskel. Anna, jeg kan aldrig gjengjælde dig dette.«

Endelig rev Marie sig løs og ilede hjem, og det var virkelig paa højeste Tid; hun naaede neppe at blive paaklædt, førend Gjæsterne begyndte at komme. Ved Siden af sin Moder maatte hun nu smilende modtage de mange Ankommende. Det var ikke let for hende, da hendes Tanker var saa opfyldte af ganske andre, selvbebrejdende, smertelige Tanker. Disse fik i Aftenens Løb ny Næring ved flere Gjæsters Spørgen efter Anna Thorsen, at svare paa disse Spørgsmaal, var dog ikke saa ubehageligt, som den Taushed, hendes nærmeste Veninder køligt reserverede antog. Marie følte, at de fordømte hendes Adfærd, og hun vidste nu, at

det var retfærdigt. Hun sporede desuden efterhaanden, at der langtfra herskede den glade, frejdige Stemning, som havde gjort Paulas Bal til en sand Glædesfest. De ulige parrede Elementer stod mere fremmede og tildels ængstelige lige overfor hverandre. Selv var hun for trykket og optaget til at kunne være noget for sine Gjæster, og saaledes var Ballet, trods alle de store Anstrængelser og Forberedelser, i ethvert Tilfælde for hendes eget Vedkommende en fuldstændig Fiasco.

Hendes Moder, som ærgrede sig over Maries Mangler som Værtinde, hvoraf hun udledede den Tvang og Mangel paa Liv, der af og til herskede, dadlede hende strengt efter Festens Afslutning. Marie modtog i Tavshed alle hendes Bebrejdelser. Hun betragtede den mislykkede Fest som en retfærdig Straf, thi med det nylig vundne Klarsyn indsaa hun nu, at Paula havde ordnet sit Bal med det Maal for Øje, kun at more sig og sine Gjæster, hvorimod hun havde benyttet den til Forherligelse af sig selv og til at stille Andre i Skygge, og herpaa var Glæden strandet. Og dog havde hun vundet Noget, som ikke kunde kjøbes for dyrt. Hun var naaet til Selverkjendelse, havde indset sin Fejl, og gjenvundet en Veninde i dette Ords sandeste og højeste Betydning.

Det var en vanskelig Opgave for de andre unge Piger, at forstaa hendes og Annas nye Forhold. De havde ment, at Anna, efter den hende overgaaede Krænkelse, ganske vilde have trukket sig tilbage fra Marie, og nu var de To inderligere forenede end nogensinde tidligere, og Marie viste en ydmyg Hengivenhed lige overfor Anna, som aldrig Nogen vilde tiltroet hende. De nærmeste Veninder anede og gjættede Sammenhængen; de undgik imidlertid at spørge, da Anna og Marie be-

varede fuldstændig Tavshed. Paula, som i lang Tid havde betragtet Anna som udelukkende sin Veninde, maatte bekæmpe mange Anfald af Skinsyge. Hun fandt sig først roligere deri, da hun efterhaanden opdagede, at Anna aldrig svigtede hende, eller var hende mindre trofast hengiven, og desuden saa den gode Indflydelse, hun udøvede over Marie.

Den sidste Skoledag.

I Oberstlieutenantens Familie herskede kort Tid efter stor Angst og Bekymring. Han var kommet saa lidende hjem fra Rejsen, at han faa Dage senere fængsledes til Lejet af en haard, alvorlig Sygdom. Ligesaa meget han attraaede den Stilling, han ansøgte om, lige saa usandsynligt forekom det ham, at han kunde opnaa den, og denne Spænding forøgede hans Lidelser. Doktor Storms Mine blev hver Dag betænkeligere, og omsider fandt han, det var hans Pligt at underrette den Syges Hustru og Børn, som plejede ham med den yderste Omhu, om hvor betænkelig Mandens Tilstand var. Det var en tung, forfærdelig Tid, der nu oprandt for dem Alle. I flere Uger svævede Patienten mellem Liv og Død. I sine Fantasier beskæftigede han sig uafbrudt med sin og Familiens sørgelige Stilling og pinte sig med at lægge Planer til dens Forsørgelse. Hans Hustrus beroligende Ord naaede vel hans Øre, men trængte ikke ind i hans Tanke, og det var kun i faa og korte Øjeblikke, at han kjendte hende, som næsten aldrig veg fra hans Sygeleje.

»Han har lidt mere og sørget dybere, end Nogen har anet,« sagde den deltagende Læge, »det har undergravet hans Sundhed. Endelig har denne Rejse, med det forhaandenværende Ildebefindende, og dens formodede mislykkede Resultat, ganske nedbrudt ham.«

Fru Thorsen sukkede dybt. Hun kjendte de Sjælekvaler, hvorunder han havde lidt, hun havde selv delt dem med ham, og dog følte hun, at Ulykken først nu for Alvor var brudt ind over dem. Kun hendes faste Tro paa Forsynet hjalp hende oppe, hun var vant til at søge Trøst og Styrke hos sin Gud, og det holdt hende ogsaa denne Gang over Prøvelsen, saa hun kunde bevare sin stille Betænksomhed og sit Væsens velgjørende Ro.

Hendes Børn saa med ubegrænset Ærefrygt op til deres Moder, som altid forstod at indgyde dem Mod og Haab. Anna hjalp hende trofast med at pleje Faderen, og begge Sønnerne, thi ogsaa Secondlieutenanten var kaldt hjem, kappedes ligeledes om at bære Omhu for den elskede Syge.

Endelig skimtedes Bedring, i Førstningen kun glimtvis og langsomt, men hvor stor var dog ikke den Taknemlighed mod Forsynet, som fyldte alle de Hjerter, der havde lidt saameget. Sygdomstegnene forsvandt efterhaanden, det gjaldt nu kun at styrke de matte Kræfter og oplive dem med ædel Vin. Generalkonsul Heger, som havde været inderlig deltagende, sendte en Kurv fuld af kostbare Vinsorter, og Paula var aldrig gladere, end naar hun kunde skynde sig til Anna med en Ret, hvorpaa Kokkepigen havde anvendt al sin Kunst, for at gjøre den saa styrkende og delikat som mulig for Reconvalescenten.

Hvor havde Paula ikke lidt med Veninden i

denne tunge Tid! Hendes første Tanker hver Morgen gjaldt Annas Bekymring, og hele Dagen var hun trykket under den. Nu følte hun først hvor uundværlig Anna var for hende. Hvor ensom følte hun sig ikke i Skolen uden hende! Hun og de to andre Veninder sluttede sig fastere sammen i denne Tid; de var tilmode, som om de maatte holde bedre sammen end forhen, da Ingen vidste, naar en stor Sorg ogsaa kunde bryde ind over dem. Til Anna kunde de kun komme i faa og korte Øjeblikke, da hun vanskelig fjernede sig fra Sygeværelset, Naar hun blev kaldt ud til Veninderne, var hun saa bleg, saa stille og saa resigneret, at det gjorde et dybt Indtryk paa hver især.

»Jeg kunde ikke udholde det som du,« sagde Paula en Dag paa sin heftige Maade, »jeg maatte ud, hvor jeg kunde skrige højt, skrige al min Angst og Fortvivlelse ud.«

Anna smilede svagt. »Gud giver Kraft til Selvbeherskelse,« sagde hun; »du skulde blot se Moder! Hun glemmer Alt, selv sin egen Kummer, for at kunne opfylde alle Pligter ved Faders Sygepleje. Skulde vi Børn saa ikke kunde betvinge vor Ængstelse og Sorg.

Der blev stor Glæde blandt de tre Veninder, da Marie, som en Morgen tidlig var løbet til Anna, bragte det glade Budskab med paa Skolen, at der om Natten var indtraadt en Vending til det Bedre. Paula slog jublende Armene om hende; denne Tids fælles Deltagelse førte dem nærmere sammen, end de nogensinde tidligere havde været.

Nu gjaldt det for de unge Piger at vise deres Deltagelse i Glæden, som de hidindtil havde vist den i Bekymringens og Angstens Tid. De tidlige Foraarsblomster, som nu udfoldede sig i Skov og Eng, blev samlede og bragt til den Syges Hjem;

ny udkomne Bøger eller Fotografier, og delikate Lækkerbidskener, Alt blev hurtigst muligt lagt i Annas Hænder, for at bringes til hendes Fader.

Endelig viste Anna sig atter i Skolen og blev jublende omringet af Veninderne. Deres Liv hengled nu en Stund roligt som sædvanligt.

Saa nærmede omsider den Tid sig, da det vigtige Afsnit i Venindernes Liv kom, at de skulde konfirmeres og forlade Skolen. I Løbet af det sidste Halvaar var de alle Fire blevne forberedte til Konfirmationen og en Maaned- førend denne skulde foregaa, var Examen; med den afsluttedes saa deres Skoleliv. Det var med meget blandede Følelser, at denne Afskedsdag, denne sidste Skoledag blev imødeset. Særlig tyngedes alle Fire af den Tanke, at de nu ikke mere skulde samles daglig; thi var det end deres Plan, at ses meget hyppigt, var den halve Dags Samliv hver Dag dog umulig, naar det nye Liv med sine forskellige Pligter lagde Beslag paa hver Enkelt. Aldrig havde de fundet Skolelivet saa skjønt, som det nu stod for dem, da de skulde forlade det; hvormange glade, fornøjelige Timer havde de ikke oplevet her, ligesom de som smaa Børn var begyndt i de nederste Klasser, de var jo fulgte ad op igjennem dem Alle. Samtidig med den Adskillelse, som gjorde dem alvorlige, kom, særlig for Marie og Elise, Forventningerne om det nye Liv, de nu skulde begynde, som lyste for dem i de skønneste Forhaabninger, uden at nogen af dem drømte om Skuffelser. Anna og Paula udtalte sig derimod ikke om Fremtiden, de var stærkest optagne af Skilsmisens Alvor.

For første Gang i lange Tider, var Veninderne atter fuldtallig samlede i Paulas henrivende Værelse. Hvor havde de savnet Anna, som selv under Fa-

derens langvarige Reconvalescents ikke vilde forlade ham uden i Skoletiden; først i Dag havde hun, efter hans udtrykkelige Ønske, fulgt Paula hjem, og sad nu endelig i den fortrolige lille Kreds. Hun havde faaet Plads i et Sofahjørne, og var omgivet af Skamler og Puder, for ret at sidde mageligt.

»I behandler mig som om jeg havde overstaaet en svær Sygdom,« sagde hun leende, medens hun tog et fint Hæklearbejde frem, som hun flittigt gav sig i Lag med, thi nu havde hun ingen Hemmeligheder mere for sine trofaste Veninder, de vidste Alle hvad Hensigten var med alle de skjønne, ofte saa møjsommelige Arbejder, hendes flittige Hænder frembragte.

»Du ser hellerikke meget bedre ud,« sagde Elise, »jeg som Lægedatter er jo sagkyndig, og dine blege Kinder og hule Øjne synes jeg ikke om.«

»De forsvinder nok snart,« sagde Anna og bestræbte sig for at smile fornøjet, »det er kun Eftervirkningerne af den overstandne Ængstelse.«

»Det ser det slet ikke ud til,« sagde Paula misfornøjet; »du har vænnet dig saaledes til at se bekymret ud, at jeg aldrig tror, du kommer til at se anderledes ud. Naar man betragter dig uden at du lægger Mærke dertil, ser du ud som en Enke med syv uopdragne Børn. Jeg bliver ogsaa underlig tilmode, naar jeg tænker paa, at vi paa Lørdag samles for sidste Gang i Skolen, men jeg lader mig ikke saaledes nedbryde.«

»Det er dog længe siden, du var Prinsesse Storraade,« udbød Elise.

Anna tav. Veninderne, som alle var opvoxede i sorgløse, velhavende Hjem, kunde ingen Forstaaelse have af de tunge Bekymringer, som stadig rykkede hendes Kjære nærmere. Hendes Faders Sygdom

havde foraarsaget Udgifter, som syntes uoverkommelige efter Familiens Forhold. Der var endnu ingen Udsigt til Forbedring i Oberstlieutenantens Stilling, og Sønnernes Uddannelse krævede store Udgifter. Hvorledes skulde det vel ende? Moderen havde mere end en Gang grædt bittere Taarer, Faderen traf hun saa ofte nedsunken i mørke Grublerier. Han omtalte aldrig sine Sorger, men de vidste Alle kun altfor godt, at disse omringede ham tidlig og silde og røvede hans Kræfter, saa at Helbredelsen ingen ret Fremgang kunde faa.

»Jeg har ogsaa havt mange alvorlige Betragtninger at gjøre,« sagde Paula med vigtig Mine til Elise, »og har ikke havt Tanke for Spøg og Løjer.«

»Du og alvorlige Betragtninger,« raabte Marie leende, »det vil vi aldrig kunde tænke os. Lad os da i det mindste hjælpe dig med dem.«

»Betving din Utaalmodighed, min bedste Frøken,« svarede Paula, »jeg træder ikke frem med halvfærdige Planer.«

»Hvad kan du dog have for?« spurgte Elise muntert. »Du vil formodentlig anlægge en højere Pigeskole i Kamerum, saa det er derfor du har studeret saa ganske umaadelig i det sidste Halvaar.«

»Eller er du ifærd med at opdage de Visers Sten?« spøgte Marie.

»Vent blot, saa vil I faa det at vide,« svarede Paula højtidelig, »jeg maa først tale med Fader og faa hans Samtykke.«

»Nu har jeg det,« udbød Marie, »Paula vil gifte sig, tydeligere kunde hun ikke udtale sig. Men med hvem? Annas Brødre er som Officersaspirant og tilkommende Student dog ikke i Stilling, at de kan ernære Kone og Børn, ellers vilde jeg tænke mig, det var dem.«

»Det er snarere en af Indvaanerne fra Halligerne,« spøjte Elise, »skynd dig endelig med Brylluppet, at jeg kan komme med, førend jeg tager fra Byen.«

»Hvor I er barnagtige,« sagde Paula overlegent. »Selv du Marie, som er bleven saa fornuftig, lader dig rive med af saa tarvelig en Spøg. I skal for Resten ikke anstrænge Eders Hjerner, I gjætter det dog ikke.«

»Jeg dør af Utaalmodighed ude paa Landet, hvis jeg ikke faar det at vide førend jeg rejser,« sagde Elise, »og jeg som skulde hellige alle mine legemlige og aandelige Evner til under Tantes Vejledning at sætte mig ind i Husholdningsmysterierne, hvorledes vil jeg kunne det ,naar mine Tanker dog stadig vil have denne Nød at knække.«

Paula trak kun paa Skuldrene og Samtalen drejede sig nu om de forskellige Planer, Rejser og Toiletter, som det nye Liv de unge Piger skulde træde ind i vilde medføre. Anna deltog kun lidt, Paula slet ikke heri, hun henkastede af og til et Ord vedrørende de Andres Sager, om sine egne udtalte hun ikke et Ord.

Saa drejede Underholdningen sig endelig om det Kunstværk, som de afgaaende Elever vilde overrække Direktøren som Tegn paa deres Taknemlighed. Det blev et lille Stridsspørgsmaal hvem af dem, der af de øvrige var udvalgt til at tage Bestemmelse herom, skulde være Ordføreren. De Andre stemte Alle paa Paula, der var hans erklærede Yndling, men hun afslog paa det Bestemteste at overtage denne Post, og sluttelig faldt Valget paa Elise, som erklærede sig villig til at paatage sig dette Hverv.

Omsider kjørte Vognen frem, som skulde bringe de unge Piger ind til Byen og derpaa afhente

Generalkonsulen, som var til et Aftenmøde i Direktionen for Dania.

Da Paula var bleven alene, sad hun saa stille og tankefuld, at Miss Allan forundret betragtede hende. For kun nogle Maaneder siden vilde en saadan Ro have bebudet Forberedelsen af en eller anden kaad Streg, men nu forekom det den gamle Dame, at det maatte være noget ganske Andet. Paula saa ofte hen paa Uhret, hvis Viser syntes hende altfor langsomt gaaende fremad; men endelig slog det længselsfuldt ventede Tidspunkt. Generalkonsulens Vogn rullede frem over Indkjørselens Grusgang, og Paula fløj med et Glædesudbrud ud i Forhallen for at hilse paa Faderen.

Generalkonsulen besvarede hjerteligt hendes stormende Kjærtegn og glædede sig over sin glade Datter. Han plejede altid efter Hjemkomsten at trække sig en kort Tid tilbage til sine egne Værelser hvor han da i Ro, og under Frederiks erfarne Hænder, udhvilede og rekreerede sig lidt, førend han betraadte Familiens Dagligværelser. I Dag fulgte Paula til hans Forbavselse lige i Hælene paa ham med ind.

»Jeg har vigtige Ting at tale med dig om, Fader,« erklærede hun.

Generalkonsulen smilede. »Taalder de slet ikke en lille Udsættelse?« spurgte han. »Om en halv Time vil jeg være meget bedre oplagt til en Raadslagning.«

»Nej, det maa absolut være strax,« paastod Paula, »jeg har fattet en Beslutning, og jeg faar ikke Ro i min Sjæl, før jeg faar dit Tilsagn. Jeg er nærvæd at forgaa af Spænding og Utaalmodighed.«

Paula havde ikke lært at tage Hensyn til Andre, og den Slappelse som hendes Faders Holdning og

Mine udtrykte undgik i hendes Ivrighed hendes uerfarne Øje. Hun havde saaledes ingen Anelse om, hvor egenkjærligt hun handlede, eller at hun forlangte et Offer.

»Nu vel da, saa er jeg lutter Øre, du lille Utaalmodighed,« sagde Generalkonsulen med en træt Latter, idet han lod sig glide ned i den store Hvilestol, Frederik havde stillet tilrette for ham. »Drejer det sig om, at jeg skal bevillige et større Tilskud til en eller anden Toilettegenstand, eller har du udtænkt dig en original Forlystelse, eller hvad har dit lille Hoved ellers udspekuleret?«

»Aa, det er noget langt Alvorligere,« sagde Paula krænket. »Jeg har besluttet at vedblive at gaa paa Skolekursus endnu et halvt Aar og beder om din Tilladelse dertil.«

»Hvad? Hvorledes? Det er vel Spøg? Eller er der paany hændet Noget, og vil du paa denne mærkelige Maade forberede mig paa din øjeblikkelige Udtrædelse?« spurgte Generalkonsulen i den højeste Forbauselse.

»Nej, jeg taler i fuldt Alvor,« bekræftede Paula.

»Men du har jo længe glædet dig til, at du snart skulde forlade den Tvangsanstalt, da Studierne var dig mere til Kjedsommelighed end til Glæde,« bemærkede Faderen.

»Ja, det var tidligere Tilfældet,« svarede Paula med sænket Pande, »men i de sidste Maaneder har jeg indset, hvor slet jeg egentlig har benyttet min Skoletid, og hvor faa grundige Kundskaber jeg har tilegnet mig. Det lod sig desværre ikke saa hurtigt indhente, skjøndt jeg gjorde mig megen Umage,«

»Du taler jo som en Professor,« sagde Generalkonsulen drillende; »men jeg er godt fornøjet med,

hvad der er bleven ud af dig. »Du behøver jo ikke at tjene dit Brød som Lærerinde, og du er stor og udviklet nok til at træde ind i Selskabslivet.«

Faderen klappede ømt sin Yndlings rødmende Kinder, uden at han formaaede at aflokke hende et Smil. »Dit trofaste lille Hjerte føler sig trykket ved Afskeden fra det tilvante Liv,« tilføjede han overtalende, »derfra er den løjerlige Ide kommet. Men tænk blot paa, hvor ofte du har ærgret dig. Tænk paa, hvor hensynsløs denne Doktor Selmer har opført sig imod dig.«

»Men han havde dog Ret,« indvendte Paula.

»Ja, det siger du jo, jeg indser det ikke saa tydeligt,« sagde Generalkonsulen. »Du viste i hele den Sag, at du har en ædel Tænkemaade. Men vær nu tilfreds med, at alt det Skolevæsen har en Ende. Vil du absolut være Student, saa kan du jo tage saa mange Privattimer, som du har Lyst til, besøge Forelæsninger o. s. v. Har du saa engang ikke Lyst til Læsning, eller kommer Selskaber og Fornøjelser forstyrrende imellem, saa kan Lærerne afsiges, Forelæsningerne opgives og Bøgerne forblive lukkede. Du vil saa altid have din frie Vilje. Dette Læreraseri vil dog ikke vare ret længe, og det vil være vanskeligt for dig at holde op.«

Paula stod et Øjeblik tavs eftertænksom; endelig saa hun op og svarede: »O nej, det vil jeg ikke gjerne. Jeg ønsker saa vidt muligt at indhente det Forsømte. Det vil heller ikke være godt naar jeg saaledes selv kan raade over, om jeg vil læse eller ej. Det vil være langt sikrere for mig at være under Skoletvangen.«

»Har man nogensinde hørt Mage!« raabte Generalkonsulen, delt mellem Beundring, Ærgrelse og Lystighed, »du tænker og taler jo som den

berømteste Bog over Opdragelse. Vil du lige til dit Livs sidste Stund gaa i Skole?»

Paula lo fornøjet. »Det vilde der ikke engang være Mulighed for. Men lad mig faa Lov til endnu en Tid at blive i den, jeg vil være flittig og forsøge at vinde mere Herredømme over mig selv, for senere at gjøre bedre Brug af min Frihed.«

»Der har vi det! Hun er en ren Minerva!« sukkede Faderen halvt smilende. »Du vil da vel ikke gjøre et lærd, overspændt Væsen af dig selv, Barn?»

»O nej, det har ingen Nød,« beroligede Paula ham leende. Den gamle Prinsesse Storraade stikker endnu i mig, og hende bliver jeg ved at være, selv om jeg lærer noget mere Grammatik og Historie.

»Men Paula,« udbrød Generalkonsulen, »vil du da virkelig som konfirmeret, voxen Dame gaa i Skole, eller har du glemt Konfirmationen.

»Nej, kjære Fader,« svarede hun alvorlig, »ogsaa der har jeg meget mere at lære, og vilde bede dig tale med Præsten om, at han vil lade mig gaa endnu et halvt Aar — til Efteraaret.«

Generalkonsulen saa og forstod hvormeget det var hendes Alvor, det var langt fra en Flyvegrille, og svarede: »Ja, ja da, gjør som du synes, kjære Barn, du sætter jo dog altid din Vilje igjennem. Overenskomsten giælder saaledes kun til Efteraaret. Saa hører den Historie op, du vil saa snart i Bal- og Selskabslivet faa andre Anskuelser.«

Hermed var Paula tilfreds. Hun omfavnede sin Fader og stormede afsted, for jublende at meddele Miss Allan Resultatet af sin hemmelige Forhandling. »Det er meget Ret min kjære Paula, jeg tænker du vil i Tiden blive en meget fornuftig Person.«

»Det kostede Paula stor Selvbeherskelse ikke

at forraade sin Plan for Lærerne og Veninderne før Tiden, og det lykkedes, hende kun ved i det Hele at være mere tavs, end hun ellers plejede. Heldigvis var der kun nogle faa Dage til den vigtige Lørdag, og saaledes bevarede hun sig den Glæde at overraske dem Alle.

Examen var endt og Eleverne samledes nu Alle om Lærerne og Direktøren, som efter Af-syngelsen af en Salme, talte indtrængende og alvorligt til Børnene, og efter en kort Bøn for Skolens Vel og Fremgang vendte sig til de unge Piger, som idag for sidste Gang havde siddet paa Skolebænkene, men nu som Voxne skulde træde ud i Verden. Det var altid en tung Time for den hjertevarme, ældre Mand, naar han skulde løsne det Baand der havde været knyttet mellem ham og de unge Sjæle, som i mange Aar havde været betroet til hans Omsorg, og havde udviklet sig under hans Ledelse. Hans varme, kjærlige Alvorsord trængte dybt ind i de Bortdragendes unge Hjerter. Endnu engang vendte han sig i inderlig Bøn mod det Høje. Skolen havde gjort hvad den formaaede, udsaaet den gode Sæd, maatte den himmelske Fader nu i sin Naade give den Væxt.

De unge Piger var dybt grebne, og da de nu den Ene efter den Anden traadte frem for at række Direktøren og Lærerne Haanden til Afsked, kunde ingen af dem beherske sin Bevægelse. Det taknemmelige Ord som de Alle saa hjerteligt og gjerne vilde fremkommen med, blev ikke udtalt, men det blev dog forstaaet.

Paula stod lidt afsides; hun saa alvorlig ud, men var mere fattet end de Andre; da disse traadte frem, rørte hun sig ikke fra sin Plads. Elise holdt det for sin Pligt at give hende nogle smaa, opmuntrende Puf, men hendes Bestræbelser var for-

gjæves, og hun var nødt til selv at træde frem, da Direktøren saa opmuntrende hen paa hende. Nu havde de alle taget Afsked, hvorfor mon Paula holdt sig tilbage?

Da lød atter Direktørens Stemme: »Paula Heger meddelte mig igaar Aftes, at det er hendes Ønske endnu at blive i vor Midte. Hendes Beslutning har været mig en stor Glæde, da den er udsprungen af de alvorlige Bestræbelser, som alle hendes Lærere har iagttaget med Opmærksomhed, og vi vil nu Alle i Forening ønske, at den maa bære gode, rige Frugter for hende.

»Med et venligt Smil rakte han Paula sin Haand, som hun dybt rødmende modtog. Lærere og Lærerinder udtalte deres Anerkjendelse af hendes Forsæt og Doktor Selmer trykkede hendes Haand med de Ord: »Jeg ønsker Dem til Lykke, Paula, særlig til, at De besidder det Mod at holde ud paa Deres Post, da De føler, Tiden til Afløsning nu vil være forhastet.«

Veninderne var i højeste Grad overraskede. Marie forsikrede i det første Øjebliks Begejstring, at hun helst vilde følge Paulas Exempel. Men det varede ikke længe, førend hun havde forandret sit Synspunkt, og ikke kunde begribe, hvorledes man kunde holde mere af at sidde paa en Skolebænk, end som hun henslængt i en bekvem Landauer, i elegant Toilette og med Visitbog i Haanden at kjøre rundt, for under Mamas Beskyttelse at blive forestillet som Dame.

»Paula har altid været uberegnelig,« sagde Etatsraadinde Blom, »men hvad kunde man vente? Saadan en Opdragelse, det er jo fuldstændig vanvittigt som Faderen giver efter for hende. Saadanne taabelige Tanker vilde heldigvis aldrig falde Marie ind. Jeg er imidlertid ret glad over, at de to unge

Piger ikke bliver indførte i Selskabslivet paa samme Tid. De vilde rimeligvis have hængt sammen som to inséparables, og et altfor intimt Venskab skjætter jeg ikke videre om; der verserer saa mange underlige Rygter om Generalkonsul Hegers Stilling.«

Skilte Veje.

Venindernes tætsluttede Kreds var saaledes opløst. De havde alle Fire en, om end uklar Følelse af, at Livsførelsen vilde drage dem til forskellige Sider, og dette lagde større Alvor over deres sidste Sammenkomst, end over alle de tidligere.

Denne var en Afskedsfest hos Elise, som Dagen efter skulde rejse til sin Onkel og Tante, da hele hendes Hu stod til at sætte sig ind i en større Landhusholdning. Kufferterne stod pakkede, men var endnu ikke laasede, og Elise fremtog de øverst nedlagte Ting, for at vise Veninderne de smukke, store Smækforklæder og de mørke Bomuldskjoler, som nu skulde udgjøre hendes Formiddagsdragt.

»Hvor gyseligt,« sagde Marie, »du bliver ganske ukjendelig i en saadan Paaklædning, som kun passer for en Kokke- eller Stuepige. Hvorfor har du lært Fransk og Engelsk, Bønderne vil ikke kunne forstaa de Sprog.«

»Jeg rejser heller ikke bort for at holde Taler for Bønder i fremmede Sprog, men for at tage fat i Kjøkken og Kjælder, og holde Øjnene aabne i Hus og Have,« erklærede Elise leende; »der bliver

rigelig Tid nok tilovers til Læsning og Musik, og de har en dannet, elskværdig Omgangskreds derude. Min gode Opdragelse vil ingen Skade lide, og jeg kan ikke betragtes som en Udstødt.«

»Jeg er slet ikke bange for dig,« sagde Anna, »jeg kan godt tænke mig, det Liv er hyggeligt. Og hvad vil du ikke kunne, naar du kommer igjen! Saa maa du prøve paa at lære mig lidt deraf.«

»Ja,« sagde Elise venligt, »det vil jo være en ren Fornøjelse at lære dig noget! du er altid dygtig og flink til Alt hvad du tager dig for, du vil ogsaa blive en flink lille Husmoder, og hvis du kommer til at gennemgaa det Kursus i Skræddersyning, du talte om før, at du havde Lyst til, saa vil du ogsaa blive en Mester deri.«

Anna rystede smilende paa Hovedet, og Marie vendte sig nu til hende. »Tror du ikke, saadanne Sytimer vil være frygtelig trættende? Jeg vilde ikke kunde udholde dem.«

Elise sparede Anna for at svare, idet hun ivrig og ærgerlig udbrød: »Og jeg vilde ikke kunde udholde hele Dagen igjennem kun at give den fine Dame. Mit Liv vilde forekomme mig saa unyttigt, naar jeg ikke skulde tage mig Andet for, end storme rundt i Visiter, eller tage imod dem, tænke paa mine Toiletter eller gaa i Selskab.«

Marie vilde opirret tage til Gjenmæle, men Anna forhindrede hende deri, ved beroligende at lægge sin Haand paa hendes Arm.

»Vil I endnu i Dag staa overfor hinanden som et Par Kamphaner,« sagde hun mildt spøgende, »I er jo lige ved at ødelægge os vor sidste Sammenkomst. Lad dog enhver af os gaa den Vej, vore Forhold og Tilbøjeligheder leder os ind paa; vi har altid været meget forskellige i hele vort Væsen,

men har dog holdt sammen i trofast Venskab. Lad det aldrig blive anderledes.«

»O, du kjære Visdom, du har altid Ret.« sagde Paula, idet hun ømt omfavnede Anna. »Jeg er just ikke af de mest fredelskende, og har kæmpet mangen Kamp igjennem med Eder, men I er mig dog Alle saa hjertenskjære, og jeg haaber og tror, at vort Venskab skal bestaa, baade i gode og onde Dage. Tag nu Eders Glas, og lad os i den dejlige, søde Vin, Elise har skjænket for os, klinge og drikke paa vort Venskabs varige Bestaaen.«

Skaalen blev drukket, og saa trykkede de hverandres Hænder. De unge, blomstrende Ansigter saa alvorlige og bevægede ud, og Øjnene fyldtes med klare Taarer; de indsaa Alle Venskabet Værd, de havde følt sig saa lykkelige ved det.

Da Paula efter Examensferiens Forløb første Gang kom i Skolen, blev hun saa vemodig tilmode, at hun næsten angrede sit Forsæt. Hvor øde og ensomt forekom Alt hende ikke, hun følte sig som en Fremmed i de kjendte Omgivelser. Der var lutter nye Ansigter om hende, andre Interesser, som alle laa hende saa fjernt. Hun var glad, da Undervisningen begyndte, da hun var saa fast i sin Beslutning at anvende hele sin Opmærksomhed paa Undervisningen. Hvor var Lærerne alle venlige, hvor hjerteligt hilste Professoren ikke paa hende, hvormegen Agtelse var der ikke i den Maade, hvorpaa Doktor Selmer i nogle faa Ord udtalte sin Glæde over endnu at se hende som sin Elev.

»Undervisningen er ikke alene god for mig, den er mig ogsaa saa nødvendig,« skriftede Paula en Dag for sin trofaste Anna, »men ellers er hele denne Historie kun en middelmaadig Fornøjelse. Jeg forekommer mig som en gammel Ruin mellem alle de Smaafolk. Tidligere var jeg jo vant til at

se ned paa de Yngre, nu er de mine Klassekammerater, og jeg maa passe paa, ikke at give mig selv Blottelser overfor de smaa Rotter. Du er min eneste Trøst, Anna, thi de Andre tænker kun paa sig selv. Marie kan kun tænke og tale om Selskaber, og Elises Breve er kun opfyldte af de Æg og Kyllinger, der lægges, eller er komne eller skulle komme ud af dem, om hvorledes Kalvene trives og, at Kaalen ikke vil gro.«

Anna søgte at fordrive Venindens Mismod og opmuntrede hende paa alle Maader. Hende kunde Paula fortælle Alt, hvad der hændte i Skolen, uden at behøve at ærgre sig, hvad hun altid maatte, naar hun fortalte disse Historier til Marie, der hørte paa dem, som hun i Aaringer havde været beskjæftiget med ganske andre Sager og neppe mere erindrede de gamle Forhold.

At Anna talte saa lidt om sig selv, undgik Paula i hendes Glæde over den taalmodige Tilhørerinde. Forskjellen i deres Livsførelse var altfor stor. Paula kunde med sin bedste Vilje ikke sætte sig ind i Venindens dybe Bekymringer; stille og uden Klage bar denne, hvad Skæbnen havde lagt paa hendes Skuldre, hun fandt sin Stolthed tilfredsstillet ved at skjule, hvad dog Ingen kunde fjerne fra hendes Vej.

Maatte Faderen dog blive rask! Men han formaade ikke at gjenvinde sin tidligere Kraft; Stabslægen skød Skylden paa den daarlige Bopæl med sine høje Trapper og indeklemte Belligenhed, han ønskede et Ophold i en smuk, sund Egn paa Landet og haabede forresten paa Tiden.

»Kunde jeg give den stakkels Mand en Recept, der kunde fordrive hans Sorger, vilde han snart komme sig,« betroede Stabslæge Storm sin Hustru, »ellers frygter jeg, min Gjerning her er forgjæves.

Det er meget tungt at være Vidne til hele Familiens stumme Kamp og Sorg.«

Han vilde være bleven meget bekymret for sin Patient, hvis han havde set, hvorledes han netop i dette Øjeblik sad nedsunken i dyb Kummer og støttende sit Hoved i sin afmagrede Haand, stirrende paa Apothekerens Regning, der laa foran ham, den præsenterede en for ham uoverkommelig Sum. Hans Hustru havde ofte med Angst tænkt paa denne Regning, men dens Størrelse oversteg ogsaa hendes Formodning. Hvor gjerne havde hun ikke endnu hemmeligholdt denne Sag for sin Mand. Apothekeren havde sikkert nok villet vente endnu en Stund, men Oberstlieutenanten havde med sin letvakte sygelige Pirrelighed forlangt sig den forelagt og sad nu overvældet af dens Størrelse. Han, der hele sit Liv igjennem saa pinlig ængsteligt havde undgaaet enhver Overskriden af sine Indtægter, der havde været saa bange for at paadrage sig Gjæld, saa sig ikke istand til at betale denne Sum. Hvad skulde Alt dette dog blive til?

»Vi maa atter sælge Noget, vi kan undvære,« foreslog hans Hustru.

Anna var kommet ind under Forældrenes Raadslagning og havde hørt, hvad det drejede sig om. Hun forlod atter sagte Værelset og kort efter Huset. Med glad bankende Hjerte og lette Fødder ilede hun til Apotheket, i sin Haand holdt hun den Sum, hendes Arbejder havde indbragt hende. Hvor var hun ikke lykkelig nu over, at hun havde overvundet de Fristelser, som oftere havde lokket hende til at angribe sin Skat. Hun havde efterhaanden samlet en ikke lille Sum, mere end til tilstrækkelig stor til at dække denne Regning.

Hendes Stemme skælvede af Glæde, da hun talte Pengene op og udbad sig en Kvittering, da

hun ikke havde taget Regningen med hjemmefra; aldrig er en Gjæld bleven betalt med et mere straalende Ansigt. Apothekeren erkyndigede sig deltagende, om Sygdommen nu ganske var ophævet, og forundrede sig i Taushed over, at hun glædesstraalende svarede »Nej« herpaa. Hjemvejen syntes mærkelig lang for Anna; for første Gang afviste hun Marie mod utaalmelig Hast, da denne mødte hende og standsede for at fortælle om et stort Sel-skab, hun havde bivaanet.

I Hjemmet var Situationen uforandret; Faderen sad endnu rugende over denne nye Bekymring, medens Moderen forgæves søgte at skjule de Taarer, som ustandselig løb ned over hendes blege Kinder. Anna løb hurtigt hen til sin Fader, og idet hun lagde Armen om hans Hals, lagde hun taus Kvitteringen foran ham.

»Hvad er dog det, hvorledes er du kommet til det?« udbrød han bestyrtet.

»Paa ganske naturlig Maade, kjære Fader,« svarede Anna blidt. »Jeg har redelig fortjent de Penge ved Haandarbejde, og kunde aldrig finde en lykkeligere Anvendelse for dem.«

»Mit kjære, velsignede Barn,« udraabte Oberst-lieutenanten og drog hende tæt ind til sig. Saa sad han længe tavs; hans Hustru, som nu græd af Glæde, traadte hen til ham.

»Den bedste Trøst har Gud givet os i vore Børn,« sagde han endelig, da han atter fik Magt over sin Stemme, »jeg vil ikke mere knurre over det Kors, Han har lagt paa os. Den, der har oplevet, hvad der i Dag gjør os Forældre saa lykkelige, har mere at takke for, end at klage over.«

Oberstlieutenanten og hans Hustru forstod Anna for godt, til at udtale deres Taknemlighed i mange Ord; de vidste hvilken Jubel hendes Hjerte

rummede og at hun var sikker paa deres taknemlige Kjærlighed. Denne Dag bragte Patientens Helbred en Del fremad, det var, som han var bleven befriet for en stor Byrde og derved havde vundet ny Spændkraft. Han modarbejdede af al Magt den trøstesløse Forsagthed, hvormed han havde imødeset Fremtiden, og gjenvandt derved sin Sindsro. Saaledes afrystede han efterhaanden det Aag, der havde holdt hans legemlige Kræfter nede, han vandt synlig i Styrke. Han begyndte nu atter at lægge Planer. Han tænkte paa at flytte paa Landet og leve der i beskedne Forhold, i Sparsommelighed og Arbejde; Familien var kun altfor glad ved at høre ham tale om alt dette, og gjerne parat til at følge ham.

Oberstlieutenanten tænkte nu slet ikke paa noget gunstigt Resultat af den Ansøgning, han for over Maaneder siden havde haabet paa. Da overraskedes han en Dag ved at modtage en Skrivelse, som bar Godsejerens, Grev Holtens Vaaben i Seglet. Han aabnede det med rystende Haand; Bogstaverne dansede for hans Øjne; han rakte sin Hustru Brevet og sagde: »Læs du det, Kjære, Glæden er mig for stærk.«

Det var ganske rigtig hans Udnævnelse til Inspektør over det store, skønne Gods; mange forskjellige Omstændigheder havde forsinket den.

Nu var alle Sorger forsvundne, thi Bestyrelsen af det store Gods var saa rigelig lønnet, det var saa skjønt beliggende, og Bopælen saa stor, sund og smukt udstyret, at alle Savn ophævedes.

Den haardtprøvede Families Lykke var ubeskrivelig og under dens helbredende Indflydelse styrkedes Oberstlieutenanten daglig mere og mere. Den tunge Tid, som laa bag ved dem, vakte hans og hans Hustrus dybeste Taknemmelighed, de

mindedes stedse, at under alle Trængler havde Gud bevaret dem deres Samliv. Forældrenes og Børnenes gjensidige Kjærlighed følte aldrig varmere, aldrig havde Oberstlieutenanten og Børnene inderligere beundret Moderens Sjælsstyrke; Sønnerne havde lært at erkjende Nødvendigheden af en alvorlig, ærlig Stræbsomhed, og Anna havde givet de mest rørende Beviser paa sin uskrømtede Hengivenhed. Hvor tunge Sorgerne end havde været, havde de aldrig vakt Bitterhed eller utilfreds Knurren, men kun forenet dem Alle inderligere i dyb Kjærlighed og Tillid til Forsynet.

Oberstlieutenanten skulde snarest mulig tiltræde sin nye Stilling; i faa Uger var alle Forberedelser trufne til hele Familiens Afrejse. Ingen havde hørt Efterretningen om dette Omslag med større Jubel end Paula, til hvem Anna ilede faa Timer efter Modtagelsen; men trods hendes glade Deltagelse led hun dybt ved den forestaaende Skilsmisse. Hvert Øjeblik, hun havde til sin Raadighed, tilbragte hun og Anna sammen, de havde aldrig staaet hinanden saa nær som nu, da den næsten daglige, personlige Omgang maatte ophøre.

»Vi vil stadig skrive flittigt til hinanden,« trøstede Anna, som var den mest fattede, »og saa besøger du os til Sommer: Holtenborg skal være saa henrivende beliggende, saa vi kan gjøre de skønneste Udflugter sammen.«

»Brevskrivning er kun en daarlig Erstatning,« klagede Paula, »og nu lærer du desuden mange nye Mennesker at kjende og finder nye Venner. Det bliver mere og mere ensomt om mig. Jeg kommer til at leve som en Eremit paa en øde Ø.«

»Sig dog ikke saadanne Urimeligheder,« smaa-skjændte Anna; »tænk, hvor ofte jeg tidligere har maattet dæmpe dit Overmod, og nu lader du Hovedet

hænge og forvandler dig til den personificerede Vemod; Adskillelse hører med i de fleste Menne-skers Liv, men de har glade Gjensyn i Følge.«

»I Ferien skal jeg rejse med Fader til et Bad, og om Vinteren lader han mig ganske sikkert ikke rejse helt op i Jylland,« jamrede Paula sig atter, »saa skal jeg absolut slæbes rundt paa dumme Baller og i Selskaber. Dem bryder jeg mig ikke en Smule om, naar jeg aldrig kan vente at more mig sammen med dig. Hvor var vort Bal i Julen ikke henrivende, og hvor kjedede jeg mig ikke hos Marie, fordi du ikke var der.«

»Elise kommer hjem til Efteraaret, ved du, saa har du de to andre Veninder hos dig,« sagde Anna.

»Men du var min bedste Veninde, dig kan ingen af dem erstatte mig,« vedblev Paula. »Jeg kommer til at gaa omkring med saa trist et Ydre, at Ingen vil finde paa at danse med mig; jeg bliver Væggeprydelse herefter. Saaledes vil Aarene efterhaanden svinde, og naar jeg endelig engang samles med dig paa Holtenborg, vil du næppe kunne gjenkjende mig, saa mange graa Haar har Livet ladet fremblomstre paa min Isse.«

Anna lo hjerteligt. »Du sætter altid enhver Ting paa Spidsen, Paula, du er altid enten »himmelhoch jauchzend« eller »zum Tode betrübt«, saa foretrækker jeg dog den jævne Opfattelse, jeg i Reglen har. Bliver du virkelig saa bundet, fordi din Fader ikke kan undvære dig, saa har min Fader jo min egen søde Moder, som sørger hundrede Gange bedre for ham, end jeg kan gjøre det. Kan du altsaa ikke besøge mig om Sommeren, saa kommer jeg til dig om Vinteren, og er Lykken mig saa god, og din Fader vil have mig med, saa vil

jeg danse af Hjertenslyst, medens du sidder op ad Væggen og ser til.«

»O, men det bliver dejligt; du finder altid ud af det Bedste og Rigtigste, du kjære, kjære Anna!« jublede Paula; »det har jeg slet ikke rigtig tænkt over. Bare det dog allerede var Vinter, og jeg havde dig her i Dage, Uger, Maaneder. Du skal saa sove hos mig i mit Sovekammer, for jeg vil ikke undvære dig et Minut. O, hvor det vil blive en Glæde! Saa kalder jeg tidlig paa dig om Morgen, førend jeg staar op, og om Aftenen passiarer vi ligeledes, til Øjnene falder i af sig selv. Hvor vi skal more os paa Ballerne, thi saa danser jeg med, og bagefter skumler vi over vore Oplevelser. Og naar jeg er holdt op med Skolen, du ved til Efteraaret, saa kommer jeg til dig næste Aar, førend vi begynder Baderejsen, og saa kan du maaske igjen rejse med os — o ja, hvilke dejlige Aftaler; jeg tror næsten, det bliver lige saa godt, som at beholde dig her i Byen.«

Saaledes byggede Paula de pragtfuldeste Luftkasteller og var atter forhaabningsfuld og glad.

Men da Afskedstimen slog, hjalp ikke de skjønneste Fremtidsplaner hende over den Smerte, som nu for første Gang mødte hende. Hun havde grædt den halve Nat, indtil Søvnens sænkede sig over de trætte Øjne; den gode gamle Miss Allans trøstende Ord, alle Faderens Kjærtegn var forgjæves. Generalkonsulen kunde neppe udholde Synet af hendes Fortvivlelse. Han havde hidindtil kunnet holde al Sorg fjernt fra hende, men stod her hjælpeløs. Thi alle Løfter, alle nok saa tiltalende Fremtidsplaner kunde ikke løfte hende over Nutidens Smerte; de Gaver, hvormed han overøste Paula, havde intet Værd for hende, ja blev neppe bemærkede.

Hun kom helt ude af sig selv tilbage fra Bane-
gaarden efter Oberstlieutenantens og hans Families
Afrejse; Veninderne, som ogsaa var meget be-
drøvede, men dog mere fattede, forsøgte at trøste
hende, men blev brat afvist; hun svarede ikke paa
sin Faders kjærlige Ord og bad Miss Allan hen-
synsløst om at forskaane sig for hendes velmente
Forsøg paa at berolige hende. Hun løb strax op
paa sit Værelse, laasede sig inde, kastede sig paa
sin Seng og begravede Hovedet i Puderne. Uden-
for stod den bekymrede Fader og Englænderinden;
deres Yndlings Graad og Jamren trængte ud til
dem. Endelig blev der stille derinde, Paulas
utøjlede Smerter havde raset ud, Naturen krævede
sin Ret, og hun faldt i en dyb Søvn.

Marie og Elise, som var kommet ind fra Landet
for at tage Afsked med Veninden, var ligeledes
meget bedrøvede over denne Adskillelse. Marie
føjte saa klart, hvor meget hun havde at takke
Anna for, og hele den forædlende Indflydelse, hun
havde over hende. Hun beundrede hendes elske-
lige Godhed og søgte at efterligne hende; men hun
føjte tillige, hvor let hendes medfødte Hovmod og
Misundelse atter kunde tage Herredømmet over
hende, og var sig derfor bevidst, hvilket Savn Anna,
som var hendes bedste Støtte derimod, vilde efter-
lade sig. Anna havde dertil altid været det for-
sonende Element imellem Veninderne, og de følte
derfor begge en Tomhed ved hendes Bortrejse, som
de søgte at udfylde, Marie ved Selskabslivets Larm,
Elise ved ivrig Beskjæftigelse.

Da Paula den næste Morgen vaagnede med
smertefuldt Hoved og trætte Lemmer, var Skole-
tiden længst begyndt. Miss Allan havde med Vilje
ikke kaldt paa hende, og det saa Paula ogsaa helst.
Dagen sneg sig langsomt hen i fuldstændig Uvirk-

somhed, under Suk og af og til Taarer. Miss Allan oversaa mangel paa Uopdragenhed og bar i Tavshed mangt et Udbrud af Paulas Misstemning, som endogsaa hendes Fader var Gjenstand for. Paula vægrede sig ved at følge med paa en Tur, Generalkonsulen foreslog at ledsage hende paa; hun hadede sit Ponnykjøretøj, i Haven var det hende for kjøligt, i Værelserne var der for trykkende; det Haandarbejde, Miss Allan lagde hen foran hende, skubbede hun ærgerlig hen i en Krog, sine Bøger rørte hun ikke, og Fugleburene, hvis muntre Indvaanere det ellers ofte morede hende baade at se og høre paa, maatte i Dag tildækkes, da Fuglenes Lystighed pinte hende.

Da Generalkonsulen kom hjem, talte han om voldsomme Stormvejr, som havde foraarsaget mange Søulykker; han var ikke uden Bekymring for sit eget Skib, »Paula«, som netop i denne Tid formodedes at befinde sig paa de farlige Bredegrader. Paula viste ingen Deltagelse for de sørgelige Efterretninger, som passede bedre med hendes Stemning end det smilende Solskin, som omgav hende. Hvis det Skib, som bar hendes Navn, var gaaet til Grunde, gjorde det hende kun ondt, at hun ikke havde været om Bord i det Øjeblik; hvad Værdi havde Livet for hende, naar det berøvede hende den Veninde, hun havde kjærest, og tvang hende til at leve i ensom Nedtrykthed?

Den næste Dag gik Paula igjen paa Skolen; hun havde aldeles ikke forberedt sig til den, men det fandt hun saa selvfølgeligt, at det ikke engang faldt hende ind at gjøre en Undskyldning derfor. Lærerne fordrede heller ikke nogen saadan, hendes medtagne Ydre og nedslaaede Væsen gav Anledning til, at de viste hende megen Venlighed. Mat og ligegyldig slæbte hun sig gennem Timerne, som

hun neppe skjænkede den nødvendige Opmærksomhed. Endogsaa Litteraturtimen hos Doktor Selmer, som hun ellers glædede sig saa meget til, var hende i Dag kjedsommelig. Han vilde aabenbart komme hende til Hjælp, da han ved at gjennemgaa et større Digt for Eleverne forklarede dem Nødvendigheden af Selvbeherskelse, der styrker og beroliger vort Sjæleliv. Men det fik ikke Indgang hos hende, han kunde sagtens tale, han havde ikke lidt det Tab som hun, at miste sin kjæreste Ven. Hvorfor skulde man beherske sin Sorg? En saa berettiget Følelse! Det hverken vilde eller kunde hun. Var hun bedrøvet, vilde hun ikke vise sig fattet og elskværdig; det var hende rasende ligegyldigt, om andre Mennesker fandt hende ubehagelig.

Saaledes forløb denne Eftermiddag lige saa trøstesløs som den forrige. Hun laa stum og tvær paa sin Chaiselongue, og da Marie kom for at besøge hende, var hun knap høflig imod hende. Sin Fader saa hun ikke noget til. Skibet »Paula«s Forlis havde bekræftet sig, han var derfor stærkt optaget af Forretninger. Mandskabet var bleven optaget af et andet Fartøj; saa der var intet Menneskeliv gaaet tabt.

»Fader kan saa blot bygge sig et nyt Fartøj, det er jo ikke noget at sørge over,« tænkte Paula. Arbejde hverken vilde eller kunde hun heller ikke i Dag; hun gik jo af egen god Vilje i Skolen, kunde derfor gjøre, som det behagede hende, og i Dag behagede nu Intet hende.

Lærerne viste hende ogsaa denne Dag stor Overbærenhed og forbigik i Tavshed Paulas For sømmelighed; den gamle Professor klappede hende endogsaa i Forbigaaende deltagende paa Kinden, som var hun et bedrøvet Barn. Doktor Selmer havde i Gaar givet Eleverne nogle vanskelige Sæt-

ningsanalyser for; de krævede Tænkning og skulde gennemgaas i indeværende Time. Men Paula mente virkelig ikke at kunne befatte sig med den Slags Ting i sin nuværende Sindsstemning; hun havde ganske flygtig tænkt over dem, men selvfølgelig var det hende umuligt at plage sig med den Slags.

Da Timen nu begyndte, havde hun dog en lidt pinlig Fornemmelse over Forsømmelsen og nærrede det stille Haab, at Doktoren ligesom de andre Lærere vilde skaane hende og forudsætte, at hun ikke havde kunnet arbejde. Men det kom ganske modsat. Under Overhøringen lod han de vanskeligste Spørgsmaal regne ned over hende, langt flere end over de andre Elever, og svarede hun utilfredsstillende eller slet, saa havde han strax den strenge Mine, som de Alle frygtede for. Hun indsaa, at hun maatte tage sig sammen, skjøndt hun fandt, at hun blev behandlet barbarisk. Og se, det gik! I Begyndelsen kneb Anstrengelsen for hende, men saa begyndte det at interessere hende, og da hun først var kommet i Aande, og Doktoren lod hende se sin Tilfredshed med Svarene, glemte hun virkelig sin Kummer og saa ganske oplivet og fornøjet ud.

Havde blot de dumme Analyse-Opgaver, som hun hjemme skulde have gennemarbejdet, ikke existeret. Hun var meget skamfuld, da hun paa hans Opfordring var den, der skulde begynde Op-læsningen, og maatte bekjende, at hun ikke havde gennemgaaet dem. Doktor Selmer var ikke til at spøge med, han vilde neppe bedømme hendes Opfattelse af hendes løse Stilling til Skolelivet med Mildhed.

O, hvor Sekunder kunde være lange! Hellere den strengeste Tiltale end den Tavshed, som Dok-

toren bevarede en lille Stund efter hendes Tilstaaelse.

»Det gjør mig ondt, at De ikke allerede i Gaar har indset og erkjendt Pligtens Alvor og den Velsignelse, Opfyldelsen af den altid er,« sagde han endelig; men det blev sagt med en saa mild Alvor, som havde han læst i Paulas Hjerte, hvor inderligt hun angrede sin Forsømmelighed; »jeg haaber og ønsker, at De vil lære at vurdere den, saa at De i Fremtiden kan finde en Støtte deri, naar Livets Alvor træder Dem i Møde.«

»Maa jeg have Lov til at studere dem, Opgaverne, igjennem til næste Gang?« spurgte Paula sagte.

»Ja, gjør det,« svarede Doktoren, »jeg vil da give Dem et mindre Pensum for til næste Gang.«

Hvor var Paula ham ikke taknemlig for hans venlige Skaansel; det skulde sikkert være sidste Gang, hun svigtede sin Pligt af Forsømmelighed! Hun var nu langt bedre til Mode, fri og let i sit Sind, klar i Tanke.

»Skolen har adspredt og oplivet det stakkels Barn, hun er igjen min gamle Paula,« sagde Generalkonsulen ganske lykkelig til Miss Allan, da de havde rejst sig fra Bordet. »De kan ikke tænke Dem, hvor hendes Munterhed er velgjørende for mig, naar jeg har Hovedet fuldt af Bekymringer. Det er jo mit eneste Ønske at se det Barn lykkelig, og kan jeg ikke naa det Maal, taber jeg Livsmodet.«

Kort efter sad Paula ved sit Skrivebord, fordybet i disse gruelig indviklede Sætninger. Der var hverken Tid eller Rum for sørgelige Tanker. Det morede hende ogsaa at udfinde den ene efter den anden af disse Sætningsdele. Fra dem gik hun saa til sine andre Opgaver, alt det Forsømte skulde

indhentes. Tilsidst tillod hun sig selv at skrive til Anna som Belønning for det strenge Arbejde. Hun vilde egentlig ikke gjerne meddele Veninden, hvor taabeligt hun havde baaret sig ad, men hun syntes dog, Anna burde vide, at hun havde erfaret den store Lære, at Pligten kan være en Trøst og Støtte for os i de trange Tider, og at hun kunde takke Doktor Selmer for denne Lære.

Den næste Dag var de tre Veninder samlede. Anna havde lovet dem et Brev i Forening, som skulde ankomme denne Eftermiddag, og som ogsaa punktlig indtraf til den beregnede Tid. Hun skrev lykkeligt og fornøjet. Det nye Hjem havde overtruffet hendes dristigste Forventninger. Modtagelsen havde været meget hjertelig og venlig; Greven havde selv anordnet, hvorledes alle Forberedelserne skulde gaa ud paa at gjøre det saa behageligt for de Ankommende som muligt. Godsets Beliggenhed var aldeles henrivende ved Skov og Strand, Boligen stor og smukt udstyret, og hvad Omgang angik, lod det til at være en livlig, selskabelig Egn.

»Det var alt sammen meget herligt,« skrev Anna, »og dog kom endnu det Bedste. Hvor venlige end alle Mennesker kom os i Møde, var de dog alle Fremmede. Da blev jeg pludselig en Dag i et stort Middagsselskab omfavnet og kysset paa Panden. Tænk Eder min Glæde, det var Fru Hagen, der hilste mig saa kjærlig og elskelig, som hun altid har vist sig imod mig. Hun er vor nærmeste Nabo, og hendes Gods grænser umiddelbart til Grevens. Det havde jeg ingen Anelse om; hun er lige kommet hjem fra en længere Rejse og antog nok, da hun hørte den nye Inspektørs Navn og Stilling, at det var os, der var komne hertil. Nu vil vi ofte ses; der fører en smuk Skovsti, kun en lille Times Spadseretur, over til hendes Gods

herfra. Hendes Søn er fraværende hele denne Sommer paa en lang Udenlandsrejse; hun føler sig ofte ensom og ønsker, at jeg hyppigt skal komme til hende. Vi har talt meget sammen om vort Samvær paa Wyk, og alle de kjære Erindringer staar nu atter saa levende for mig; men jeg har ogsaa maattet meddele hende mit senere Liv og fortælle om mine Veninder. Paula kjender hun jo og sender hende mange Hilsner; hun glæder sig til at gjøre de Andres Bekjendtskab, naar I besøger mig næste Sommer. I er alle venligst indbudt til at besøge hende.«

»Hvor det var udmærket for Anna, at hun har truffet Fru Hagen som deres Naboerske,« sagde Elise. Deri var Paula enig med hende, dog ikke uden en lille skinsyg Følelse. Anna fik ogsaa i Paulas næste Brev de alvorligste Formaninger om ikke at glemme de gamle trofaste, unge Venner over den nye, ældre Veninde.

Sorg og Ulykke.

Sommeren svandt hurtig. Generalkonsulen maatte ogsaa dette Aar underkaste sig en Badekur, og selvfølgelig ledsagedes han paa Rejsen af Miss Allan og Paula. Denne Rejse kunde imidlertid ikke taale Sammenligning med den forrige, thi hans Tilstand fordrede efter Lægens Udsagn den yderste Ro og Forsigtighed. Stabslæge Storm havde derfor ikke tilladt, at hans Datter Elise fulgte med dem, Patienten skulde kun leve for sin Sundhed og und-

gaa al selskabelig Omgang, hvad han af Hensyn til de unge Piger neppe vilde have overholdt. Paula beklagede Stabslægens Strengthed, men fandt sig dog i hans Anordninger uden Modsigelse. Heldigvis havde hun lært at beskæftige sig; Læsning af gode Bøger, et smukt Haandarbejde, Spasereture med Faderen i de store, dejlige Skove og af og til en Udflugt igjennem den prægtige Bjergegn, de i Aar var rejst til, tilfredsstillede hende fuldstændig.

Generalkonsulen havde lejet en Villa, henrivende beliggende paa en lille Høj, fjernt fra det egentlige Badeliv, og her levede han med Datteren og Miss Allan i en for ham synlig velgjørende Stillehed og Afsondrethed. Ofte pinte den Tanke ham, at hans og hans Barns Tilbøjeligheder laa hverandre saa fjernt, og at Paula maatte ofre sine ungdommelige Krav paa livligt Samkvem med Andre, for ham; men Paula beroligede ham stadig med den Forsikring, der kom fra et oprigtigt Hjerte, at hun neppe nogensinde havde følt sig mere glad og lykkelig end i denne Tid, hvor hun fuldt ud kunde nyde hans kjære Selskab, da de afskyelige Forretninger, som ellers lagde saa stærkt Beslag paa hans Tid, her ikke gjorde Fordring paa ham.

Forholdet mellem Fader og Datter antog efterhaanden en alvorligere og inderligere Karakter. Paula vedblev vel at være det glade, kaade Barn, der fornøjet svævede rundt om den sygelige Mand, men hun var til andre Tider ogsaa beredt til at føre en alvorlig Samtale med ham; hun lærte at forstaa, hvad han ønskede, uden at han behøvede at udtale det, hun aflurede ham de smertefulde Anfald, han forgjæves søgte at skjule for hende, og hun lærte saaledes at pleje ham og sørge for ham med kjærlig Omhu.

Naar Generalkonsulen gik med Paula igjennem

Skovene, den blege, sammensunkne Skikkelse støttende sig til den unge, blomstrende Piges Arm, medens hun omhyggelig afpassede sine Skridt efter sin Faders trætte Gang, fulgte mange deltagende, bekymrede Blik dem, thi for de Fleste var det tydeligt, at en mørk, skjæbnesvanger Sky hang over denne smukke Fremtoning. Kun Paula havde, uerfaren som hun var, ingen Anelse om Fare; hun saa, at han følte sig bedre ved dette stille, forretningsfrie Landliv og glædede sig over, at han ikke mere behandlede hende som et Legetøj, men mere som en Jævnbyrdig, og med Bekymring saa hun det Tidspunkt i Møde, da dette lykkelige Samliv vilde være til Ende.

»Hvorfor kan vi ikke altid leve saaledes?« sagde hun med et beklagende Suk til Faderen; »jeg ønsker ikke at have det anderledes, og du er kommet dig saa godt her, du er ligefrem kommet til at se yngre ud, lille Fader; det er en ren Ynk, at du nu igjen vil spærre dig inde paa det afskyelige Kontor. Jeg føler mig altid ængstelig til Mode, hver Gang Postbudet ringer paa, thi Læsningen af de udenlandske Blade angriber dig altid. Og nu skal alt det igjen begynde! Opgiv dog alt det Forretningsvæsen og lev stille med mig i vort yndige Hjem, saa vil vi blive langt lykkeligere.«

»Gid jeg kunde opfylde dit Ønske, min kjære Pige,« svarede Generalkonsulen med et dybt Suk. »Havde jeg trukket mig tilbage for blot nogle faa Aar siden, saa havde Alt været godt nu; den Gang var jeg en rig Mand og kunde have nydt Frugterne af mange Aars Arbejde.«

»Er det da nu ikke det Samme?« spurgte Paula forundret.

»Jo vist saa, min Skat,« svarede hendes Fader afværgende hendes Forbavselse, »men Øjeblikket

vilde nu være slet valgt for min Tilbagetræden. I Forretningslivet hersker en bestandig Omskiften, om et eller et halvt Aar kan Alt se helt forskjelligt ud, men øjeblikkelig kan jeg ikke give Styret ud af min Haand. Men Alt dette forstaar du ikke noget af, min kjære Paula, du skal derfor ikke bryde dit lille Hoved dermed, men glad og fornøjet nyde dit unge Liv. Det er jo mit eneste Maal, at du ikke skal have noget uopfyldt Ønske. Naar du ved min Hjemkomst modtager mig med dit kjære, smilende Ansigt, glemmer jeg alle Bekymringer og føler mig styrket og forfrisket.«

Hvad hendes Fader sagde om sin Stillings Vanskeligheder gled let forbi Paulas Øre; hun havde slet ingen Forstaaelse deraf; desto mere gik hans sidste Ord hende til Hjerte. Hun var i det sidste Aar bleven meget mere moden og udviklet, hun forstod nu, at hun var Solstraalen paa Faderens Livsvej, og gjorde sig trolig Umage for at være denne Opgave voxen. Hvilken Fryd var det hende ikke, naar hendes Fader ved Godnatkysset ømt tog hende i sine Arme og gjentagende sagde: »Mit kjære, kjære Barn, hvor megen Omsorg har du igjen i Dag havt for mig, og hvor velgjørende er din stadige Hensynsfuldhed mig ikke.«

Midt i August rejste Generalkonsulen atter til Danmark, og samme Efteraar blev Paula konfirmeret og forlod samtidig Skolen. Det var heller ikke let for hende nu at tage Afsked med den, thi Undervisningen havde faaet stor Interesse for hende, men hun følte selv, at hun var voxet ud af Skolelivet.

»Jeg tror, Livet vil forekomme mig tomt og kjedeligt,« sagde hun til Doktor Selmer, da hun sagde Farvel til ham, »jeg har jo i Virkeligheden

lært meget mere hos Dem end Grammatik og Interpunktion.«

Han smilede, idet han svarede: »Det har kostet os Møje nok begge To; desto mere Glæde vil vi have af, hvad der er indvundet. De vil ogsaa nu faa en smuk Opgave, idet De bliver Herskerinde i et stort Hus og frem for Alt skal vie alle Deres bedste Kræfter til Omsorgen for Deres Fader. De vil saaledes faa Brug nok for, hvad Skolelivet har udviklet hos Dem; det vil under de store Pligters Opfyldelse ikke let forsvinde trods Selskabslivets Tummel, som De nu ogsaa bliver indført i.«

»Jeg har saa meget at takke Dem for, Hr. Doktor,« sagde Paula sagte og rødmende, idet hun saa op paa ham med sit klare, ærlige Blik; »hvis jeg bliver til noget bedre end blot en Prinsesse Storraade, saa er det Dem, jeg kan takke derfor.«

»Og jeg mister i Dem en Elev, som har beredt mig store Glæder, fordi mine Bestræbelser har havt saa gode Følger,« svarede Doktoren inderligt. »Gid Deres Liv maa blive saa rigt paa Velsignelser, som jeg ønsker Dem det.« Hermed skiltes de.

»Gud være lovet, at jeg nu endelig har dig vel ude af den Løvekule,« sagde Generalkonsulen fornøjet, da Paula kom hjem. »Tør nu dine Taarer, min egen Pige, som for Resten gør dit gode Hjerte al mulig Ære.

Da Konfirmationen, som baade efter Generalkonsulens og Paulas eget Ønske var foregaaet i Stilhed, som ogsaa Altergangen og de uundgaaelige Lykønskingsvisiter var overstaaet, fremkom Generalkonsulen en Dag med den Ytring til Paula, at hun nu for Alvor skulde tænke over, hvorledes hun bedst skulde more sig.

»Det er nu den af dine Opgaver, der ligger nærmest for,« vedblev han, »thi man er kun en

Gang ung, og du har næsten for længe plaget dig med disse skrækkelige Bøger. Kjør snarest muligt ud med Miss Allan og gjør dine Indkjøb til Selskabstoiletter og hvad du ellers behøver til det Liv, der nu vil begynde for dig. Jeg har, for at overraske dig, bestilt et elegant Costume til dig; det bliver i Eftermiddag bragt dig til at prøve; i det skal du sammen med mig gjøre dine Gjenvisitter.«

Og Paulas Liv blev i Sandhed noget ganske andet nu end hendes Skoleliv. Det løb somme Tider helt rundt for hende, saa meget var der at overkomme. Først alle de Besøg, der skulde gjøres og modtages; dernæst gjorde Faderen nogle store Selskaber, hvorved hun skulde præsidere som Værtinde; kort derefter fulgte mange Indbydelser, eller Aftenerne tilbragtes i Theatrene eller ved Koncerter. Den øvrige Tid af Dagen blev beslaglagt af Indkjøb, Raadslagninger med Modehandlerinder og Skræddersyersker og saa de lange Forhandlinger med Tjenestepersonalet forud for Festlighederne i Hjemmet. Generalkonsulen syntes at være behersket af en unaturlig, febrilsk Ophidselse; han kunde ikke faa Liv og Selskabelighed nok om sig, og naar Paula af Hensyn til ham foreslog at tilbringe Aftenen i Ro og Stilhed i Hjemmet eller at afsige et Selskab, modsatte han sig paa det Bestemteste. Paula fulgte saa meget hellere Faderens Ønsker, som dette nye Liv morede hende; hendes Samvittighed var beroliget, naar hun for hans Skyld havde erklæret sig villig til at opgive en eller anden Adspredelse; desuden mente hun, at hendes Fader maatte føle sig meget raskere, da han syntes at have overvundet sin Trang til Ro og Hvile.

Miss Allan rystede stille paa Hovedet og udvexlede kun sine Bekymringer med den trofaste

Frederik; hun turde ikke tale til de Andre, da Generalkonsulen energisk havde frabedt sig alle Indsigelser. Den gamle Tjener betroede hende imidlertid, hvor nedbrudt og afkræftet hans Herre vendte hjem efter Selskaberne, og hvor fuldstændig han sank sammen, naar han først befandt sig inden sine egne fire Vægge.

»Det kan aldrig ende godt, Miss Allan,« sagde Frederik bedrøvet; »da vi var yngre og kraftigere, og Forretningen var saa glimrende, at vi ikke kjendte til nogen Bekymring, da skaanede vi os dog. Nu, da der mumles om saa meget Slem, at hvis kun det Halve er sandt, saa har vi nok at bære, nu stormer vi løs mod Helbreden og er dog ingen Ungdom længer.«

»Blot den Doktor vilde give en kraftig Befaling,« sukkede den stakkels Miss.

»Generalkonsulen hører slet ikke mere, hvad Stabslægen siger,« erklærede Frederik, »han har sagt, at han slet ikke vilde komme her mere, hvis Herren vilde fortsætte denne Levevis, og Generalkonsulen lader ham sikkert nok ikke hente, da han dog ikke retter sig efter Stabslægens Forskrifter. Jeg ved ikke, hvordan alt det skal ende.«

I November var hele Huset i travl og forventningsfuld Beskjæftigelse. Der blev truffet Forberedelser til et glimrende Bal, med hvilket Generalkonsulen vilde fejre sin Datters Indtrædelse i Selskabslivet. Alt, hvad udsøgt Pragt og Smag i Forening kunde udrette, skulde efter Generalkonsulens Ønske forherlige dette Bal; Paula forsikrede baade mundtligt og skriftligt Veninderne om, at Festen vilde blive som et dejligt Feeventyr. Hun var i en Henrykkelsens Tilstand, thi saa heldigt faldt Alt sammen, at de fire saa trofast forenede Veninder alle vilde blive samlede til denne Fest. Elise

var vendt hjem efter det halve Aars Læretid, da hendes Moder savnede hende for meget i Hjemmet, og Anna havde lovet at være Paulas Gjæst i Anledning af Ballet og ventedes flere Dage, førend dette skulde afholdes.

»I kan ikke tænke Eder, hvor glad jeg er over, at vi bliver samlede,« sagde Paula til Veninderne, »ellers havde jeg ikke havt den halve Glæde af Festen.«

»Jo, jeg forstaar saa godt din Glæde over, at hele dit Hof atter samles,« sagde Marie, »vi vil ogsaa bestræbe os for ved vor beskednere Fremtræden at tjene dig, Baldronningen, til Folie for din Glans.«

»O, Marie, hvor kan du sige saadant Nonsens?« udbrød Paula ærgerlig. Marie blev hende Svar skyldig, men fortrædelig var hun over, at Paula skulde spille en større Rolle end hun; hun havde endnu ikke overvundet Lysten eller rettere Trangen til overalt at ville være den Første og faa det Bedste.

»Hvis blot Anna vilde blive Julen over hos mig,« sagde Paula for at give Samtalen en anden Retning, »jeg har bedt hende saa meget derom.«

»Det gjør hun under ingen Omstændigheder,« sagde Marie hurtig, »ellers maatte hun ubetinget ogsaa komme til mig, jeg er lige saa godt hendes Veninde som du, og hun er ogsaa mig et Besøg skyldig. Men saa længe vil hun ikke være fra sine Forældre.«

»Og maaske heller ikke fra somme Andre,« sagde Elise leende. »Ved I hvad, kjære Børn, den Sag forekommer mig lidt mistænksom. Hvem ved hvor lang, eller rettere sagt hvor kort Tid der er til, at vi Tre sidde her og synge: Vi binde dig den Jomfrukrands.«

»Men, Elise, hvad mener du?!« — »Hvad skal det betyde?!« udbrød begge de Andre.

»Naturligvis mener jeg den unge Hagen; han har nu allerede været hjemme i flere Maaneder og selv bestyret sit Gods; det kunde jo hænde, at han syntes, han trængte til en ung Hustru som Medhjælp til dette store Arbejde.«

Et Øieblik saa Paula og Marie forbausede paa hende, saa sagde Marie eftertænksomt: »Hun har dog aldrig omtalt ham med et Ord.«

»Ja, det er netop det mistænkelige ved Sagen,« Elise nikkede sagkyndig, »det kjender jeg fra mine Søstre. Førend de forlovede sig, talte de altid meget om alle Herrer, kun ikke et Ord om den, de saa forlovede sig med; men hver Gang, hans Navn blev nævnet, fløj Blodet dem op i Kinderne. Den Prøve kan vi meget let anstille, naar Anna først er her.«

»Han var ganske vist meget opmærksom imod hende ovre paa Wyk, det er sandt,« begyndte Paula betænksomt; »jeg troede den Gang, at det var, fordi Anna var saa elskværdig imod hans Moder.«

»Det var Begyndelsen, nu kommer nok den regelrette Fremgang,« sagde Elise triumferende; »jeg var dog den klogeste af os, thi jeg lugtede Luntten først. Nu glæder jeg mig til Brylluppet, da vi naturligvis alle Tre skal være Brudepiger.«

»Ja, hvis vi til den Tid alle er ugifte,« henkastede Marie.

Paula og Elise brast i Latter. »Vil du skynde dig at gjøre en Erobring for at komme Anna i Forkjøbet?« spurgte Elise med let Spot. »Hør, mit Barn, Ormen rører sig i dig paa en gruppvækkende Maade, du vil Intet overlade os Andre.«

Marie rødmede stærkt, med bed det ærgerlige Svar, der svævede hende paa Læben i sig igjen, da hun til sin Skræk opdagede, at Elise havde Ret; og Anna, som hadede og afskyede Misundelse, og saa gjerne vilde se Marie befriet for den; hun maatte virkelig være paa sin Post.

Med forventningsfuld Længsel imødesaa de unge Piger Annas Ankomst; de var alle paa Bane-gaarden for at modtage hende.

Paula havde været saa betænksom at møde med den rummelige Landauer, som kunde optage dem Alle, saa de kunde følge med ud paa Strand-vejen. Hvormeget var der uu ikke at meddele og berette, den Ene kunde neppe overlade den Andet Ordet, trods al gjensidig Velvilje. Stakkels Anna kunde vanskelig finde Rede i alle disse Strømme af Ord. Først da hun havde hilst paa Miss Allan, og dernæst beset hele Huset, for at sættes ind i alle de festlige Foranstaltninger, og de omsider alle Fire igjen sad sammen i Paulas nydelige Stue, først da indtraadte der nogenlunde Ro.

»Hvor du er voxet Elise, nu er du ikke den Mindste af os,« sagde Anna smilende.

»Det har du Ret i Anna, jeg er taget til baade i Højde og i Drøjde,« svarede Elise leende. »Det skyldes mit Landophold.«

»Jeg er dog endnu den Højeste som ogsaa den slankeste,« udbød Marie, men rødmede samtidigt dybt, da hun mødte Annas Øjne, der med et spørgende Udtryk strejfede hende. Marie skammede sig; nu havde hun igjen forsøgt at trænge sin egen Person i Forgrunden.

»Ja, I er begge blevne højere; Marie har faaet fuldstændige Damemanerer, men ser lidt anstrængt ud, Elises Ydre er sundere og friskere,« sagde Anna.

»Du har ikke sagt et Ord om mig,» surmulede Paula, »har jeg dog slet ikke forandret mig?«

»Du er bleven højere, slankere og endnu smukkere end du var,« mente Anna; »og der er desuden kommet noget blidt og forstandigt i dit Væsen.«

»Nej, hør dog blot,« udbrød Paula leende; »først siger hun mig aabenbart Smigrerier, og strax efter kommer hun med de bittre Piller; egentlig har jeg kun udviklet mig fra en ufornuftig Vild, til et normalt Menneske. Men nu vil vi holde Mønstring over dig, Annalil. Hvorledes synes I Andre om hende? For mig er hun altid den gamle, kjære, eneste Anna, som jeg saa ofte har længtes efter!« Paula omarmede, kyssede og kjærtegnede hende og beviste hende paa denne Maade, at hendes varme, unge Hjerter endnu hang lige saa trofast ved hende.

»Du fortæller Intet, det er hele Tiden kun os Andre der taler,« sagde Elise. Beret nu ogsaa du Noget om dine Forhold, som vi kun ved meget Lidt om.«

Anna fortalte, men det Navn, som Veninderne saa ivrigt lyttede efter, blev ikke nævnet, der maatte endogsaa et direkte Spørgsmaal til for at faa hende til at omtale Fru Hagen.

»Ja, hos hende er jeg ofte,« lød Annas Svar, idet en let Rødme fløj over hendes Kinder, »hun er saa elskværdig imod mig, og da vi er saa nære Naboer, ses vi ofte.«

»Sønnen er vel kommet hjem nu, saa ham ser du vel ogsaa ofte?« spurgte Elise skælmisk; men hun fortrød sit Drilleri i samme Øjeblik, da hun saa den dybe Rødme som glødende lagde sig over Annas Træk og det tillige kostede denne Anstrængelse at svare roligt.

»Den Sag er saamæn tydelig nok,« sagde Elise senere til Veninderne, »det kjender jeg saa godt fra Søstrene; saasnart de blev saa blodrøde, var de meget nær ved Forlovelsen.«

»Du taler da vel ikke af egen Erfaring,« spøjte Marie, men Elise viste ingen forræderiske Symptomer.

Det var en stor Skuffelse for Veninderne, da Anna erklærede, at hun ikke kunde blive en Dag ud over en Uge hos dem, hun havde saa sikkert lovet at være hjemme til den Tid. De havde saa vist haabet paa et længere Samvær. Der var desuden noget hemmelighedsfuldt ved Sagen; de kunde ikke rigtig tro paa, at hun skulde være saa uundværlig, og paa alle Spørgsmaal desangaaende, svarede hun forlegent og undvigende. I det Hele taget var hun forandret; kjærlig og taalmodig som sædvanlig, men ofte saa underlig adspredt, de mærkede mangan Gang, at hendes Tanker var langt borte, naar hun tilsyneladende opmærksomt hørte paa dem. De unge Piger tilkastede hinanden betydningsfulde Blik, men undgik at sætte hende i Forlegenhed ved Drillerier og Hentydninger.

Nu vilde de ogsaa Alle nyde Omgang med hende, de saa længe havde savnet, og de var derfor næsten daglig Alle samlede, snart i den Enes snart i den Andens Hjem. Saa var der Theater og Concert, kort sagt, det var en meget bevæget Tid, da tilmed Forberedelserne til Ballet ogsaa optog en Del af den.

»Det er virkelig heldigt, at jeg hjemme lever under roligere Forhold,« sagde Anna, »jeg kunde ikke udholde disse evindelige Adspredelser og Fornøjelser.«

»Man kan vænne sig til Alt,« mente Paula,

»jeg befinder mig meget vel derved; det bliver ikke let formeget for mig.«

»Kan du saa ogsaa faa Tid til andre Ting?« spurgte Anna.

»Desværre ikke meget, ja egentlig slet ikke,« svarede Paula; »det gjør mig ofte ondt, at jeg maa lade Alt, hvad jeg har lært, ligge saaledes hen; jeg troer, at jeg allerede har glemt meget, men saaledes gaar det ogsaa andre unge Piger, jeg kjender. Elise er en sjelden Undtagelse med sin Virksomhedstrang, og du, min egen Anna, har altid, næsten været en Engel, jeg tør slet ikke sammenligne mig med Eder. Men nu falder det mig pludselig ind ved at tænke paa Læretiden, at du vil faa Doktor Selmer et se; Fader har indbudt ham til Ballet.«

»O hvor morsomt,« udbrød Anna glad; og saa talte de videre om den forestaaende, store Begivenhed.

Ballet var saa glimrende og fornøjeligt, at det næsten oversteg de unge Pigers højtstemte Forventninger. Ingen Mislyd forstyrrede Glæden, Vært og Gjæster var fuldt tilfredsstillede. Paula straaede af jublende Glæde, da hun som Festens unge Dronning aabnede Ballet, fra alle Sider hyldedes hun, overalt var hun Midtpunktet. Men hun tog saa uskyldigt og saa elskværdigt mod det Altsammen, hun var saa beskeden og fordringsløs, og dertil saa hensynsfuld og omhyggelig for de andre unge Piger, at selv Marie, som ogsaa havde givet Møde med de bedste Hensigter, ikke et Øjeblik tænkte paa at misunde hende den Hyldest, der saa rigelig blev hende til Del.

Særlig morede det Paula at modtage Dr. Selmers Engagement til en af Dansene. Det var første Gang, hun mødtes med ham i Selskabslivet. Hvor var det forunderligt at blive ærbødigt hilst af ham

og høre ham kalde sig Frøken Heger. Hun tænkte sig altid i Forhold til ham, kun som Lærer og Elev, det gamle, kjære Forhold var hende saa tilvant.

»Jeg har saa ofte tænkt paa, om jeg ikke skulde møde Dem i Selskabslivet, Hr. Doktor,« sagde hun under en Pause i Dansen, »men jeg spejdede altid forgæves efter Dem.«

»Jeg deltager sjældent i Selskaber, lever i det Hele taget meget stille, Frøken,« svarede Doktoren.

»Saameget mere taknemlig maa vi være Dem for, at De modtog vor Indbydelse,« sagde Paula smilende.

»Deres Indbydelse gav mig en udmærket Anledning til at fortsætte vort gamle Bekjendtskab under nye Forhold,« svarede Doktoren.

»Jeg tænker saa ofte, næsten med Længsel paa de gamle Tider,« fortsatte Paula; »de var dog saa som oftest fornøjelige, endskjønt jeg ogsaa nu er meget tilfreds. Jeg maa ofte tænke paa Dem, Hr. Doktor, naar jeg skriver Breve; De vilde vistnok ikke være tilfreds med dem, jeg omgaas endnu altfor slet med Kommaer og Semikoloner; thi allerede nu har jeg ikke glemt saa lidt af, hvad jeg har lært.«

»Der giver De mine Bestræbelser et sørgeligt Vidnesbyrd, Frøken Heger. Har jeg virkelig saa lidet forstaaet at bibringe Deres Aand varige Kundskaber?« spøjte Doktoren.

»O, De har i Sandhed lært mig saa meget,« sagde Paula rødmende, glad over at en ny Dans begyndte, og Samtalen derved blev afbrudt.

Ballet var endt og Gjæsterne havde forladt det pragtfulde Hjem. De store Lysekroner udbredte endnu deres straalende Skin, men Salene med deres støvede Blomsterpragt stod nu øde og tomme.

Generalkonsulen havde trukket sig tilbage til et lille Kabinet, der laa yderst af den lange Række Selskabsværelser, og lænede sig der bleg og træt imod Sofaryggen; men om hans Læber laa et venligt Smil, thi foran ham sad Paula og Anna med straalende Øjne, og lod en Række fornøjelige smaa Begivenheder fra Ballet, som havde beredt dem saa stor Glæde, drage ham forbi. Saa var hans Bestræbelser altsaa kronede med Held, et Resultat han gjerne havde bragt større Offre for, end en Nats Anstrængelse.

Miss Allan manede til Opbrud; de unge Piger vilde helst passiare endnu en Stund; der var saa meget at fortælle om Alt, hvad der var mødt hver især, eller hvad de havde lagt Mærke til hos Andre. Atter og atter forsikrede de Generalkonsulen, hvor dejligt Alt var forekommet dem, alle Gjæsterne havde været enige derom, hvad hele Stemningen da ogsaa havde baaret Vidnesbyrd om. Og saa skulde man gaa i Seng; hvem kunde tænke paa at sove!? Miss Allan kunde ikke have mindste Begreb om, hvorledes man er tilmode, naar man, for første Gang i sit Liv, har været med til et stort Bal.

Paula vilde slet ikke høre paa Miss Allans velmente Opfordring; først da denne ved et lille Tegn henledede hendes Opmærksomhed paa Generalkonsulens trætte Ydre, rejste hun sig øjeblikkelig, kyssede ham hjerteligt og takkede ham for den skjønne Fest. Han trykkede hende ømt til sig.

»Nu maa du ogsaa gaa til Ro, kjære Fader,« sagde Paula, idet hun klappede hans graa Haar. »I min glade Stemning var jeg nær ved at glemme, hvor træt du maa være, det er sent.«

»Ja, saa Godnat og Farvel, kjære Børn,« sagde Generalkonsulen, »I er neppe paa Benene, naar jeg

i Morgen kjører til Kontoret, jeg maa tidlig afsted.«

»Jo saamæn faar du os at se alligevel,« svarede Paula smilende, »Anna og jeg vil nemlig gjerne kjøre til Byen med dig, hvis vi maa; du véd Søren havde Uheld med min Vogn, den er endnu ikke kommen fra Vognfabrikanten.«

»Vil du ikke hellere tage Landaueren og de gamle Brune?« spurgte hendes Fader, »I trænger vist til at sove længere.«

»Aa nej, vist ikke,« udbrød Paula livligt, »Anna er her alt for kort, til at vi kan sove Tiden bort. Vi er budne til Frokost hos Marie i Morgen, men forinden har Anna en Mængde Indkjøb at besørge, og saa lovede vi at hente Elise, saa vi trænger netop til megen Tid; det er heldigt for os, du skal tidlig afsted.«

»Nuvel da,« sagde Generalkonsulen, »saa vær paa Pletten i Morgen lidt før ni, men det maa være bestemt.«

Det lovede de unge Piger og gik saa til deres Værelser, fulgt af Miss Allan.

Generalkonsulen saa efter dem med et sørgmodigt, blegt Ydre, og gik til sit Soveværelse, hvor han hurtig afskedigede Frederik. Han kunde ikke sove, overvældet af ængstelige Bekymringer som han var. Urolig vandrede han frem og tilbage.

I de sidste Aar var Uheld fulgt paa Uheld og han havde lidt uhyre Tab. »Paula«s Forlis var forfærdeligt for ham; det maatte gjenoprettes; med Resterne af sin Formue og ved Hjælp af sin Credit, vovede han sig i et større udenlandsk Foretagende, der lovede godt. Gik det her efter Ønske, var han atter oven Vande, i modsat Fald var han ødelagt. Allerede for nogle Dage siden mumledes der i velunderrettede Kredse om Usikkerhed ved Foretagendet, men endnu var intet direkte Budskab

indtruffet og den martrede Mand klamrede sig til Haabet. Først efter at Klokken var slaaet sex, fik han et Par Timers urolig Hvile, førend Frederik, lidt før otte, efter Ordre vækkede ham.

De unge Piger var præcise og modtog Generalkonsulen fuldt paaklædte, da han traadte ind, hvor Frederik stod parat med Pelsfrakken og Hatten. Idetsamme rullede en Vogn op gennem Alleen, og faa Secunder efter styrtede første Bogholder bleg og aandeløs ind i Værelset. Hans Tilsynekomst i denne Forfatning maatte betyde en Ulykke.

Generalkonsulen saa forfærdet paa ham uden at kunne sige et Ord, han støttede sig haardt med Haanden mod Bordet, han stod ved, da Fødderne rystede under ham.

»Hvad er der sket? O, tal dog!« raabte Paula angst.

»Telegrafbudet bragte lige nu denne Depeche,« kom det endelig tungt fra Bogholderen. »Der er indtruffet en Ulykke — hvad man befrygtede er hændet — —«

Generalkonsulen rakte stum sin Haand ud efter Telegrammet, som i sine faa, kortfattede Ord meldte den tilintetgjørende Begivenhed. Med en Støn, der tydede paa den Kval, han led, sank han sammen, idet hans Ansigt blev askegraat.

»O, Fader, for Himlens Skyld, hvad er det? Du er syg!« raabte Paula, medens Bogholderen sprang til og greb den ulykkelige Mand i sine Arme. En dump Støn trængte sig frem af den Syges Bryst; han aabnede sine Øjne og fæstede dem med et dybt, smerteligt Udtryk paa sit Barn, saa lukkede de sig, og hele Skikkelsen sank livløs sammen.

»Hurtig, en Læge, det haster!« raabte Bogholderen. Frederik havde allerede givet denne

Ordre og traadte nu atter ilsomt ind; ved hans og Bogholderens forenede Bestræbelser blev den Syge baaret ind paa sin Seng, hvor Alt blev forsøgt for at vække ham af den dybe Afmagt; men Alt forgjæves. Stabslæge Storm kom saa hurtigt som muligt, samtidig med en anden Læge, som Tjeneren ogsaa havde hidkaldt, og Begge opbød nu al deres Kunst, for at redde den haardt angrebne Patient, thi Generalkonsulen var ikke besvimet, det var et Slagtilfælde, og han svævede i den yderste Fare.

Paula veg ikke fra hans Seng, skjøndt hun ikke kunde yde den mindste Hjælp. Som forstenet bar hun denne frygtelige Tilskikkelse, hun holdt sin Faders Haand i sin og fulgte med angstfyldte Blik og uden at yttre en Lyd Lægernes Bestræbelser. Det var med stort Besvær, at disse omsider fik hende fjernet fra Sygeværelset.

Miss Allan og Anna, som selv var ganske for- tumlede af Sorg og Angst, opbød Alt for at staa Paula bi. De førte hende bort og tog Overtøjet af hende; Paula fandt sig viljeløs i Alt. Da de havde hjulpet hende i sin varme, magelige Morgenkjole, ønskede hun snarest mulig igjen at komme tilbage til Sygeværelset. Det blev lovet hende, saasnart det var muligt. Efter en Ventetid, der forekom hende uendelig lang, kom Stabslægen for at hente hende. Paa Miss Allans spørgende Blik rystede han sørgmodigt paa Hovedet, og indskærpede saa Paula, at hun maatte holde sig ganske rolig og stille, førend han førte hende ind til den Syge.

Hun sad nu ved Fodenden af Sengen med Blikket uafbrudt fæstet paa den saa elskede, dyrebare Skikkelse, som laa saa stum og uden at gjøre den mindste Bevægelse; den eneste Lyd som hørtes

i det store Rum, var enkelte hviskende Ord mellem Lægerne, og den Syges tunge, besværlige Aandedræt. Saaledes forløb Dagen, Natten sænkede sig over det sørgelige Billede, og da Vintermorgenens udgød sit matte, blege Lys over dette Sorgens Hjem, fandt den det uforandret; men en velgjørende Søvn sænkede sig nu over Paula, hendes Hoved gled ned paa Sengens haarde Trækant, og saa fast sov hun, at hun ikke vaagnede, da Stabslægen og Frederik omhyggelig bar hendes lette Skikkelse hen paa en Chaiselongue.

»Hun nyder Ungdommens lykkelige Forret,« sagde Stabslæge Storm, »den bringer Søvnens Fred, Hvile og Glemsel. Stakkels Barn, hun vaagner kun til fornyet Angst og Smerte, thi ethvert Haab er ude for hendes Fader.

Ved Graven.

Som en Løbeild fløj denne Morgen Efterretningen om Generalkonsul Hegers dødelige Sygdom gjennem Hovedstaden, overalt fremkaldte den Deltagelse og Medfølelse, men vakte ogsaa mange Steder ængstelige Bekymringer. I Aaringer havde man mumlet om, at det store Firma ikke stod saa godt som dets Chefs Optræden lod formode; der var indtruffet forskjellige Ulykkestilfælde for det, Sammenstyrtning af andre Huse, hvorved dette Firma havde lidt store Tab, mislykkede Spekulationer og endelig »Paula«s Forlis, om hvilket man rygtevis hviskede til hinanden, at det ikke havde været assureret.

Nu var ogsaa denne sidste Speculation, i hvilken Generalkonsulen havde anbragt uhyre Summer, ramlet sammen, idet en underjordisk Vandaare havde gjort et voldsomt Gjennembrud og fyldt alle Bjergværkets Gruber og Grubekanaler med det indstrømmende Element, hvert Minut forstærkede Visheden om, at Bjergværket var viet til uundgaaelig Undergang, intet af de Midler, hvormed man havde forsøgt at hæmme Ødelæggelsen og redde blot en Del af den Rigdom, der her var bortkastet, viste sig tilstrækkelige, Alt var tabt. Hermed var det gamle, store Firmas Undergang uafvendelig, et saadant Slag af Skjæbnens ubønhørlige Haand, kunde det ikke overleve. Til al Ulykke var nu ogsaa dets Chef, den eneste, som i denne Nød kunde taget Styret, kæmpende med Døden, henstrakt paa et haabløst Sygeleje. Der fandtes ingen Udvej. Endnu samme Dag erklæredes den stolte gamle Kjøbmandsforretning bankerot.

Generalkonsulen kom ikke mere til sin Bevidsthed. Otte og fyrretyve Timer senere gjentog Slagtilfældet sig, han døde uden Kamp, hint sidste Blik, som han havde sendt Paula førend Bevidstheden forlod ham, havde været hans Afsked til hende, han havde elsket saa usigelig højt.

Paula var ikke veget fra hans Leje; stum og ubevægelig havde hun siddet der; Lægerne havde tilladt hende det, da det synes at være en Lindring og Beroligelse for hende at være i den Syges Nærhed.

Miss Allan og Anna gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt for at hjælpe og trøste hende. Hun rettede sig ogsaa efter deres Bønner, spiste og drak af hvad de gav hende og lagde sig af og til lidt for at sove. Men hun hørte neppe, naar de

talte trøstende og kjærligt til hende, men lyttede efter hver lille Lyd fra Sygeværelset.

Da hendes Fader omsider havde draget sit sidste Suk, da den Haand, hun holdt i sin, blev stiv og kold, kyssede Paula det kjære, uforglemmelige Ansigt, der saa saa fredeligt ud, som var han faldet i en blid Søvn. Saa lod hun sig føre ud af Værelset af Miss Allan og græd de første, bittere Sorgens Taarer ud ved hendes Bryst.

Ofte forekom det hende, som kunde det nys Gjennemlevede ikke være en Mulighed, som var det kun en frygtelig Drøm. Da hun den første Morgen efter Faderens Død vaagnede og saa sig om i sit Værelse, omgivet af al den skønne, kostbare Hvggelighed, som hans Kjærlighed havde omgivet hende med, maatte først den smertelige Erkjendelse af Sandheden vaagne, for at kaste hende tilbage i den tunge, sorgfulde Virkelighed. Anna stod ved Paulas Seng og blandede sine Taarer med hendes. Hun förstod det tunge Tab, Veninden havde lidt og sørgede med hende; men hun formaaede ikke at trøste hende, forsøgte heller ikke derpaa, det kunde kun det alstyrende Forsyn og den mildnende Tid.

Begravelsen blev overstaaet. Den høje Anseelse, hvori den Afdøde havde staaet, viste sig ved den almindelige Deltagelse og det store, anselige Følge, der deltog, og ledsagede hans afsjælede Legeme til Graven. Firmaets Ulykke var ikke hidført ved Skyld fra hans Side, og de Bebrejdelser, som sikkert vilde være styrtet ned over den Levende, for hans Ødselhed, var hidindtil forstummet lige overfor Døden. Men nu traadte den raa Virkelighed igjen frem for Lyset, den Skaansel, man havde iagttaget, saa længe Liget var oven Jorden, maatte nu ophøre, og dog levede endnu et Væsen,

hans efterladte Datter, som i Sandhed kunde trænge til sine Medmenneskers Skaansel og Omsorg.

Oberstlieutenanten var ogsaa rejst over fra Jylland, for at vise den Afdøde den sidste Ære; paa samme Tid vilde han tage Anna hjem med sig. Det var desuden hans og hans Hustrus inderlige Ønske, at Paula vilde følge med og blive hos dem, indtil hendes Fremtids Stilling var ordnet. Han havde straks forebragt Paula dette Forslag, som Anna understøttede af al Magt. Men Paula var ikke at formaa til at gaa ind derpaa; hun vægrede sig afgjort ved at forlade sin Faders Grav. Oberstlieutenanten manglede ligefrem Mod til at oplyse hende om hendes forfærdelige Stilling og alle de tunge Omordninger, der forestod hende. Han besluttede endnu at blive en eller to Dage, inden den Tid maatte det Hele afgjøres.

Departementschef, Etatsraad Blom var udnævnt til Paulas Formynder, en Stilling som den hæderlige, strengt redelige, men ikke meget varmhjertede Mand, under de nuværende Omstændigheder betragtede som en stor Byrde, men som han, da han havde overtaget den i de gode, glimrende Dage, og den Gang betragtede det som en ren Formsag, nu ikke kunde trække sig tilbage fra.

Ved hans Forretningsdygtighed var det blevet ham muligt allerede nu at skaffe sig et nogenlunde klart Overblik over Sagernes Stilling, og han vidste derfor, hvor sørgelige Paulas Udsigter var.

Hun var uden Anelse om, at der foruden den store Sorg, der havde ramt hende, endnu gaves andre Gjenvordigheder for hende. Det var en Trøst for hende at se, at man overalt med Deltagelse beklagede hendes Faders Død, og hun var de Mennesker, som kom hende hjerteligt imøde, inderlig taknemlig. Den Tanke, at hun i det sidste

Aar havde levet et saa inderligt Samliv med Faderen, var en stor Trøst for hende. Ganske vist gjorde hun sig mange Bebrejdelser for, at hun ikke havde været nok for ham, at hun ikke havde plejet ham bedre, eller været ham tilstrækkeligt Selskab. Men nu vilde hun føre sit Liv i hans Aand, hun vilde være lige saa god som han, hvis største Glæde det altid var at give, og som gjerne vilde se alle Mennesker glæde. Hans Værelse skulde være som et helligt Sted, hvor Alt skulde blive som det var. Der vilde hun ty ind, naar Savnet og Længselen blev hende for overvældende, og naar hun fik noget at gennemkæmpe i sit Sind, vilde hun der i stille Bøn hente Mod og Kraft.

Mild og taknemlig tog hun imod al den uskrøttede Deltagelse, som Veninderne viste hende; de omgav hende med en hjertelig Hengivenhed, som rørte hende dybt, og alle bragte hende de skønneste Blomster til Faderens Grav.

»Han holdt saa meget af Blomster,« sagde hun, »og jeg er derfor saa glad for hver en, der gives til ham. Hans Grav vil jeg altid holde smykket med mange Blomster. Den bliver jo nu mit kjæreste Eje. Gartneren skal sørge for smukke Blomster baade Sommer og Vinter; hans Grav og hans Værelse skal altid fyldes med disse hans Yndlinge.«

Den næste Morgen kørte Paula tidligt til Kirkegaarden, for at lægge friske Blomster derud. Miss Allan vilde ledsage hende, men da hun ønskede at være alene, trak den trofaste Englænderinde sig tilbage. Den rolige, inderlige Maade, hvorpaa Paulas Sorg yttrede sig, tiltalte denne ældre Veninde; men samtidig forstod hun, hvor dyb og nærgående den Sorg var, der ikke gav sig Luft som Paulas tidligere lidenskabelige Udbrud.

Da Paula kom tilbage, var der en stille Højtidssfuldhed i hendes Hjerte. Hun havde set tilbage paa sit Samliv med Faderen, havde følt Glæden, Lykken ved mange Minder, Anger ved mange andre, hun havde bedet og grædt og var gaaet bort fra Graven med Fred i sin Sjæl. Det undrede hende at se en Flok Mennesker samlede udenfor Gitterporten ved Alleen, der førte op til Huset, og idet Vognen drejede ind igjennem den, hørte hun en raa Stemme raabe: »Ja, nu er det sgu snart forbi med hele den Herlighed.« Hun sprang hurtig ud af Vognen, saasnart Hestene var standsede, og blev atter her underlig tilmode, ved at se Miss Allan vente paa hende ved Trappeopgangen, aabenbart stærkt ophidset.

»Kom denne Vej, kjære Paula,« sagde Miss Allan indtrængende; men Paula frigjorde sin Haand og steg hurtig op ad de faa Trin til Entredøren. En bred Papirstrimmel var fæstet over Laasen, ved begge Ender fastholdt af store, røde Segl. Englænderinden skjulte Ansigtet i sine Hænder og græd højt.

»Hvad betyder Alt dette?« spurgte Paula skælvende.

»De kan ikke komme denne Vej ind,« svarede den grædende Miss paa Engelsk, »Rettens Folk har forsegleet overalt.«

»Hvem vover at nægte mig Indgangen i min Faders Hus?« spurgte Paula ude af sig selv. »Skal det gjøres ved Dødsfald? Det finder jeg mig ikke i.«

Hun gjorde en Bevægelse, som vilde hun fjerne Seglet, men Miss Allan greb forfærdet om hendes Haand. »Det maa De ikke!« udraabte hun angst.

»For Himlens Skyld, sig, hvad gaar her for sig?« spurgte Paula rædselslagen.

»O kom, kom op i Deres egne Værelser, ad

Taarnopgangen,« bad Miss Allan, »der har Herrerne længe ventet paa dem. Der kommer Retsbetjentene,« sluttede hun ængsteligt, dæmpende Stemmen.«

De kom nedad Trappen fra den øverste Etage og passerede hurtig Damerne, kun den Første af dem hilste med et dybt Buk paa den aldeles forvirrede Pige.

»Det gjør mig ondt at skulle opfylde denne sørgelige Pligt,« sagde han til Paula; »Loven foreskriver under disse Omstændigheder Forseglingen. Deres egne Værelser er imidlertid urørte og ganske til Deres Raadighed.« Han bukkede atter og fulgte sine Folk ned i Haven.

Miss Allan førte Paula, der fulgte hende som i en Drøm, til Taarntrappen og ind i sit eget Værelse. Her sluttede hun Paula i sine Arme og brast i hulkende Graad. Paula var som forstenet; en frygtelig Anelse dæmrede i hende, men Alt var endnu uklart.

Pludselig for Miss Allan op: »Kom, Herrerne venter Dem, darling, vi maa ind til dem.«

Hun tog den fuldstændig viljeløse, unge Piges Haand og førte hende gennem hendes Soveværelse ind i hendes Dagligstue, hvor Formynderen, der havde haabet at træffe hende, førend Rettens Folks Ankomst, ventede hende. Stabslæge Storm og Oberstlieutenant Thorsen var fulgte med ham. Stabslægen trak den unge Pige ned ved Siden af sig paa en Sofa og slog ligesom beskyttende sin Arm om hende. Oberstlieutenanten trykkede hendes Haand med kjærlig Deltagelse, kun hendes Formynders bevarede en forretningsmæssig Mine.

»Det gjør os inderlig ondt, kjære Frøken Paula, at vi maa forstyrre Dem i denne Sorgens Tid og ikke kan bevare Dem den Fred og stille Ro, som De saa meget kan trænge til,« begyndte han i en

venlig, blid Tone, »men Forholdene byder, at De snarest kommer til Klarhed. Det Firma, for hvilket Deres afdøde Fader var Chef, har i de senere Aar havt mange Uheld, indtil det nu omsider er erklæret under Konkurs. Alle deres Faders Besiddelser tilhører Kreditorerne, for hvem Rettens Folk ved Forseglingen har lagt Beslag paa dem. Dog har man forbeholdt Dem disse Værelser, som er Deres Ejendom. De vil imidlertid let indse, at De ikke længe vil kunne blive her, og det Bedste for Dem vil derfor være at modtage Oberstlieutenant Thorsens Tilbud. Jeg skal opbyde Alt for at redde en lille Kapital for Dem og paa den Maade sørge for Dem, indtil De selv vil være istand til at tænke paa Deres Fremtid.«

»Kjære Paula, husk, at De for os er som en kjær Datter, kom og bliv hos os som Annas Søster,« bad Oberstlieutenanten hjerteligt.

»Min Fader er gaaet fallit, min stakkels elskede Fader,« udbrød Paula fortvivlet, hun rummede kun denne ene Tanke.

»Han havde Uheld i sin Forretning, svære Ulykker ramte den, han har ingen Skyld,« sagde Stabslægen beroligende. »Naar Alt først bliver ordnet, vil ogsaa alle Fordringer blive dækkede; nu i Øjeblikket staar Enhver under Ængstelsens Indflydelse, og saa ser Alt værre ud, end det er.«

Men Paula var som en Handelsmands Datter, for fortrolig med Begreberne om Handelsstandens Ære, til ikke at blive forfærdet over, hvad hun havde hørt, og hun gjentog derfor kun: »Min stakkels, ulykkelige Fader! Det har dræbt ham! Han kunde ikke overleve Tabet af sin Anseelse, af sin Ære!«

»Tænk nu blot ikke paa, hvad der desværre ikke kan ændres,« sagde Departementschefen lidt

uroelig, »men lad os foreløbig kun beskæftige os med Deres Forhold. Naturligvis vil dette nye, tunge Slag gjøre Deres Skæbne dobbelt tung; men De maa se Deres Stilling lige i Øjet; vi ere Alle, som Deres oprigtige Venner beredte til at staa Dem bi med Raad og Daad. Jeg skal gjøre mig al mulig Umage for Dem; desværre besad Deres Moder ikke selv nogen Formue, saa der er ingen Arv til Dem. Jeg haaber imidlertid, at Creditorerne vil være barmhjertige nok til at udbetale Dem en Sum, selv om den ikke bliver stor. Ganske vist har de ingen retsgyldig Forpligtelse til at vise Højmod, men de sørgelige Forhold, hvorunder De uden egen Skyld er kommet, haaber jeg, vil anspore dem til undtagelsesvis at indvillige heri.«

»Paula, mit kjære Barn, fat Dem, husk, at vi Alle holder af Dem og vil beskytte Dem og hjælpe Dem paa alle Maader,« sagde Oberstlieutenanten med kjærlig, dæmpet Stemme til hende; Etatsraadens lidt stive, forretningsmæssige Maade at tale paa, skurrede i hans Øre, og med Bekymring saa han det unaturlige, forstenede Udtryk, der bredte sig over den ulykkelige Piges Holdning og Ansigtstræk. »Rejs De nu med os, kjære Paula, Anna vil gjøre Alt for at trøste og hjælpe Dem, som en kjærlig Søster.«

»Jeg kan ikke, o jeg kan ikke nu forlade Fader,« brød det endelig frem over Paulas Læber, — »Faders Grav,« rettede hun sig smerteligt.

»Den vil De jo altid beholde,« sagde Etatsraaden nu lidt utaalmodig. »Nu maa De være fornuftig, kjære Paula. De er altfor ung og uerfaren til selv at kunne træffe Deres Afgjørelser, De maa rette Dem efter Deres Venners Bestemmelse, særlig efter mine, da jeg er Deres Formynder. Det bliver altsaa derved, at De rejser.«

Paula rystede paa Hovedet. Stabslægen afskar hende fra at svare, idet han sagde: »Det stakkels Barn er for angreben; Paula maa have Ro, vi vil for nogle Timer overgive hende i Miss Allans Hænder, baade hun og Anna Thorsen vil bedst kunde trøste og berolige hende. I Eftermiddag træffer vi hende bedre. Kom kjære Paula, lad mig følge Dem ind i Soveværelset, maaske kan De sove lidt, Deres Kræfter er udslidte.«

Stabslægen førte hende med Magt ind i hendes Soveværelse og fik hende til at lægge sig paa Chaiselonguen; han formørkede Værelset ved selv at trække Gardinerne for og gik saa ind i det tilstødende Værelse, for at give Miss Allan og Anna sine Forholdsregler.

»Hun bliver da vel ikke syg?« spurgte Etatsraaden, da Stabslægen vendte tilbage; »det manglede blot. Det skal være sidste og eneste Gang, jeg paatager mig at være Formynder for Nogen. At der heller ikke er en eneste Slægtning, som vilde have den naturlige Forpligtelse til at sørge for det forældreløse Barn! Frygter De for hendes Helbred, Doktor?

»Foreløbig ikke. Men hun er dygtig medtaget, og det skulde derfor ikke undre mig, om hun faldt sammen,« svarede Stabslægen. »Endnu gjør Sorgen over Faderen og den fortvivlede Stilling hende blind, naar hun efterhaanden kommer til Klarhed over Forholdene, bliver hun nok føjeligere. Det stakkels Barn har jo mistet Alt.«

»Ja, hun er meget at beklage,« istemmede Etatsraaden. »Forhaabentlig vil hun ikke gjøre mig min Opgave altfor besværlig. Jeg er endnu ganske raadvild. Forvænt som en Prinsesse, aldrig lært noget Arbejde at holde sig til, opvoxet i Overflod, forkælet, uden Anelse om Penges Værd og

dertil ene, uden Midler og uden Beskyttelse i Verden.«

»I mit Hjem vil hun til enhver Tid have sin Plads,« sagde Oberstlieutenanten med Varme.

»Ja, ligeledes hos os,« tilføjede Stabslægen.

»Jeg vil selvfølgelig heller ikke slippe hende,« vedblev Etatsraaden. »Men, mine Herrer, vi har selv Børn, og den unge Pige kan naturligvis ikke vente at kunne føre sit hidtidige Liv. Jo før hun lærer at indse det, desto bedre.«

»Mig og min Hustru vil hun altid være velkommen,« gjentog Oberstlieutenanten. »Jeg beder Dem endelig forskaane Paula for enhver Henvisning til Fremtiden. Det drejer sig nu kun om at bevæge hende til at ledsage Anna og mig, da min Fraværelse fra Holtenborg allerede har varet lovlig længe. Vil Paula blive hos os, skal hun være os en kjær Datter.«

»Gud lønne Dem derfor, Hr. Oberstlieutenant,« sagde Stabslægen og trykkede i oprigtig Taknemlighed hans Haand.

»Derved stiller den forældreløse unge Piges Lod sig uventet gunstig,« sagde Etatsraaden med et forbindtligt Smil. »Vi vil naturligvis ikke tage Hensyn til hendes barnagtige Modstand, i værste Tilfælde vil jeg sige hende uden Skaansel, at hun skal føje sig deri.«

»Aa nej, nej, Hr. Etatsraad, blot ikke saaledes,« sagde Oberstlieutenanten bestemt; »min Anna vil sikkert her blive vor bedste Hjælp og spare Paula for enhver unødvendig Smerte.«

»Saameget bedre,« mente Etatsraaden. »Saa tør jeg maaske ulejlige Herrerne endnu en Gang, helst om mulig i Aften, for at alt det Nærmere kan blive ordnet; til den Tid vil den lille Trodsige forhaabentlig være kommen til Fornuft.«

Førend de skiltes, gik Stabslægen ind for at se til Paula; hun laa ganske stille med lukkede Øjne og syntes at sove; sagte forlod han Soveværelset og bad Miss Allan ikke forstyrre hende, Oberstlieutenanten satte hende nu ogsaa ind i den paatænkte Plan; hun var meget bevæget ved Tanken om Adskillelsen, medens Annas Medlidenhed med Venindens store Sorger nu blandedes med Glæden at faa hende stadig hjem til sig.

Har De fattet nogen Bestemmelse for Dem selv, Miss Allan?« spurgte Oberstlieutenant Thorsen deltagende den blege, sorgfuld udseende gamle Dame.

»Ja, jeg bliver i denne By og giver Information,« svarede hun, »og det frygter mig ikke for. Jeg har ikke saa lidt sparet mig sammen, men jeg være mest bedrøvet, og skulde ønske at dø fra al denne Jammer.«

Da Herrerne havde forladt dem, blev de to Damer siddende i Værelset ved Siden af det, hvori Paula laa. Døren var lukket paa Klem, for at ingen Lyd skulde forstyrre hendes Søvn. Men ak, der var desværre ikke Tale om at sove. Ingen vederkvægende Hvile sænkede sig over hendes brændende Pande og taareløse Øjne, den ene Tanke jog den anden gjennem hendes trætte og dog saa hvileløse Hoved. Ethvert Ord af den nylig stedfundne, skrækkelige Samtale rungede endnu i hendes Indre, og hvad der tilsyneladende den Gang gled hende upaaagtet forbi, stod nu i Flammeskrift for hendes Sjæl. Alt var styrtet sammen, hun havde mistet ikke alene Faderen, men med ham Hjemmets beskyttende Tag. Alt tilhørte fremmede Mennesker, som vilde fordrive hende derfra. Hun skulde ud i Verden, spise Naadsensbrød, thi det var det dog, selv om det rakes hende af kjærlige Hænder. Gid hun blot kunde græde. Hun følte sig saa knugende

trykket, denne usigelige Jammer pressede Hjertet sammen, hun havde ingen lindrende Taarer. Tale kunde hun heller ikke, hun frygtede næsten for Lyden af en menneskelig Stemme, selv af en, der var hende kjær. Saaledes laa hun længe fortvivlet med lukkede Øjne. Hun hørte, at baade Miss Allan og Anna saa ind til hende, men da de mente, hun sov, fjernede de sig, rimeligvis for at spise en sildig Frokost.

Da alt forblev ganske stille, rejste Paula sig pludselig; hun kunde ikke længere udholde denne Ro, hun trængte til at skrike Smerten ud, syntes hun. Hun vilde gaa ned i sin Faders Værelse, der, i de kjære Omgivelser, der alle mindede om ham, ligesom bar Præget af al hans Personlighed, der vilde hun klage, bede, græde og søge Raad og Trøst for al sin Elendighed.

Sagte sneg hun sig gennem den brede Korridor, hvis tykke Tæppe dæmpede Lyden af hendes Skridt og ned af Marmortrappen. Hun saa ikke op, ellers vilde hendes Øje have mødt flere af de skrækkelige Segl over Dørlaasene. Først da hun stod ved Døren til Faderens Værelse, og vilde lægge Haanden paa Laasen, for hun forfærdet tilbage; hun kunde ikke træde ind, der var Tegnet; dette Tegn, der udelukkede hende fra hendes Helligdom. Det svimlede for hende, saa hun maatte støtte sig til Væggen, men kun et Øjeblik, saa tog hun sig sammen og fløj derfra som et jaget Vildt. Hun vilde til Faderen, her var hun en Fremmed, en Udstødt, men der var et Sted, hvor hun endnu besad Hjemret, hans Grav, derhen vilde hun, derhen maatte hun. Vinterdagen var skummel og graa, men det ændsede hun ikke. Hun kastede en lang mørk Aftenkaabe om sig, trak Pelshuen langt ned over Øjnene, bandt et tæt Slør for Ansigtet

og sneg sig sagte ud. Hun mødte Ingen, det store Hus var som uddøet. De fleste af Tjenerskabet var afskediget, og de var nu i Folkefløjen beskæftigede med Indpakningen af deres Ejendele. Denne øde Stilhed passede hende godt; hun løb gennem Haven, for fra Drivhuset at faa friske Blomster med til Graven.

Dog ogsaa her for hun forskrækket tilbage; ogsaa her bar Døren det skæbnesvangre Tegn, som viste hende, at hun hellerikke her havde nogen Rettighed. Hun udstødte en svag klagende Lyd og vilde flygte derfra, men saa stod Gartneren pludselig ved Siden af hende.

»O Gud, er det Dem, Frøken Paula,« sagde Manden bedrøvet, »ja De maa nok klage over al den Nød og Elendighed. Alt har de forseglet, ikke en Blomst vil de miste. Men kom De kun, Frøken Paula, Døren til Varmehuset er ikke aflaaet, uden Tilsyn kunde Planterne jo ikke bevares, den Vej kan jeg føre Dem ind, saa pluk De kun af Hjertenslyst, hvad De vil have. Jeg bryder mig ikke en Døjt om, at Rettens Folk mærker det. Jeg lader mig hellere strax jage bort af dem, end jeg lader Dem gaa tomhændet fra Deres eget Væxthus.«

Paula stod ubevægelig, den gamle Gartner bad hende blot følge med, men hun vægrede sig. »Nej, nej,« sagde hun med brudt Stemme, »jeg gruer for at se Blomsterne nu, lad mig blot gaa, kjære Nielsen, det er ikke Deres Skyld. Jeg har jo intet Kjendskab til alt dette, ellers var jeg ikke kommet.«

Hun vendte sig fra ham. Den Gamle saa rørt efter den slanke, sortklædte Skikkelse, som nu saa stille og bøjet ilede gennem Gangene. Hvor let og glad plejede hun ellers ikke at svæve omkring;

han tørrede noget Fugtigt af Øjnene og mumlede:
 »Gid jeg aldrig havde oplevet en saadan Dag.«

Paula ilede gennem Haven, steg hurtigt i den første Sporvogn, der kom, og kørte saa til Søetatens Kirkegaard, hvor Forældrenes Gravsted fandtes. Tætte Sneskyer trak sig lavt hængende sammen, saa det næsten blev Skumringsmørke, den hylende Storm jog de visne Blade rundt foran hendes Fødder; hun ændsede intet. Hun ilede kun fremad og stod snart ved Forældrenes Gravsted. Gitterdøren var kun stødt til, Arbejderne havde nylig forladt Stedet. Det skønne Monument, der stod tæt op mod Kirkegaardsmuren, bar paa sit Stenfundament, den høje hvide Marmorskikkelse af Opstandelsens Engel, der med den ene Haand pegede opad, medens den anden sænkede en blomstrende Gren ned mod Gravene. Moderens var dækket af Blomster, men Faderens, der havde været skjult under den Blomstermasse, der fra Nær og Fjern var sendt til Begravelsen, var nu kun en afdækket Jordhøj. Alle Kors og Kranse havde Arbejderne sat til Side eller ophængt paa Gitteret. Paula kastede sig ned ved den afdækkede Gravhøj, og medens Vinden hylede henover hende gennem de bladløse Træer, laa hun sammenknuget, hulkende i sin usigelige Smerte og Elendighed. Hun anraabte i sin Fortvivlelse Faderen om ikke at lade hende blive ene tilbage i Verden, men kalde hende til sig. Hun bad brændende, ustandseligt, bad ogsaa sin himmelske Fader, at han i sin Barmhjertighed vilde lade hende dø, hun kunde ikke udholde at leve. Hun syntes, alt medens hun anraabte Himlens Magter, at hun maatte finde Bønhørelse. Saa laa hun stille, ventende et Svar paa sit bange Raab, men kun Stormens Bragen hørtes gennem Luften, og paany gav hun sin Fortvivlelse Luft.

Endelig havde den vilde Smerte udraset; hun laa ganske stille, uden at Freden dog havde sænket sig over den ulykkelige unge Piges Sjæl; hun var kun grebet af en mere dump Fortvivlelse. Hvorledes skulde hun kunne udholde at bære Livet? Hun var endnu saa ung, Livet kunde endnu være saa langt, saa rædselsfuldt langt, og hver Dag vilde forny Smerten, bringe hende den samme fortærende Længsel efter Faderen, efter Moderen, hvis Tab hun hidindtil ikke havde følt saa dybt, men som hun nu begræd, som havde hun nu nylig mistet hende.

Og hertil kom de Krænkelser, Menneskene vilde føre over hende. Hvor haard var Verden ikke! Hvor frygtelig tung hendes Lod! Hvor havde hun ikke gyst ved at høre om Armod og Savn; nu blev de hende selv til Del. Hun var dømt til Nød og Mangel; thi hun ejede Intet — eller kun det, som Kreditorerne af Medlidenhed vilde tilkaste hende som en Almissee. Men det hverken vilde eller kunde hun modtage! Hun maatte ikke synke ned til at blive en Betlerske, det skyldte hun sin Faders Minde. Hele hans Stræben var gaaet ud paa at gjøre sin Yndling lykkelig, og nu, da hun stod svag og hjælpeløs, vilde man dadle ham, der havde været saa god mod hende, og bebrejde ham, hvad han havde gjort af Kjærlighed til hende.

Var hun da saa svag og hjælpeløs? Var der da ikke anden Opgave for hende i Livet end at klage over, hvad hun havde mistet?

Hun sprang op. Nej, saaledes maatte det ikke være! Havde hun ogsaa mistet sin Lykke, Alt, hvad der var hende kjært paa Jorden, saa traadte der hende nu dog noget Andet i Møde, og det var Pligten. Endnu kjendte hun ikke denne alvorsfulde Trøster i sin fulde Styrke, men hun havde dog

lært at se op til den; hun havde allerede i Skoledagene, som nu laa saa langt bag hende, erfaret dens Velsignelse. Dengang havde Doktor Selmer henvist hende til den, og hun lovede da sig selv at udkaare den til sin Fører gennem Livet. Hidindtil havde hendes Liv været lig en lys Sommerdag, nu var Prøvelserne brudt ind over hende, nu gjaldt det at tage den tunge Kamp op.

Saa vaagnede Ængstelsen. Hvis hendes Kræfter nu ikke slog til? Hvis hun sank sammen under Byrden, fordi den var hende for tung? Hvor skulde hun saa hente Mod og Kraft fra til paany at tage Kampen op? De elskede Øjne var lukkede! Ak, for ham vilde ingen Gjerning have været hende for tung. Men hun var saa alene, saa skrækelig ene!

Men hun havde jo dog endnu et Tilflugtssted, som altid stod hende aabent; var hendes jordiske Fader end bleven kaldt bort fra hende, den himmelske Fader havde hun bestandig, til ham turde hun hæve sin Sjæl i inderlig Bøn, Han vilde være hendes Bistand og Trøst. Hvor ofte havde hun ikke hørt Miss Allan tale om, hvorledes Vorherre havde hjulpet hende paa hendes ensomme Vej gennem Livet, altid mellem Fremmede; hun mindedes, at hun havde sagt, at da hendes Fader og Moder var kaldte bort fra hende, havde Gud været den alkjærlige Fader, den Eneste hun havde havt at holde sig til. Hvor kolde og livløse Miss Allans Ord end den Gang var gledet forbi hendes Øre, nu vaagnede de pludselig i hendes Hjerte og oplyste det med et straalende Skær, som en klar Stjerne i den mørke Nat.

En forunderlig Fred dalede ned over hende, det var den første Trøst, der trængte ned i hendes Sjæl. Hun bad, egentlig uden tydelige Ord, og dog

saa fuld af Tro og Hengivelse, at det blev ganske stille i hendes Sjæl.

Tankefuld sank hun ned paa den lille Bænk. Hun vilde gaa Pligtens Vej, den foreskrev hende Arbejde og Forsagelse. Vel stod endnu Intet hende klart, og hun var nær ved igjen at fortvivle, da hun følte sig saa svag, saa lidet udrustet til Kampen; men hun var jo ung, hun vilde lære, hendes redelige Stræben maatte lykkes for hende.

Endnu sad hun en Stund og søgte at samle Tankerne, lægge en Plan, da lød pludselig Klokkeringning. Det var Signalet til Kirkegaardens Lukning.

Hun rejste sig ilsomt og mærkede nu først, hvorledes Kulden gjennemisnede hende. Hvor Tiden var løbet fra hende, Miss Allan og Anna havde sikkert allerede savnet hende og været ængstelige for hende. Endnu engang knælede hun ned mellem begge Gravhøjene og bad en kort inderlig Bøn om Hjælp. Saa forlod hun Kirkegaarden med hurtige Fjed.

Mørket faldt stærkt paa, og en tæt, fin Regn begyndte nu. Faa Skridt fra Udgangen af Kirkegaarden hørte hun pludselig sit Navn blive udtalt. Det var Miss Allan og Anna; med stor Skræk havde de savnet hende og søgte hende nu paa det eneste Sted, de kunde tænke sig, at hun dvælede.

»Hvor kunde du dog gjøre dette, kjære Paula, jeg har været nær ved at forgaa af Angst,« klagede Miss Allan, »Gud være lovet, at vi fandt dig.«

»Jeg har gjenfundet mig selv paa mine Forældres Grav,« sagde Paula stille.

Da den trofaste gamle Sjæl nu saa ind i Paulas blege Ansigt, og i det læste Resignationens Præg, forstod hun sit unge Plejebarn og omfavnede hende ømt.

De tre Herrer, som, i det mindste forløbig, i

Forening tænkte at kunne bestemme over Paulas Skæbne, var ankomne til Villaen kort forinden hendes egen Hjemkomst, og ventede i forskjellig Stemning paa hende. Etatsraaden var ærgerlig, Stabslægen bekymret for at Turen skulde skade hendes Helbred, og Oberstlieutenanten fuld af den dybeste Medlidenhed.

Bebrejdelser og Daddel døde imidlertid paa deres Læber, da den unge Pige traadte ind til dem. Saa ufornuftigt hendes lange, sene Besøg paa Kirkegaarden end havde været, saa havde det absolut gjort Paula godt, hun saa fattet og rolig ud; nu kunde der forhandles med hende. Anna fulgte ind med hende og satte sig tæt ved Siden af hende, for at hjælpe Faderen med at overtale hende til at følge med dem til Holtenborg. Oberstlieutenanten omtalte da ogsaa strax sit tillidsfulde Haab om, at Paula vilde indvillige heri.

»Paula rejste sig og rakte ham sin Haand. »Hvor er jeg Dem taknemlig, Hr. Oberstlieutenant,« sagde hun; »men De maa ikke blive vred, men bevare mig Deres Godhed og Velvilje, selv om jeg afslaar Deres kjærlige Tilbud. Jeg har taget en anden Beslutning.«

»Tillader De, Frøken Heger,« udbrød Etatsraaden, idet han med en utaamodig Haandbevægelse afværgede Oberstlieutenantens Svar, »som Deres Formynder maa jeg underrette Dem om, at De ikke kan tage nogen Afgjørelse efter Deres eget Forgodtbefindende, som det lader til, De mener. De beviser os desværre ved den Maade, hvorpaa De opfatter Stillingen, hvilket umodent, forvænt Barn De endnu er, forkælet af en altfor kjærlig Fader. Selv om De, ubegribelig forblindet ikke endnu har klart Overblik over Virkeligheden, saa er Forholdene saa tvingende, at enhver Skaansel

lige over for Dem maa ophøre. Jeg betragter Oberstlieutenant Thorsens ædelmodige Tilbud som den største Lykke for Dem, og naar De i hans Hjem lærer at se paa Livsforholdene med andre Øjne, vil det i Fremtiden være Dem en stor Hjælp til paa rette Maade at bære de Byrder, Livet uundgaaeligt medfører.

Stabslægen og Oberstlieutenanten vilde gjerne mildne Indtrykket af Etatsraadens strenge Ord, og talte kjærligt og venligt til hende, medens Anna indtrængende søgte at overtale hende. Paula havde endnu ikke taget til Gjenmæle, de frembrydende Taarer kvalte Ordene i hendes Strube; med en voldsom Anstrengelse maatte hun bekæmpe dem. Endelig sagde hun:

»Jeg vilde fortjene Deres Daddel, Hr. Etatsraad, hvis jeg i barnagtig taabelig Uforstand afslog saa godhedsfuldt et Tilbud. Jeg er fuldstændig klar over min hele Stilling, jeg ved fuldkommen sikkert, at jeg maa begynde et helt nyt Livsafsnit, og vil uden Tøven og uden Modstræben begynde paa det. Da jeg er fattig, maa jeg selv skabe mig en Existens. Jeg vil arbejde; den mig tiltænkte Gave af Kreditorerne ønsker jeg ikke at modtage.«

Forbavsede og overraskede saa Herrerne paa hende; en saadan Forvandling var de ikke forberedte paa.

»Bravo, mit kjære Barn,« sagde Stabslægen venligt; »den Opfattelse gjør Dem Ære. Men det vil falde Dem meget vanskeligt at fyldestgøre den.«

»De mener, fordi jeg er uvidende og udygtig,« svarede Paula med stor Beskedenhed; »men jeg vil lære og være flittig, og tør derfor ikke miste en Dag.«

»Hvad har De da overlagt med Dem selv?

Hvad har De tænkt at begynde paa?» spurgte Etatsraaden med en lidt spottende Betoning.

»Jeg ønsker at forberede mig til Lærerinde-examen,« svarede Paula, »desværre er mine Kundskaber ikke store, der er mange Huller, men jeg har let ved at lære, og paa god Vilje og Alvor skal det ikke mangle. For ikke at spille Tid vil jeg gjerne strax indmælde mig. Direktøren, den kjære gamle Professor har altid vist mig saa megen Velvilje, at han vist vil tillade mig at deltage i Aar, skjøndt jeg véd, det nye Kursus er begyndt. Et Besøg paa Holtenborg vilde sætte mig endnu mere tilbage, og derfor, kjæreste Anna, tør jeg ikke modtage det Besøg, du og dine Forældre saa kjærligt have indbudt mig til.«

Der blev nogle Øjeblikkes Tausked, saa rejste Oberstlieutenanten sig og rakte Paula Haanden. »De er et tappert, uforfærdet Pigebarn, Paula,« sagde han. »Jeg maa fuldtud billige, hvad De har foresat Dem. De fortjener ethvert ærekært Menne-skes Agtelse derfor. Men det skal De love mig, at brister Deres Kraft, eller lammes Deres Mod, De da altid vil huske paa at betragte vort Hus som Deres Hjem, hvor vi til enhver Tid med Glæde vil modtage Dem.

Paula nikkede taknemligt til ham, det var hende umuligt at sige et Ord, dertil var hun for bevæget. Etatsraaden og Stabslægen istemte Oberstlieutenantens Ros, og Anna saa med straalende Øjne paa Veninden, hvis Tænkemaade opfyldte hende med stolt Beundring.

»Da vi nu har opnaaet Enighed angaaende Deres Fremtidsplaner,« sagde Stabslægen, »vil jeg gjerne, at De flyttede hen til os, kjære Paula. Her er dog intet blivende Opholdssted for Dem, kjære Barn, og her vil De udsættes for at maatte

bære mange smertelige Prøvelser. Hos os vil vi Alle kun møde dem med Kjærlighed og Venskab.«

»Jeg vil med største Tak modtage Deres venlige Indbydelse,« sagde Paula efter et Øjebliks Eftertanke; dog kun for den første Tid. Jeg vilde ikke kunne udholde vedvarende at tage imod Velgjerninger, og jeg haaber dog at besidde saameget, at jeg med Nøjsomhed kan leve deraf, indtil jeg selv bliver i Stand til at erhverve mit Livsophold. Jeg skylder Mindet om min Fader at bevise, at hans Ømhed og Godhed imod mig ikke blot forvænte mig i lykkelige Dage, men ogsaa staalsatte mig til at bære Ulykken, nu da den bryder ind over mig.

Herrerne var meget forbausede, de kunde neppe tro, at det virkelig var den unge Pige, de havde for sig, som de tidligere altid kun havde holdt for et overmodigt Barn. De mente nu, at der var taget Bestemmelser nok for i Dag og vilde gjerne spare Paula for længere pinlig Raadslagning, derfor tog de med hjertelige, anerkjendende Ord Afsked med hende.

Anna omfavnede og kyssede Veninden under Taarer. Da Miss Allan kom til og hørte om Paulas Beslutninger, vidste hun neppe, om det virkelig var muligt at tiltro den unge Pige Bestandighed til at gennemføre dem.

»Det være ikke let at være Lærerinde,« sagde hun bedrøvet; »o, Paula, du vide ikke, hvad du her vil begynde.«

»Jeg ved, at jeg kun alt for ofte har gjort det svært for Dem, kjære Miss Allan,« sagde Paula mildt; »naar jeg senere hen i Livet møder noget Lignende, maa jeg være overbærende; men saa langt frem tør jeg slet ikke se; der er før den Tid

mange svære Højder at komme over. Dog er jeg ved godt Mod, Vorherre vil sikkert hjælpe mig.«

»O ja, den Tanke er Ret af dig,« sagde Miss Allan inderligt. »Han ogsaa nu været din Hjælp, ellers være du ikke saadan forandret.«

»Ja, saaledes er det, kjære Miss Allan,« svarede Paula; »ved mine Forældres Grav i Dag tænkte jeg paa, hvad De har fortalt om, hvorledes Gud har ført og bevaret Dem gennem et ensomt Liv, og der vaagnede da mange Tanker; men jeg gik bort med Haab og Mod i min Sjæl.«

Miss Allan bøjede Hovedet i dybtfølt Taknemlighed; saa havde hun dog været Noget for sin Yndling i dennes Sorg og Trængsel, idet hun havde hjulpet hende til at finde den rette Vej.

Denne Nat varede det flere Timer, førend Sønnen gjæstede Paulas Leje. Hendes store Smerte over Tabet af Faderen lige som omgav alle hendes Forsætter med noget Helligt. Hun lagde Sagen frem for ham, om hun nu ogsaa havde grebet det Rette, og hendes Haab styrkedes derved.

Den forældreløse unge Piges sørgelige Skjæbne havde vakt almindelig Deltagelse for hende; dog var der ingen Mangel paa anklagende og bittert dadlende Stemmer. Faderens Ødselhed og Datterens Forvænthed blev strengt dømt og gav Anledning til mange mørke Profetier. Mere eller mindre havde ogsaa de nærmere Venner deres Betæneligheder, indtil de, ved oftere at se Paula, forandrede deres Dom. Foruden deres Medlidenhed med Paula aftvang hun dem nu ogsaa Agtelse og Tillid, nu følte de det som en Pligt at hjælpe og støtte hende, og de raadslog derfor om snarest muligt at tilbyde noget Sikkert.

Alle var de beredt til at bringe Ofre; selv Etatsraaden holdt sig ikke tilbage. Paula skulde

udrustes med en Sum, der var tilstrækkelig stor for hende til at udføre sin Plan, da hun bestemt havde nægtet at tage imod Noget af Kreditorernes Naade.

Da Etatsraaden skaansomt meddelte hende dette Tilbud fra Vennerne, blev hun blodrød; det saarede dybt hendes Stolthed. Men hun betvang sig, Forslaget udsprang dog fra venlig Omsorg for hende.

»Jeg er dem Alle overordentlig taknemlig og vil mulig blive det i endnu højere Grad, naar jeg lærer at tænke fornuftigere over Alt,« sagde hun; »men jeg vilde ikke kunne modtage en saadan Hjælp uden som et foreløbigt Laan, og selv da vilde det trykke mig. I Nat har jeg tænkt meget derover. Formue efter min Moder har man sagt mig, at jeg ikke ejer; hvad min Fader ejede, tilhører hans Kreditorer. Men nogen Ejendom har jeg dog, mine Værelsers Bohave, mine Ponyer og Vognen, mine Smykker, Alt Gaver fra ham, det maa jeg vel betragte som Mit?« Hun saa ængstelig op paa Etatsraaden, der skyndte sig at forsikre hende om hendes Ret til disse Ting.

»Nu vel,« fortsatte hun, idet hun lettet trak Vejret, »med de Penge, der indkommer ved Salget af disse mine Ejendele, tænker jeg, mine Udgifter kan bestrides i et Aars Tid.«

»Vil du skille dig ved alle de Ting, du holder saa meget af, og som du er vant til at have om dig?« spurgte Anna bekymret.

»Det er nødvendigt,« svarede Paula, »jeg tænker desuden, at naar jeg er kommet over det tungeste af alle Tab, vil disse ikke falde mig saa vanskelige. Jeg føler mig allerede nu som en Fremmed i dette Hus; det vil blive en Lettelse for mig at forlade det saa snart som muligt, saa jeg

ikke mere faar at se, hvad enhver Gang gjennem Korridoren nu saa smerteligt minder mig om.«

Tilslidst erklærede Venerne sig i Overensstemmelse med Paulas Opfattelse, efter at de gjentagne Gange forgjæves havde gjort sig Umage for at faa hende til at modtage deres Tilbud, som de mente, vilde kunne spare hende for Meget. Samme Dag rejste Oberstløjtnant Thorsen med Anna. Venernes Adskillelse var smertelig, dog fik Anna Paulas Løfte om, at hun vilde tilbringe Julen hos dem. Paula skulde ligeledes den-Dag flytte hen til Stabslæge Storms, hvorover Elise var meget lykkelig. Marie havde ogsaa bedt sin Moder om at maatte indbyde Paula, og hun var meget ærgerlig over, at Storms var komne hende i Forkjøbet.

Etatsraaden lovede nu at ordne alt Forretningsvæsen og holdt alle Ubehageligheder borte fra Paula, saa vidt det stod i hans Magt. Miss Allan blev i Paulas Fædrenehjem, indtil alt Nødvendigt var ordnet; hun tænkte derefter at nedsætte sig i Hovedstaden som Lærerinde i Engelsk.

Hvor tungt var ikke Paulas Sind, da hun for sidste Gang stod i sit kjære Værelse! Hun syntes, at hun var bleven mange Aar ældre siden Faderens Død, som laa den glade, lykkelige Tid, hvorom Alt her bar Vidnesbyrd, saa langt tilbage, at hun neppe mere mindedes den. Hun følte sig saa fremmed og hjemløs og syntes, at alle de kjære, kjendte Sager saa paa hende, som vidste de, at de ikke tilhørte hende længere. Her var ikke længere blivende Sted for hende, men hvor i Verden vilde hun nogen Sinde finde et andet, hun kunde kalde sit Eget? Ak, kun paa Kirkegaarden, ved Forældrenes Gravhøje, havde hun Følelse af at være paa egen Grund.

Gysende vendte hun sig bort; hun var ikke i

Stand til nu her at træffe et Udvalg af det, hun vilde føre med sig. Miss Allan og hendes hittidige Kammerpige lovede at ordne dette for hende, hvad hun med Taknemlighed modtog.

Saa gik Paula ud af sit Hjem og derpaa rundt gjennem Haven; fra denne saa hun op til de Vinduer, der hørte til hendes Faders forrige Værelse. Hvor gjerne vilde hun ikke have været derind endnu en eneste Gang! Men det var nu umuligt. Saa gik hun videre, fulgt af den sagte grædende Miss Allan; selv kunde hun ikke græde. Da hun nærmede sig Hestestalden, lød en sagte Vrinsken ud til hende og lokkede hende derind. Det var hendes Ponyer, som, da Paula traadte ind til dem, saa sig om med de kloge Øjne og syntes at spørge hende, hvorfor hun saa længe havde forsømt dem. De andre Baase herinde var alle tomme, Hestene havde allerede alle fundet Kjøbere, og ogsaa paa disse smukke, smaa Heste var der gjort Bud. Hun traadte ind i Baasene til dem, klappede dem og lod dem gnide sig kjærtegnende op ad hende. Hun havde havt saa megen Glæde af dem, de havde været hende som gode, trofaste Kammerater, og nu skulde de tjene en anden Herre, som maaske vilde behandle dem haardt og grusomt. Ak, hun kunde hverken pleje eller beskytte dem, hun var jo selv kastet hjemløs ud i den vide Verden uden Beskyttelse.

Men hun maatte bort. Miss Allan fulgte hende til Porten, med de faa tilbageblevne Folk havde hun taget Afsked i Huset; Frederik aabnede Udgangsporten for hende; den gamle Mand var meget nedbøjet; hun syntes, hans Haar var bleven hvidere. Han havde tjent sin afdøde Herre lige fra hans tidlige Ungdom og havde holdt meget af ham.

Paula rakte ham sin Haand, som han bøjede sig dybt over, med Taarer i de gamle, trofaste Øjne.

»O, at det skulde komme saaledes,« sagde han med Graad i Stemmen; havde Generalkonsulen ikke lukket sine Øjne, havde vi overvundet Ulykken, og Alt var igjen kommet i Orden, og vort eneste Barn, vor kjære Frøken Paula, gik ikke herfra for at leve af Andres Naade og Barmhjertighed.«

»Det gjør jeg heller ikke, Frederik,« sagde Paula sagte, »jeg gaar ud til ærligt Arbejde.«

Saa nikkede hun til ham, trykkede Miss Allans Haand og stod nu alene udenfor det gamle, elskede Hjems Dør. Hun havde selv ønsket det saaledes og havde bedt Elise om ikke at afhente hende; hun vilde være ene. Hun tog Vejen til Kirkegaarden. Graven var nu atter smykket med sine Palmer og Krandse og saa ud som en blomstrende Høj. Englen saa ned paa den, og Luften var mild og stille, den synkende Sols sidste Straaler hyllede den i sit gyldne, røde Skjær. Den Fred, der hvilede over det stille, smykkede Gravsted, og Forjættelsen, som Englens opløftede Haand mindede om, styrkede og trøstede Paulas Hjerte, og med nyt Mod forlod hun Kirkegaarden.

Førend hun gik til Storms, vilde hun tale med sin gamle Ven, Professoren. Hun var ængstelig til Mode, thi hun frygtede for, at han vilde mene, hun var for lidt forberedt til at kunne træde ind i det allerede begyndte Kursus for vordende Lærerinder. Hun lod sig melde hos ham og blev strax indladt.

Den gamle Herre modtog hende kjærligt; han var meget deltagende lige over for de store Sorger, der havde ramt hende. Men dog sporede hun hans Forundring over hendes Besøg.

»Jeg har en stor Bøn til Dem, af hvis Op-

fyldelse Meget, saare Meget er afhængigt for mig,« sagde hun frygtsomt.

»Tal De kun, kjære Barn,« svarede han mildt; »hvad der staar i min Magt skal blive gjort.«

Paula meddelte ham nu sin Beslutning, at ville gjennemgaa Lærerinde-Kursuset, og bad ham optage sig i det nylig begyndte.

»Barn, kjære Barn, De ved ikke, hvad det er, De her vil paatage Dem,« sagde den gamle Herre og rystede betænkelig paa sit Hoved; »det gjør Dem al Ære, men De egner Dem ikke til at optage en Gjerning, der fordrer saa megen Alvor og uafbrudt Arbejde.«

»Jeg vil stræbe saa redeligt,« sagde Paula bekymret, »jeg er nu en ganske Anden, end jeg tidligere var.«

»Ja, saaledes tænker De nu, mit kjære Barn, under Indtrykket af Deres store Sorg,« svarede Direktøren og fortsatte efter en lille Pause: »De er desuden virkelig ikke forberedt til at tage fat med de Andre; De var jo altid en kjær, letsindig lille Pige, som ikke tog sig det videre samvittighedsfuldt med Lærdommen. For den rige Paula Heger var den jo heller ikke en Nødvendighed, den laa saa langt uden for Deres Tankegang, og nu har De ingen Forestilling om, hvor store Forandringer, der vil blive stillet til Dem.«

»Jeg vil gjøre mig al tænkelig Umage for at opfylde dem og tilfredsstille Dem, Hr. Direktør; forsøg det med mig,« bad Paula.

Den gamle Herre rejste sig og gik frem og tilbage med lange Skridt. »Jeg vilde gjerne opfylde Deres Bøn, naar jeg blot kunde tænke mig, at det vilde være til Gavn for Dem,« sagde han, »men jeg frygter for, at De kun derved vil berede Dem selv Bryderier og Skuffelser, som jeg helst

vil spare Dem for. Naar De efter kortere eller længere Tid indser, at jeg har Ret, vil det virke saa nedtrykkende paa Dem, at jeg frygter for, De ganske vil tabe Modet og opgive Alt.«

»Deri tror jeg, De tager fejl, Hr. Professor,« lød nu en klar Stemme, og Doktor Selmer, der havde været hos Direktøren, da Paula blev meldt, traadte nu ud af Sideværelset, hvorfra han havde hørt hele Samtalen. »Jeg er overbevist om, at Frøken Paula med Iver og Alvor vil arbejde sig frem; og vil hun hellige sig til Lærerindens Kald, saa vil hun ogsaa, tro mod sin Pligt, paatage sig det dermed følgende Ansvar og stræbe at opfylde det.«

»Hvor jeg er Dem taknemlig for de Ord,« raabte Paula med overstrømmende Følelse og greb den Haand, Doktor Selmer rakte hende.

»Jeg kan slet ikke tænke mig, hvorledes netop De, kjære Paula, er kommet paa denne Tanke, dette Forsæt,« ytrede Direktøren, endnu lidt usikker.

»Det er kun udsprunget af Forholdene,« tilstod Paula, »men jeg vil opfylde det ærligt og samvittighedsfuldt, kjære Hr. Professor.«

»Ja, derom er der ingen Tvivl,« sagde Doktoren. »Lige saa vist, som De efterhaanden af Deres kaade Overmod udviklede det sande Mod, hvormed De ikke skyede, hvad der var Ret, lige saa vist vil De nu bevare dette Mod til rolig Udholdenhed og ivrigt Arbejde. Jeg vilde med Glæde og Tillid se Dem optage en Opdragerindes Kald, thi De har forstaaet at opdrage Dem selv.«

»Nu, saa i Guds Navn da,« udbrød Direktøren; »mine Betænkeligheder maa forsvinde over for en saadan Dom og en saadan Anbefaling. Der skal saaledes Intet være i Vejen for Deres Optagelse paa det begyndte Kursus; men husk, De

maa være forberedt paa et anstrengende Arbejde.«

»Maa jeg allerede komme i Morgen?« spurgte Paula ivrig.

Direktøren gav hende smilende sin Indvilligelse og rakte hende Haanden til Farvel.

Doktor Selmer fulgte hende med et næsten ærbødigt Buk til Døren, og efter at have rakt hende sin Haand, beholdt han hendes i den, idet han sagde: »Jeg vil ønske, at De en Gang i Deres fremtidige Kald maa opleve en Stund som den, jeg her har oplevet, saa vil den Overbevisning trøste Dem i mange besværlige Tider, at De dog ikke har arbejdet forgjæves. En saadan Løn er saa rig, at den opvejer lange Aars Arbejde.« Saa slap han hendes Haand med et varmt Tryk, og Paula følte sig vidunderlig styrket og trøstet.

Slutning.

Vinteren sled sig hen. Vi gjenfinder Paula i et lille, meget tarveligt udstyret Værelse i et billigt Pensionat. Her læste og arbejdede hun flittigt og udholdende, tappert kæmpende mod Sorg og Savn. Arbejdet var den Hjælp, hun støttede sig fastest til, det værnede hende mod alt for ofte at anstille Sammenligning mellem den lyse Fortid og den trange, glædeløse Nutid. Det var kun en meget lille Sum, der levnedes hende efter Boets Ordning, men i Forening med hvad der indkom ved Salget af hendes Ejendele, blev det tilstrækkeligt til et usigeligt tarveligt Livsophold for hende, indtil Lære-

tiden var overstaaet. Hun maatte da søge sit Erhverv blandt Fremmede. Et lyst Punkt var det for hende, at alle Kreditorerne blev fuldt tilfredsstillede.

Elise og Marie besøgte hende ofte og hentede hende hjem til dem, naar hun turde tage sig nogle Timers Frihed, hvad kun sjeldent indtraf. Det havde rystet Marie dybt, at Paula, hvem hun altid havde prist lykkelig og ofte havde misundt, pludselig mistede Alt, og den Maade hvorpaa Paula bar sin Ulykke, vakte hendes Beundring og Selvkritik.

Paula kom ikke til Holtenborg i Julen, skjøndt Anna samtidig fejrede sin Forlovelse med Verner Hagen, Hindringerne var for uoverstigelige. Dobbelt henrykt var hun derfor, da Anna kom til Kjøbenhavn i det tidlige Foraar for at gjøre Indkjøb til sit Udstyr.

»Jeg begriber ikke, at du kan udholde det her,« udbrød Anna ved sit første Besøg hos Paula, efter at hun var gaaet igjennem en smudsig Gang og et uordentligt Skabeværelse og nu traadte ind i Paulas lille, beskedent udstyrede Værelse, hvor kun de to store Malerier af hendes Fader og Moder mindede om Fortiden.

»Se dig ikke formeget om,« sagde Paula »min Residens har ingen Lighed med din tidligere lille nydelige Rede. Hvor ofte har jeg ikke tænkt paa dine Brødres Kunstfærdighed og ønsket, jeg ejede den.«

Da Anna efterhaanden erfarede, hvor daarligt hele Pensionatet blev bestyret, og hvilke Savn Paula daglig udsattes for, udbrød hun: »O, men du maa bort herfra, Kjæreste, det er jo ikke til at udholde.«

»Det tænkte jeg ogsaa i Begyndelsen,« svarede Paula, »og erklærede det meget snart til min Formynd. Men Etatsraaden vilde Intet høre derom,

og senere har jeg indset, at han i Grunden havde Ret. Jeg er forvænt, enhver Ubehagelighed, som mangelfuld Rengjøring, daarlig Kost o. s. v., har jeg ondt ved at komme over, men det, jeg kan betale for mig, er kun lidt, jeg kan derfor ikke stille store Fordringer; det er ofte meget svært at bøje sig under Forholdene her, men det gaar jo og skal ikke vare evigt. Med Taalmodighed kan meget bæres.«

Jo mere resigneret Paula viste sig, desto tungere blev Annas Hjerte. Hun besluttede at gjøre Alt, hvad der stod i hendes Magt, for at skaffe Paula blidere Kaar. Hun spurgte til Miss Allan og talte om at besøge hende, og Paula svarede livligt:

»Naar du vil træffe hende, maa du helst gaa derhen om Aftenen, saa underviser hun ikke. Hun har for Resten mange Elever og er godt fornøjet med sine Indtægter. Søndagen tilbringer jeg næsten altid hos hende, det glæder jeg mig hele Ugen til. Jeg har lært at indse, hvilket godt, kjærligt Menne-ske hun er, og hvilket trofast Hjerte jeg besidder i hendes.«

Dagen efter besøgte Anna de to andre Veninder og talte da med dem om Paula og sit Ønske om at skaffe hende i hyggeligere Omgivelser.

»Ja,« udbrød Marie, »er du ikke forbauset over Paula? Er hun ikke beundringsværdig? Men jeg er bange for at en Forandring er umulig. Du ved jo med hvilken Stolthed og Egensindighed, hun har afvist enhver Hjælp; hun har imidlertid saa faa Midler at raade over, at noget bedre Hjem neppe kan faas for dem. Papa vil slet ikke mere høre tale derom, det er sørgeligt, men der er Intet derved at gjøre, lad os derfor ikke tænke mere derpaa, det gjør kun Hjertet tungt til ingen Nytte.«

Anna kunde ikke saaledes skyde Tanken fra sig, men hun tav, da hun hørte, at det vilde være forgjæves at henvende sig til Paulas Formynder. Om Aftenen gik hun hen til Miss Allan, med hvem hun talte om Paulas Stilling, som, da Paula aldrig havde beklaget sig til hende, ja endog havde afværget den gamle Dames Besøg i Pensionatet, langt fra vidste, hvor uhyggelig den var. Hun blev meget betaget ved at høre derom og sagde hurtig:

»Jeg har tænkt en Plan, og efter hvad De nu siger mig, vil jeg ikke vente paa den. Paula skal komme her til mig, hun være mit Barn, som jeg en Moder for hende. Jeg have været bange at tale for snart; jeg først maatte se, om jeg blive i det Forhold at byde hende mit Hjem, men jeg kan, for det er gaaet mig meget godt, og jeg længes kun efter det kjære Barn.«

Anna faldt Miss Allan henrykt om Halsen. Der kunde aldrig blive sørget bedre for Paula. Da denne Plan blev forelagt den unge Pige, blev hun dybt rørt. Det kostede dog en Del Overtalelse, førend Paula bestemte sig dertil, da hun frygtede for, at det var et Offer fra Miss Allans Side. Denne gjentog derfor stadig, hvor lykkelig hun vilde være ved Samlivet og at Intet vilde krænke hende saa dybt som et Afslag.

»Du skal betale mig dine Penge derfor,« sagde hun, »du være altfor stolt, du ikke vil tage nogen Ting af stakkels Miss, ikke en mindste Smule Kjærlighed.«

»O jo, jo, kjære Miss Allan,« sagde Paula rørt, »jeg er ikke stolt, men taknemlig. Jeg vil aldrig kunde gjengjælde Dem det.«

Et Aar havde Paula havt et kjærligt Hjem hos Miss Allan. Tiden var gledet hurtigt hen under hendes flittige Studier og opmuntrende Omgang med Veninderne. Hun var igjen den gamle Paula, ikke fuld af Overmod, men trods sine alvorlige Stræben altid oplagt til Spøg og Munterhed.

Nu kom Pinseferien og med den den store Begivenhed, Annas Bryllup, hvorved alle Veninderne glædede sig til at samles.

I det skønneste Vejr mødtes de paa Bane-gaarden. Paula havde for første Gang aflagt sin Sørgedragt og saa henrivende smuk ud i en smagfuld, drapfarvet Rejsedragt, en Gave fra Miss Allan. Damekupéen var optagen, og de unge Damer sprang hurtigt ind i en Kupé for Ikkeøgere. De havde kun Tid til i Hast at ordne deres Haandbagage og tilnikke Slægt og Venner et glædesstraalende Farvel. Toget fløj ud fra Banegaarden i det klare Dagslys, og idet Elise vendte sig fra Vinduet, opdagede hun pludselig en Herre i det modsatte Vindueshjørne.

Han rejste sig hilsende, idet han løftede sin Hat. »Doktor Selmer. Nej, hvor mærkeligt!« udbrød Elise overrasket.

»Jeg er virkelig meget glad over mit Held at træffe lutter gode Bekjendte,« sagde Doktoren smilende, »maaske vil De for gammelt Venskabs Skyld tilgive Fredsforstyrrelsen imod sin Vilje.«

Ved Lyden af hans Stemme havde Paula og Marie vendt sig om og hilste forbausede paa ham, medens Elise skyndte sig at sige: »De kan da nok tænke, vi er meget glade ved at træffe Dem, Hr. Doktor. Hvorhen gaar Deres Rejse!

»Til Holtenborg,« svarede Doktoren atter smilende, »maaske skal vi samme Vej?«

»Ja, naturligvis,« svarede Marie. »Men at

tænke sig, at Anna ikke med et Ord har omtalt, at vi vilde faa den Fornøjelse at træffe Dem.«

»Hun har maaske tænkt, at det var Dem alt andet end en Fornøjelse, og at man altid tidsnok kan erfare Ubehagelighederne,« sagde Doktoren.

»O, Hr. Doktor, hvor mærkeligt at høre Dem sige Noget, De selv ikke kan tro paa, efter at vi i Aaringer har hørt Dem sige Sandheden, der ofte hvilede tungt paa os,« sagde Elise leende.

Samtalen førtes munter og fornøjelig, medens Toget brusede hen gennem Sjællands afvexlende Egne. De unge Piger straaledede af en Glæde, der ogsaa afspejlede sig paa Doktorens ellers saa alvorsfulde Ansigt.

Man naaede saaledes Korsør, hvor man gik ombord i Færgen, og i det dejlige Sommervejr opholdt Selskabet sig paa det øverste Dæk, hvor de unge Piger morede sig med at kaste Brød til Maagerne, der i store Skarer omsværmede Skibet. Særlig var Paula ivrig, og hvor skjøn saa hun ikke ud med de mørke Øjne straalende af Glæde og den forhøjede Farve af den Iver, der besjælede hende. Doktoren betragtede hende ufra-vendt, medens han brød Brødet i smaa Stykker og rakte hende det.

Snart gled Skibet forbi Knudshoved ind paa den smukke, skovkransede Nyborg Fjord; Fyen og Lillebælt passeredes hurtigt. I Fredericia spistes til Middag og Doktoren var dem en god Hjælp i Kampen med de mange Ferierejsende, der alle ønskede at faa deres Sult stillet.

Paa Vejen fra Restaurationssalen til Vognene hviskede Marie til Elise: »Hvor stille Paula dog er, hvad tror du, der er i Vejen?«

Elise kastede et hurtigt Blik over sin Skulder paa Paula og Doktoren, der kom bagefter, og svarede eftertænksomt: »Enten minder denne Rejse

hende om dem, hun tidligere gjorde med sin Fader, eller ogsaa — — ja; eller ogsaa er hun paa anden Maade betaget af Situationen.«

»Af hvilken Situation?« spurgte Marie forundret.

»Aa, et Bryllup er jo, skjøndt det er en Glædesfest, altid parret med Alvor,« svarede Elise højtideligt, medens dog Skjælmen tittede hende ud af Øjnene. Med disse Ord hoppede hun op i Coupéen, og snart fløj de paa Dampvingerne gennem Jyllands skønne Egne til Skanderborg, deres Rejses Maal. Paa Stationen modtoges de af Brudeparret og begge Brudens Brødre, den ene i Studenterhue, den anden i en strunk Officersuniform. Vognen ventede paa dem der, og i rask Trav kjørtes den lille halve Mil til Godset, hvor Annas Forældre hjertelig bød Gjæsterne velkommen.

Efter Aftensbordet toges Annas Udstyr af Linned, Dækketøj og Gangklæder i Øjesyn af Veninderne, og det var langt over Midnat, da man trak sig tilbage til Soveværelserne.

Paula følte sig forunderlig urolig og sov kun nogle faa Timer; allerede i Morgendæmringen var hun vaagen. De andre unge Piger sov sødelig, men det røde Skjær af den opgaaende Sol lokkede Paula ud i det Fri. Sagte stod hun op og listede sig ned i Haven, hvor hun i fulde Drag nød Skjønheden af den vaagnende Natur. Solen kom op over Horizonten, Duggen funkledede paa Græs og Blomster, Fuglenes Sang hævede sig jublende mod Himlen, og Paulas Sjæl svang sig opad med den. Fra Haven gik hun ind i Skoven, hvor en lille Sti førte hende ned til Søen. Her satte hun sig og var snart fordybet i sine egne Tanker.

Hvor forskjelligt havde ikke Livet formet sig for hende, fra hvad hun havde ventet. Hvor hun havde forudset Glæde og Nydelse, var Smerte og

haarde Kampe mødt hende. Hvor var den vilde, hensynsløse Prinsesse Storraade bleven af? Ja, hun var bleven en Anden, meget alvorlig, meget ydmyg, men Gud ske Tak, hun var hverken bitter eller utilfreds, hendes Hjerte, som havde lært Sorg og Savn at kjende, kunde sørge med de Bedrøvede, men hun kunde ogsaa dele Glæden med de Lykkelige.

Mon Lykken nogensinde vilde falde i hendes Lod? Hun troede det ikke; Pligten vilde sikkert blive hendes eneste Støtte. En lys og lykkelig Mulighed dæmrede siden i Gaar for hende, men den maatte hun, turde hun ikke tænke paa. I Gaar havde det pludselig staaet klart for hende, at hun elskede, elskede af sin hele Sjæl, ja, hun vidste nu, at hun længe havde elsket ham. Den forventningsfulde Fryd, hvormed hun lyttede efter hans Trin gennem Skolekorridoren, og som fik hendes Hjerte til at banke, den Ængstelse, hvormed hun afventede hans Dom over hendes Udarbejdelser, den straalende Glæde, hun følte over hans Tilfredshed, Alt, hvad hun havde følt uden at tænke derover, bundede i hendes grænseløse Kjærlighed til ham, hvem hun skyldte at være bleven til noget Andet end den trodsige, overmodige Prinsesse Storraade, hun engang havde følt sig stolt af at være. Sorgen, der var styrtet ind over hende, havde vel kunnet knække hende, men han havde lært hende at bære den, saa den var bleven til Velsignelse for hende. Ja, hvor hun elskede ham!

De havde undret sig over hendes tavse, stille Væsen paa Rejsen, men hvor umuligt var det ikke for hende at deltage i den lette, livlige Passiar, der førtes. I det Øjeblik hun saa Doktoren sidde i Vognen, saa uanet, saa ganske uventet, grebes hun af en dyb, lykkelig Følelse, der oplyste hende

om Sandheden; hun havde siddet som i en Drøm, hun hørte dem tale, men forstod ikke et Ord. Aldrig vilde hun kunne glemme Turen over Storebælt, hvor de vingede Maager flagrede om ham og hende, som lysende Væsner fra en Verden fuld af Lykke.

»Ja, det var Lykke at elske! — Men han — smerteligt for det gennem hende. »Han, aldrig, han staar saa højt, saa højt, for ham er jeg Eleven, den flinke Elev, som interesserer ham, fordi han ved, at han har kaldt Pligtfølelsen til Live hos mig — — min Gud, min Gud, hjælp mig at bære Livets lange, tunge Dage.«

Taarer blændede hendes Øjne, medens et Kaos af Tanker fortunlet susede gennem hendes Hoved — — da traadte han pludselig frem fra et Buskads ved Omdrejningen af Stien og stod foran hende.

»Jeg forskrækkede Dem, tilgiv Frøken Paula,« sagde han selv forvirret ved det pludselige Møde, »havde jeg kunnet ane — — —«

»O nej, De forstyrrer mig slet ikke,« Paula stred tappert for at beherske den Sindsbevægelse, der bragte hendes Stemme til at skælve. Hun lod hurtig sit Tørklæde fare hen over Øjnene for at bortviske Sporene af de Taarer, der brændte paa hendes Kind. »Jeg havde fortabt mig i Drømmen, noget jeg ellers ikke har Tid til, og er glad over, at Deres Komme afbrød mig, da jeg mulig bliver ventet — —« hun rejste sig hastigt.

»Vi kunne sikkert blive her lidt endnu, her er saa smukt,« sagde han.

»Ja, ikke sandt, her er dejligt,« udbød hun og saa stod Begge og betragtede Udsigten tilsyneladende stærkt optagne af den.

»De har været tidlig oppe,« sagde Dr. Selmer

efter en lille trykkende Pause, »jeg maatte ogsaa ud, Naturen synes jeg er skønnest i Morgenstunden.«

»Ja, og jo sjældnere man nyder den, jo dybere føler man den,« svarede Paula, »jeg synes den aldrig tidligere har grebet mig saa meget.«

»Naar Naturen er Dem saa kjær, burde De oftere færdes i den; Omegnen om Kjøbenhavn har dog ogsaa mange skønne Punkter,« sagde Doktoren.

»Jeg har ikke Tid dertil,« svarede Paula og tilføjede med et Forsøg paa at anslaa en muntre Tone; »De selv, Hr. Doktor, er med til at hindre mig deri, ved at tvinge mig til at stirre i Bøgerne og ikke paa Guds dejlige Verden.«

»Ja, De har desværre Ret,« indrømmede Doktoren, »men nu kan De snart se Ende paa det anstrængende Liv, som De sikkert vil føle Dem lykkelig ved at forlade.«

»Nej, det vil jeg sikkert ikke,« sagde Paula og rystede vemodigt paa sit smukke lille Hoved; »naturligvis vil jeg være glad over at have Læsningen vel overstaaet; men saa begynder dog egentlig først mit Arbejde, naar jeg skal anvende min Lærdom i det Kald, jeg har valgt.«

»O ja, og jeg forstaar, at De med stor Sorg tænker paa, at Alt er kommet saaledes,« sagde Doktoren og saa med spændt Alvor ned paa hende, som stod ved hans Side med nedslagne Øjne og dyb Tænksomhed over hele sin Skikkelse.

»Jeg har oftere tænkt over dette Spørgsmaal,« sagde Paula og saa frimodigt op paa ham, idet hun fortsatte, »men jeg maa svare »Nej« derpaa. Hvis jeg havde beholdt min kjære, elskede Fader, vilde jeg vedblivende have været lykkelig under alle Forhold; men Erkjendelsen af, at Arbejdet ikke er en Byrde, men en Lettelse, en Hjælp til at

bære Livets trange Kaar, er en Erfaring, jeg er glad over at eje.«

Der lagde sig en tilfreds Glæde over Doktorens Aasyn, som gjorde Paula lettere i Sindet. Hun smilede frejdigt, idet hun vedblev: »Og De ved jo, Hr. Doktor, at det er Dem, som først har prentet den Lære i mit Sind, og det just ikke paa den blideste Maade.«

»Det gjør mig ondt,« svarede han smilende; »ja jeg husker, vi førte nogle smaa Krige med hinanden.«

»Der var en Tid, hvor jeg holdt Dem for en streng Tyran,« spøjte hun og tilføjede alvorligere: »Min stakkels Fader beholdt den Mening lige til det Sidste.«

»Det beklager jeg oprigtigt,« svarede Doktoren. »De havde den Gang ingen sandere Ven end mig. Fra det Øjeblik, hvor De saa modigt bekjendte Deres Fejl, følte jeg stor Agtelse for Dem; at denne senere skulde gaa over til den højeste Beundring, anede jeg imidlertid ikke paa det Tidspunkt.«

»O, tal ikke saaledes, Hr. Doktor, De ved ikke hvor det ydmyger mig,« sagde Paula rødmende og forvirret. Vidste De blot, hvor svært det ofte er for mig at handle rigtigt og taalmodigt holde ud, vilde De snart opdage, hvor svag jeg er; mit Mod vilde ofte svigte mig, hvis Pligtfølelsen ikke holdt mig oppe.« Hun følte atter Taarerne stige op, men tvang dem kraftigt tilbage og sagde muntert: »Men saadan Alvorstale passer ikke til den lyse, solstraalende Morgen, ser De ikke, hvor hele Naturen taler om Fred og Lykke, alle Skyer og Taager er forsvundne, der ligger kun Solglans og For-aarsjubel over hele Verden.«

»Doktoren stod og saa ud over den skønne Egn, der bredte sig foran ham, og da han nu

hurtig vendte sig om imod hende, saa Paula med Forundring, hvor bevæget han saa ud.

»Paula,« sagde han og saa hende dybt ind i de store, mørke Øjne, »giv mig Lov til at forsøge at fordrive de tunge Skyer, der nu formørker Deres Liv — lad mig hjælpe Dem at bane Deres Livsvej, bliv min Hustru — lad mig bevare og beskytte Dem, saavidt menneskelig Kraft formaar.«

Der spredte sig en saa jublende Henrykkelse over Paulas Ansigt, at Svaret dermed var givet; Doktoren slog Armen om hende og drog hende til sig, og med Hovedet mod hans Bryst, hvor hun følte sig saa tryk og sikker, lyttede hun til de ømme Forsikringer og varme Elskovsord, som strømmede over hans Læber.

